

ВЕЧЕ ВЕЛИКОГ ПЕТКА

Јутрење Велике Суботе са Статијама

Свештеник: Благословен Бог наш свагда, сада и увек и у векове векова.

Чтец: Амин.

Свештеник: Слава Теби, Боже наш, слава Теби.

Царе небесни, Утешитељу, Душе Истине, који си свуда присутан и све испуњаваш, Ризнице добара и Даваоче живота, дођи и усели се у нас, и очисти нас од сваке нечистоте и спаси, Благи, душе наше.

Чтец: Свети Боже, свети Крепки, свети Бесмртни, помилуј нас. **(Трипут)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Пресвета Тројице, помилуј нас; Господе, очисти грехе наше; Владико, опрости безакоња наша; Свети, посети и исцели немоћи наше, имена Твога ради.

Господе, помилуј. **(Трипут)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Оче наш који си на небесима, да се свети име Твоје, да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као што је на небу; хлеб наш насушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не уведи нас у искушење, но избави нас од злога.

Свештеник:

Јер је Твоје царство, и сила, и слава Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек у векове векова.

Народ: Амин.

Господе, помилуј. **(Дванаест пута)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Ходите, поклонимо се Цару нашем Богу.

Ходите, поклонимо се и припаднимо Христу, Цару нашем Богу.

Ходите, поклонимо се и припаднимо самоме Христу, Цару и Богу нашем.

И три поклона.

(Псалм 19)

Услишиће те Господ у дан жалости, заштитиће те Име Бога Јаковљевог. Послаће ти помоћ са светиње, и са Сиона заштитиће те. Опоменуће се сваке жртве твоје, и свеспаљеница твоја биће обилна. Даће ти Господ по срцу твојем, и све намере твоје испуниће. Обрадоваћемо се спасењу твојем, и Именом Господа Бога нашега величаћемо се. Испуниће Господ све молбе твоје. Сада познах да Господ спасе Помазаника Свога, услишиће га са неба светог Свога; моћно је спасење деснице Његове. Једни (се хвале) колима, и други коњима, а ми ћемо се величати Именом

На Оутрени

Глаголетъ цѣнники: Бл҃гословѣнъ бѣзъ насъ всегда, нынѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ.

Ан҃кс: аминь.

И начинаютьъ братїа:

Слава тебѣ бже насъ, слава тебѣ.

Цр҃ю нѣный, оутѣшителю, дше истинны, иже вездѣ съи, и вс. исполнаи, сокровище бл҃гнхъ и жнзи подателю, прїиди и вселнса въ ны, и ѡчисти ны ѿ всакїа скверны, и спси елже, души наша.

Стый бже, стый крепкїи, стый безсмертнїи, помнди насъ. **(Трижды.)**

Слава оцѣ, и си, и стому дхѣ, и нынѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ, аминь.

Престѡа трїце, помнди насъ: гдн, ѡчисти грѣхн наша: влко, прости беззаконїа наша: стый, прости и исцели немощн наша, имене твоегѡ рди.

Гдн помнди, **(Трижды.)**

Слава оцѣ, и си, и стому дхѣ, и нынѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ, аминь.

Оче насъ, иже съи на небсхъ, да свѣтитса нма твоє, да прїидетъ цр҃твїе твоє, да бдетъ вола твоа, ѡкѡ на небсн и на земли. хлѣбъ насъ насущнїи даждь намъ днесъ, и ѡстави намъ долги наша, ѡкоже и мы ѡставлѣемъ должникѡмъ нашимъ: и не введи насъ во искушенїе, но избави насъ ѿ лкаваго.

Свацѣнникъ возглашаетъ:

ѡкѡ твоє състь цр҃тво, и сила, и слава, оцѣ, и си, и стагѡ дха, нынѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвъ.

Ан҃кс: аминь.

И начинаютьъ братїа:

Прїидите, поклоннса цр҃евн нашему бгѣ.

Прїидите, поклоннса и припадѣмъ хр҃тѣ, цр҃евн нашему бгѣ.

Прїидите, поклоннса и припадѣмъ самому хр҃тѣ, цр҃евн и бгѣ нашему. **Поклоны три.**

Цаломъ ѿ:

Оуслышитъ тѡ гдѣ въ день печали, защититъ тѡ нма бга ѡкѡвѣа. Помлетъ тн поможь ѿ стагѡ, и ѿ сиѡна защититъ тѡ. Поманетъ всакѣ жертвѣ твоє, и всеожженїе твоє тдчно бди. длетъ тн гдѣ по срдцѣ твоему, и весь советъ твоїи исполнитъ. Возраддемса ѡ спсѣнїи твоему, и во нма гда бга нашегѡ возвеличимса: исполнитъ гдѣ вс. прошенїа тво.. Нынѣ познахъ, ѡкѡ спсѣ гдѣ хр҃ста своего. Оуслышитъ сго съ небсѣ стагѡ своего, въ силахъ спсѣнїе десницы сгѡ. Сїи на

Господа Бога нашега. Они се саплетоше и падоше, а ми устасмо и исправисмо се. Господе, спаси цара, и услиши нас, у дан у који Те призовемо.

(Псалам 20)

Господе, силом Твојом узвеселиће се цар, и спасењу Твојме обрадоваће се веома. Жељу срца његовог Ти си му дао, и молитве усана његових ниси га лишио. Јер си га предусрео благословом добротним, ставио си на главу његову венац од драгог камења. Живота је тражио од Тебе, и дао си му дужину дана у век века. Велика је слава његова у спасењу Твојме, славу и величанство ставићеш на њега. Јер ћеш му дати благослов у век века, развеселићеш га радостју лица Твога. Јер се цар узда у Господа, и милошћу Вишњег неће се поколебати. Нека се окрене рука Твоја на све непријатеље Твоје, десница Твоја да нађе све који Те мрзе. Јер ћеш их учинити као пећ зажарену, у време (гњева) лица Твога. Господ ће их гњевом Својим смутити, и огањ ће их прогутати. Род њихов са земље погубићеш и семе њихово између синова човечијих, јер подигоше зло на Тебе, смислише замисао коју не могу извршити. Јер ћеш их натерати у бекство, с осталима Твојима погодићеш лице њихово. Уздигни се, Господе, снагом Твојом, певаћемо и псалмопојати силе Твоје.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Свети Боже, свети Крепки, свети Бесмртни, помилуј нас. **(Трипут)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Пресвета Тројице, помилуј нас; Господе, очисти грехе наше; Владико, опрости безакоња наша; Свети, посети и исцели немоћи наше, имена Твога ради.

Господе, помилуј. **(Трипут)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Оче наш који си на небесима, да се свети име Твоје, да дође царство Твоје, да буде воља Твоја и на земљи као што је на небу; хлеб наш насушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше као што и ми опраштамо дужницима својим; и не уведи нас у искушење, но избави нас од злога.

Свештеник:

Јер је Твоје царство, и сила, и слава Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек у векове векова.

Народ: Амин.

И ове тропаре:

Спаси, Господе, народ Твој, и благослови наслеђе Твоје; победу даруј правовернима над (свима) непријатељима, и Крстом Твојим чувај народ Твој православни.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

колесни́цахъ, и си́н на ко́нехъ: мы́ же во ѿма́ гдѣ́ бѣ́а́ нашегѡ призѡвѣ́мъ. Тѣ́и спѡ́ти бѣ́ша и падо́ша, мы́ же воста́хомъ и испрѡ́внхомъ. Гдѣ́, спѣ́и царѣ́, и о́услыши ны́, бо́ньже ѡ́ще де́нь призѡвѣ́мъ тѣ́.

Ѵ́ало́мъ дѣ́дъ, ѿ.

Гдѣ́, си́лою твоѣ́ю возвесели́тсѧ царь и ѡ́ спѣ́еи́и твоѣ́мъ возра́дѡветсѧ сѣ́лѡ. Желѡ́нїе се́рдца е́гѡ́ да́дъ е́си е́мѡ́, и хотѣ́нїѧ о́устиѡ́ е́гѡ́ не́си лиши́дъ е́гѡ́. Ї́акѡ́ предвари́дъ е́си е́гѡ́ бѣ́гословѣ́нїемъ бѣ́гостѣ́и́ннымъ, положи́дъ е́си на гла́вѣ́ е́гѡ́ вѣ́нѣцъ ѡ́ ка́мене че́стна. Животѡ́ про́шдъ е́сть о́у тебе́, и да́дъ е́си е́мѡ́́ долготѣ́ днѣ́и во вѣ́кѡ́ вѣ́ка. Ве́лїѧ сла́ва е́гѡ́ спасѣ́нїемъ твоѣ́мъ, сла́вѡ́ и велелѣ́пїе возложи́ши на него́. Ї́акѡ́ да́дъ е́мѡ́́ бѣ́гословѣ́нїе во вѣ́кѡ́ вѣ́ка, возвесели́ши е́гѡ́ ра́достїю́ из ли́це́мъ твоѣ́мъ. Ї́акѡ́ царь о́упова́етъ на гдѣ́. и мѡ́лїю́ вы́шнагѡ́ не подви́житсѧ. Да ѡ́брати́тсѧ рѡ́къ твоѡ́́ вѣ́мъ врагѡ́мъ твоѣ́мъ, десни́ца твоѡ́́ да ѡ́брати́тсѧ в. ненави́дѣ́щїѧ тебе́́. Ї́акѡ́ положи́ши ѿ́хъ ѿ́акѡ́ пѣ́ць ѡ́гненнѡ́́, во вре́мѧ́ ли́ца́ твоегѡ́́: гдѣ́́ гнѣ́вомъ своѣ́мъ смѡ́тѣ́тъ ѡ́, и снѣ́тъ ѿ́хъ ѡ́гнь. Пло́дъ ѿ́хъ ѡ́́ землѣ́ погуби́ши, и сѣ́мѧ ѿ́хъ ѡ́́ сыно́вѡ́ чело́вѣ́ческѡ́хъ. Ї́акѡ́ о́укло́ни́ша на тѣ́́ сѧ́, помы́сли́ша совѣ́ты, ѿ́хъ же не возмо́гѡ́тъ соста́вити. Ї́акѡ́ положи́ши ѡ́́ хребѣ́тъ во ѡ́́бытцѣ́хъ твоѣ́хъ, о́угото́виши ли́це ѿ́хъ. Вознесѣ́сѧ гдѣ́́ си́лою твоѣ́ю, воспоѣ́мъ и поѣ́мъ си́лы твоѡ́́.

Стѣ́и бѣ́же, Стѣ́и крѣ́пкїи́, Стѣ́и безме́ртный, помни́дѡ́ насъ. **(Три́жды.)**

Сла́ва ѡ́́, и си́, и сто́мѡ́ дхѡ́́, и ны́нѣ́ и прї́сно, и во вѣ́ки вѣ́кѡ́вѡ́, ѡ́́.

Пре́ста́ѧ трѣ́це, помни́дѡ́ насъ: гдѣ́́, ѡ́́чисти грѣ́хѡ́́ на́ша: вѣ́ко, прости́ беззакѡ́нїѧ́ на́ша: стѣ́и, посѣ́ти и ѡ́́цѣ́ли́ не́мощи́ на́ша, ѿ́ мене́ твоегѡ́́ ра́дн.

Гдѣ́́ помни́дѡ́, **три́жды.**

Сла́ва ѡ́́, и си́, и сто́мѡ́ дхѡ́́, и ны́нѣ́ и прї́сно, и во вѣ́ки вѣ́кѡ́вѡ́, ѡ́́.

О́́че на́шъ, ѿ́же е́си на не́бѣ́хъ, да свѡ́ти́тсѧ ѿ́ма́ твоѡ́́, да прї́идетъ црѣ́твїе́ твоѡ́́, да вѣ́детъ во́ля твоѡ́́, ѿ́акѡ́ на не́бѣ́хъ и на землѣ́. хлѣ́бъ на́шъ насѡ́щный да́ждь на́мъ дне́сь, и ѡ́́ста́ви на́мъ до́лги на́ша, ѿ́коже́ и мы́ ѡ́́ста́вля́емъ должни́кѡ́мъ на́шимъ: и не введѣ́и на́съ во ѡ́́ку́шенїе́, но ѡ́́зба́ви на́съ ѡ́́ лѡ́ка́вѡ́.

Свѡ́щенникъ́ возгла́шетъ:

Ї́акѡ́́ твоѡ́́́ е́сть црѣ́тѡ́, и си́ла, и сла́ва, ѡ́́, и си́, и ста́гѡ́́ дхѡ́́́, ны́нѣ́́ и прї́сно, и во вѣ́ки вѣ́кѡ́вѡ́́.

А́нѡ́: ѡ́́.

И́ тропарѣ́ сї́:

Спѣ́и гдѣ́́ лю́ди твоѡ́́́, и бѣ́гословѣ́́ досто́ѡнїе́ твоѡ́́́, побѣ́ды́ на сопроти́вныѧ́ дѡ́рѡ́, и твоѡ́́́ сохрани́́а крѣ́тѡ́мъ твоѣ́́мъ жи́тельство́.

Сла́ва:

Узневши се на Крст добровољно, истоименом Твоме новом народу даруј милости Твоје, Христе Боже; узвесели силом Твојом православни и христољубиви род наш, победу дајући над непријатељима, јер за помоћ има Твоје оружје мира, (Крст), као непобедиву победу.

Сада и увек и у векове векова. Амин.

Заштито силна и непостидна, не презри, Блага, мољења наша, Свехвална Богородице; утврди православне хришћане, спаси оне које си позвала да царују, и даруј им победу са неба, јер си родила Бога, Једина Благословена.

Свештеник: Помилуј нас, Боже, по великој милости Твојој, молимо Ти се, услиши и помилуј.

Народ: Господе, помилуј. (Трипут)

Свештеник: Још се молимо за Преосвештеног Епископа нашега (име).

Народ: Господе, помилуј. (Трипут)

Свештеник: Још се молимо за сву браћу и за све православне хришћане.

Народ: Господе, помилуј. (Трипут)

Свештеник:

Јер си милостив и човекољубив Бог, и Теби славу узносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Појци: Амин. Именом Господњим благослови, оче (свети владико).

Свештеник:

Слава Светој и Јединосушној и Животворној и Нераздељивој Тројици, свагда, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

(Псалам 3)

Господе, што се умножише они који ме угњетавају? Многи устају на мене, многи говоре души мојој: Нема му спасења у Богу његовом. А Ти си, Господе, заштитник мој, слава моја, и подижеш главу моју. Гласом мојим ка Господу виках, и услиша ме са свете горе Своје. Ја уснух и спавах, устадох, јер ће ме Господ заштитити. Нећу се уплашити од мноштва народа, који ме около нападају. Устани, Господе, спаси ме, Боже мој, јер си Ти поразио све који ми узалуд непријатељују, зубе грешника скршио си. Господње је спасење, и на народу Твоме благослов је Твој.

(И опет) Ја уснух и спавах, устадох, јер ће ме Господ заштитити.

(Псалам 37)

Господе, немој ме јарошћу Твојом карати, нити ме гњевом Твојим казнити. Јер стреле Твоје забодоше се у мене, и спустио си на ме руку Твоју. Нема исцељења телу моме од лица гњева Твога, нема мира у костима мојим од лица грехова мојих. Јер безакоња моја превазиђоше главу моју, као бремене тешко оптеретише ме. Усмрдише се и загнојише ране моје, од лица безумља мога. Пострадах и скруших се до краја,

сав дан постиђен ходих. Јер се слабине моје испунише поругама, и нема исцељења телу моме; злостављан бих и унижен веома, риках од уздисања срца мога. Господе, пред Тобом је сва жеља моја, и уздисање моје од Тебе се не скри. Срце моје смути се, остави ме снага моја, и светлост очију мојих и она није са мном. Пријатељи моји и ближњи моји спрам мене дођоше и сташе, и најближи моји на одстојању стадоше. Тражитељи душе моје ужурбаше се, и који ми искаху зла говорише погубне ствари, и по цео дан смишљаху лукавства. А ја као глув не слушах, и као нем не отварах уста своја; и бејах као човек који не чује, и који у устима својим нема оправдања. Јер у Тебе се, Господе, поуздах; Ти ћеш ме услишити, Господе Боже мој. Јер рекох: Да ми се не порадују непријатељи моји; и у спотицању ногу мојих бише нада мном велеречиви. А ја сам на ударце спреман, и бол је мој стално преда мном. Јер безакоње моје ја ћу објавити, и бринућу се за грехе своје. А непријатељи моји уживају, и осилише се нада мном, и умножише се који ме мрзе неправедно; који ми узвраћају зло за добро оклеветаше ме, јер идох за добротом. Не остави ме, Господе; Боже мој, не удаљи се од мене. Похитај ми у помоћ, Господе спасења мога. Не остави ме, Господе; Боже мој, не удаљи се од мене. Похитај ми у помоћ, Господе спасења мога.

(Псалам 62)

Боже, Боже мој, к Теби јутрењујем. ожедне Тебе душа моја, колико пута Теби (чезне) тело моје, у земљи пустој и непроходној и безводној. Тако се у Светом (храму) јавих Теби, да видим силу Твоју и славу Твоју. Јер је боља милост Твоја од живота (многих); уста моја похваљиваће Те. Тако ћу Те благосиљати у животу моме, у Име Твоје подизаћу руке своје. Као од сала и масти да се насити душа моја, и уснама радости хвалиће (Те) уста моја. Када бих Те спомињао на постељи мојој, у јутрима бих размишљао о Теби. Јер си постао помоћник мој, и под кровом крила Твојих обрадоваћу се. Прилепи се душа моја уз Тебе, а мене прихвати десница Твоја. Они узалуд тражише душу моју; сићи ће у дубине земље, предани ће бити мачевима, постаће удео лисицама. А цар ће се радовати у Богу, хвалиће се свако ко се Њиме заклиње; јер се затворише уста оних који говоре неправду.

У јутрима бих размишљао о Теби. Јер си постао помоћник мој, и под кровом крила Твојих обрадоваћу се. Прилепи се душа моја уз Тебе, а мене прихвати Десница Твоја.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Алилуја, алилуја, алилуја. Слава Теби, Боже. (Трипут, прекрстимо се, без поклона)

Господе, помилуј. (Трипут)

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

сѣтѣша р.ны мо. ѿ лица беззміа моего. Пострадахъ и слабохъ до конца, весь день сѣтѣша хождахъ. ꙗко л.двѣа мо. наполишася поруганїи, и нѣсть ищеленїа въ плоти моеѣ. ѿслобленъ быхъ, и смрихъ до сѣла: рыкахъ ѿ въздыханїа сердца моего. Гдѣ, предъ тобою все желанїе мое, и въздыханїе мое ѿ тебе не оутанѣа. Сердце мое сматѣа, ѿстави мѧ сила моа, и свѣтъ оцїю моею, и тои нѣсть со мною. Арзи мои и искренни мои, прѧмъ мнѣ приближшася и стѧша. И ближни мои ѿдалече мене стѧша, и н.ждяхъ ищущїи дшѣ мою, и ищущїи сла.а мнѣ, глаголахъ ещѣтнаа, и льстїивымъ весь день подчяхъ. ꙗз же ꙗко гдѣхъ не слышавъ, и ꙗко нѣмъ не ѿверзанїи оутѣ своихъ. И быхъ ꙗко человекъ не слышавъ, и не имыи во оутѣхъ своихъ ѿбленїа. ꙗко на тѧ гдѣ, оуповавъ, ты оуслышшиши гдѣ еже мой. ꙗко рѣхъ: да не когда порадуютъ мѧ врази мои, и вегда подвижатсѧ ногамъ моимъ, на мѧ велерѣчеваша. ꙗко азъ на р.ны готовъ, и болѣзнь моа предо мною есть вынѣ. ꙗко беззаконїе мое азъ возвѣщѣ, и попехъ ѿ грѣшѣ моѣмъ. Врази же мои живѣтъ, и оукрѣпшася пѧче мене, и оумножшася ненавѣдщїи мѧ безъ правды. Воздѣющїи мѧ сла.а возъ блга.а, ѿбогавъ мѧ, зане гонавъ блгостїю. Не ѿстави мене, гдѣ еже мой, не ѿстѣпи ѿ мене. Вонми въ помощь мою, гдѣ спсѣнїа моего. Не ѿстави мене, гдѣ еже мой, не ѿстѣпи ѿ мене. Вонми въ помощь мою, гдѣ спсѣнїа моего.

Ѳаломъ 36.

Еже еже мой, къ тебе оутреннюю: возжада тебе дшѣ моа, коль множицею тебе плоть моа, въ землїи пшѣ, и непроходнѣ, и безводнѣ. Тѧко во сѣмъ гвѣхъ тебе, вѣдѣти силѣ твоѣ и сла.а твоѣ. ꙗко л.дши мѧлость твоа пѧче живѣтъ, оустнѣ мои похвалитѣ тѧ. Тѧко блгословяю тѧ въ животѣ моѣмъ, ѿ имени твоѣмъ воздѣжѣ рѣцѣ мои. ꙗко ѿ тѣка и мѧсти да исполнитсѧ дшѣ моа, и оустнама радостїи восхвалятъ тѧ оустѧ мо.. ꙗще помнѧхъ тѧ на постѣли моеѣ, на оутреннихъ подчяхъ въ тѧ. ꙗко былъ еси помощникъ мой, и въ кровѣ крилѣ твоѣ възрадѣюа. Прильпе дшѣ моа по тебе, мене же прїатъ десница твоа. Тїи же вѣде икаша дшѣ мою, внидѣтъ въ пренспѣднѣа землї: предадѣтъ въ рѣки ордѣа, ч.сти лѣсовымъ едѣтъ. Царь же возвелитѣ ѿ бѣѣ, похвалитѣ всѧкъ кленїица ѧмъ: ꙗко заградшася оустѧ глаголющихъ неправдѣа.

На оутреннихъ подчяхъ въ тѧ, ꙗко былъ еси помощникъ мой, и въ кровѣ крилѣ твоѣ възрадѣюа. Прильпе дшѣ моа по тебе, мене же прїатъ десница твоа.

Слава оцѣ, и снѣ, и стѣмъ дхѣ, и нынѣ и присно, и во вѣки вѣкѣвъ, аминь.

Аллилуїа, аллилуїа, аллилуїа, слава тебе еже. **Трижды, безъ поклонѣвъ.**

Гдѣ помнѧи, **трижды:**

Слава оцѣ, и снѣ, и стѣмъ дхѣ, и нынѣ и присно, и во вѣки вѣкѣвъ, аминь.

(Псалам 87)

Господе, Боже спасења мога, дању и ноћу виках пред Тобом. Нека изађе преда Те молитва моја, приклони ухо Твоје мољењу моме. Јер се душа моја испуни зала, и живот се мој спусти до ада. Прибројан бих онима који силазе у гроб, постадох као човек беспомоћан, међу мртвима слободан. Као смртно рањени што леже у гробу, којих се више не сећаш, и који од руке Твоје бише одбачени. Поставише ме у јаму најдубљу, у места мрачна, и у сенку смрти. На мени се утврди јарост Твоја, и све валове Твоје навео си на ме. Удаљио си познанике моје од мене, поставише ме за гађење себи; предан бих, и не излажах. Очи моје изнемогоше од сиромаштва; виках к Теби, Господе, сав дан, пружах к Теби руке своје: Еда ли ћеш мртвима чинити чудеса? или ће (их) лекари васкрснути, па ће се исповедати Теби? Еда ли ће неко у гробу казивати милост Твоју, и истину Твоју у пропасти? Еда ли ће у тами бити позната чудеса Твоја, и правда Твоја у земљи заборављеној? И ја к Теби, Господе, завапих, и јутром молитва моја претиче Те. Зашто, Господе, одбацујеш душу моју, одвраћаш лице Твоје од мене? Сиромах сам ја и у трудовима од младости своје. И уздигнут будући, понизих се и изнемогах. На мене дођоше љутње Твоје, устрашења Твоја потресоше ме, опколише ме као вода сав дан, окружише ме скупа. Удаљио си од мене пријатеља и ближњега, и познанике моје од несреће (моје).

Господе Боже спасења мога, дању и ноћу вичем пред Тобом. Нека изађе преда Те молитва моја; приклони ухо Твоје мољењу моме.

(Псалам 102)

Благослови, душо моја, Господа, и све што је у мени Име свето Његово. Благослови душо моја Господа, и не заборављај сва уздарја Његова. Који очишћује сва безакоња твоја, и исцељује све болести твоје. Који избавља од трулежи живот твој, Који те венчава милошћу и добротама. Који испуњује добрима жеље твоје, обновиће се као у орла младост твоја. Чини милостињу Господ, и суд свима онеправдованима. Казао је путеве Своје Мојсију, синовима Израилевим вољу Своју. Милосрдан је и милостив Господ, дуготрпељив и много милостив. Неће се до краја гњевити, нити ће до века срдити се. Није нам по безакоњима нашим учинио, нити је по гресима нашим узвратио. Јер по висини неба од земље, утврдио је Господ милост Своју на онима који Га се боје. Колико је далеко исток од запада, удаљио је од нас безакоња наша. Као што милује отац синове, помилова Господ оне који Га се боје. Јер Он позна саздање наше, сети се да прах јесмо. Човек је као трава, дани његови, као цвет пољски, тако прецвета. Јер изиђе дух из њега, и нема га, и не познаје више место своје. А милост је Господња од века до века на онима који Га се боје, и правда је Његова на синовима синова оних који чувају завет Његов, и памте заповести Његових да их извршују. Господ је на небу припремио престо Свој, и Царство Његово влада над свима. Благословите Господа сви Анђели Његови, моћни снагом творећи реч Његову, да чујете глас речи Његових. Благословите Господа све Силе Његове,

Псалма пз.

Гдѣ бже спсѣніа моегѡ, во дни воззвахъ, и въ ноцѣ предъ тобою: да внидетъ предъ тѣмъ мѣста моа, приклонѣнѣ оубо твоѣ къ молѣнію моему, ѿкоже исполниша словеса душѣ моа, и живѡтъ мои ѿдѣ прилежнѣ. Приемленѣнъ быхъ изъ низходящихъ въ ровѣ, быхъ ѿкоже человекъ безъ помощѣ, въ мѣртвыхъ свобѡдѣ: ѿкоже ѡзвѣннѣ испѣнѣ во гробѣ, иже не поманѣнъ еси ктомѣ, и тѣмъ ѡ рѣкѣ твоѣмъ ѡрновѣннѣ быша. Положиша мѣ въ ровѣ приисподнѣмъ, въ темныхъ и сѣннѣ смертнѣхъ. На мнѣ оутвердиша ѡрость твою, и въ волны твоѣ навѣнъ еси на мѣ. Оудалиши еси знаемыхъ моихъ ѡ менѣ, положиша мѣ мѣрзость себѣ, преданъ быхъ, и не исхождахъ. Очи мои иже немогутъ ѡ ницѣты, воззвахъ къ тебѣ гдѣ, весь день: воздѣхъ къ тебѣ рѣцѣ мои. Еда ли мѣртвами творѣши чюдеса; или врачеве воскресѣтъ и исповѣдаѣмъ тебѣ; еда ли повѣстѣ кто во гробѣ милость твою, и истинѣ твою въ погнѣбѣннѣ; еда ли познѣ на едѣтъ во темѣ чюдеса твоѣ, и правда твоѣ въ землѣ забвеннѣхъ; и азъ къ тебѣ гдѣ, воззвахъ, и оутрѣмъ мѣмъ предварѣтъ тѣмъ. Векѣмъ гдѣ, ѡрѣшиши душѣ мою; ѡбращаѣши лице твоѣ ѡ менѣ; Ницѣ есмь азъ, и въ тѣмъ ѡ юности моеѣ, вознесъ же еа, смирихъ, и иже немогѡхъ. На мнѣ приидѡша гнѣбѣ твоѣ, оутрашѣніа твоѣ возмѣтѣша мѣ. Обидѡша мѣ ѿкоже вода весь день ѡдержаша мѣ въ пѣ. Оудалиши еси ѡ менѣ дрѣга и истиннаго, и знаемыхъ моихъ ѡ страстѣхъ.

Гдѣ бже спсѣніа моегѡ, во дни воззвахъ, и въ ноцѣ предъ тобою. да внидетъ предъ тѣмъ мѣмъ моа, приклонѣнѣ оубо твоѣ къ молѣнію моему.

Псаломъ рв.

Блгословѣнѣ душѣ моа гдѣ и всѣмъ внѣреннѣмъ мо. има е.о.е. егѡ. Блгословѣнѣ душѣ моа гдѣ, и не забывайъ всѣхъ воздающихъ егѡ: Учищающаго всѣмъ беззаконїа тво., ищѣлающаго всѣмъ. Недѣги твоѣ: Иже вѣлающаго ѡ истинѣмъ живѡтъ твоѣхъ, вѣнчающаго тѣмъ мѣтѣю и щедрѡтамнѣ: Исполнающаго во блгнѣхъ желанїе твоѣ: ѡновѣтѣмъ ѿкоже ѡрла юность твоѣ. Творай мѣтѣмъ гдѣ, и едѣмъ всѣмъ ѡбѣднѣмъ. Сказа пѣтѣмъ сво. мѡисѣевнѣ, сыновѡмъ израѣльскимъ хотѣніа сво. Щедръ и мѣтѣмъ гдѣ, долготерпѣливъ и многомѣтѣмъ. Не до конца прогнѣваѣтѣмъ, ниже въ вѣкѣмъ враждѣтъ. Не по беззаконїемъ нашимъ сотвориши естѣ намъ, ниже по грѣхѡмъ нашимъ воздаши естѣ намъ. ѿкоже по высотѣмъ нѣнѣмъ ѡ землѣ, оутвердиши естѣ гдѣ мѣтѣмъ своѣ на боащнѣмъ егѡ. Елико ѡстоѣтъ востѡцы ѡ западѣ, оудалиши естѣ ѡ насъ беззаконїа наша. ѿкоже щедрѣтъ ѡтѣцъ сыны, оушедрѣ гдѣ боащнѣмъ егѡ. ѿкоже тѡи познѣ созданїе наше, поманѣ, ѿкоже перѣтъ есмѣ. Человекъ, ѿкоже трава дне егѡ, ѿкоже цвѣтъ ельный, такъ ѡцвѣтѣтъ: ѿкоже дрѣха проидѣ въ немъ, и не едѣтъ, и не познѣтъ ктомѣ мѣста своегѡ. Мѣтѣ же гдѣ ѡ вѣка и до вѣка на боащнѣмъ егѡ, и правда егѡ на сынѣхъ сынѡмъ, хранащихъ заветъ егѡ, и помнащихъ заповѣднѣ егѡ, творѣтѣмъ ѿ. Гдѣ на нѣсѣ оуготова прѣтолѣ своѣ, и црѣтво егѡ всѣмнѣ ѡбладѣтъ. Блгословѣтѣ гдѣ всѣмъ аггланѣ егѡ, и истиннѣмъ крѣпостїю, творащнѣмъ слово егѡ, оуслышатѣ гласъ словесъ егѡ.

служитељи Његови творећи вољу Његову. Благословите Господа сва дела Његова. На сваком месту владавине Његове, благослови душо моја Господа.
На сваком месту владавине Његове, благослови душо моја Господа.

(Псалам 142)

Господе, услиши молитву моју, чуј мољење моје у истини Твојој, услиши ме у правди Твојој. И не иди на суд са слугом Твојим, јер се неће оправдати пред Тобом нико жив. Јер непријатељ погна душу моју, унизио је до земље живот мој; посади ме у тамна места, као мртве од века; и утрну у мени дух мој, смете се у мени срце моје. Помињем дане старе, размишљам о свим делима Твојим, у творевинама руку Твојих поучавах се. Подигох Теби руке моје, душа Ти је моја као земља безводна. Брзо ме услиши, Господе, ишчезе дух мој. Не одврати лице Твоје од мене, јер ћу бити сличан онима који силазе у гроб. Чувши ме учини ми ујутро милост Твоју, јер се у Тебе поуздах. Кажи ми, Господе, пут којим да пођем, јер Теби уздихох душу моју. Избави ме од непријатеља мојих, Господе, јер Теби прибегах. Научи ме творити вољу Твоју, јер си Ти Бог мој. Дух Твој Благи нека ме води на земљу праву. Имена Твога ради, Господе, оживи ме, правдом Твојом изведи из невоље душу моју. И милошћу Твојом уништићеш непријатеље моје,

и погубићеш све који досађују души мојој,
јер сам ја слуга Твој.

Услиши ме, Господе, у правди Твојој, и не иди на суд са слугом Твојим.

Услиши ме, Господе, у правди Твојој, и не иди на суд са слугом Твојим.

Дух Твој Благи нека ме води на земљу праву.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова. Амин.

Алилуја, алилуја, алилуја. Слава Теби, Боже. (Трипут)

Велика јектенија

Бакон: У миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За вишњи мир и спасење душа наших, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За мир свега света, за непоколебивост светих Божјих Цркава, и сједињење свих, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За овај свети храм, и за оне који са вером, побожношћу и страхом Божјим улазе у њега, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бл҃гоговори́те гд҃а вс. си́лы ѿгвѣ, сла́внѣ ѿгвѣ, твора́щии волю ѿгвѣ. Бл҃гоговори́те гд҃а вс. дѣла ѿгвѣ. На вса́комъ мѣстѣ вл҃чествіа ѿгвѣ, бл҃гоговори́ дшѣ моѣ гд҃а.
На вса́комъ мѣстѣ вл҃чествіа ѿгвѣ, бл҃гоговори́ дшѣ моѣ гд҃а.

Ѹсло́въ рѣв.

Гд҃и, оубѣи́ши мѣтвѣ моѣ, види́ши моленіе моѣ во истинѣ твоѣй, оубѣи́ши мѣ въ пра́вдѣ твоѣй: и не види́ши въ сѣдѣ съ рабѣмъ твоимъ, ѣкѣ не ѡправди́тъя предѣ тобо́ю вса́къ живы́й. Ёкѣ погна́ вра́гъ дшѣ моѣ, смири́лъ ѣсть въ зѣмлю живѣтъ моѣ: посади́лъ мѣ ѣсть въ те́мныхъ, ѣкѣ мѣртвыа вѣка. и оуби́ во мнѣ дшѣ моѣ, во мнѣ сла́теа се́рдце моѣ. Помаи́дшѣ дни дрѣвнѣа, поучи́тъя во всѣхъ дѣлѣхъ твои́хъ, въ твора́щиихъ рѣкѣ твоѣю поучи́тъя. воздѣхъ къ тебѣ рѣцѣ моѣ, дшѣ моѣ ѣкѣ зѣмля безвѣднаа тебѣ. Скѣрѣ оубѣи́ши мѣ гд҃и, и́счезѣ дшѣ моѣ: не ѡврати́ лица твоегѣ ѡ мене, и оубѣи́ши низхо́дѣщимъ въ рѣкѣ. слы́шанѣ сотвори́ мнѣ зашѣра мѣтъ твоѣ, ѣкѣ на та́ оубѣи́ши. Скажи́ мнѣ гд҃и, пѣтъ, бо́ньже поидѣ, ѣкѣ къ тебѣ вѣдѣхъ дшѣ моѣ. и́зми́ ма ѡ вра́гъ мои́хъ, гд҃и, къ тебѣ прие́тѣгохъ, нащѣ ма твора́щии волю твоѣ, ѣкѣ ты ѣси́ бѣтъ моѣ. дшѣ твоѣ бл҃гѣи́ настѣвнѣтъ мѣ на зѣмлю пра́вѣ. и́мене твоегѣ ра́ди гд҃и, живи́ши мѣ, пра́вдою твоѣю и́зведе́ши ѡ печа́ли дшѣ моѣ: и мѣтѣю твоѣю потреби́ши вра́ги моѣ и погуби́ши въ стѣжа́ющыа дшѣ моѣ, ѣкѣ ѣзъ ра́вѣ твоѣ ѣтъ. Оубѣи́ши мѣ гд҃и, въ пра́вдѣ твоѣй, и не види́ши въ сѣдѣ съ рабѣмъ твоимъ. Оубѣи́ши мѣ гд҃и, въ пра́вдѣ твоѣй, и не види́ши въ сѣдѣ съ рабѣмъ твоимъ. дшѣ твоѣ бл҃гѣи́ настѣвнѣтъ мѣ на зѣмлю пра́вѣ.

Сла́ва ѡцѣ, и си́нѣ, и стѣомѣ дшѣ, и ны́нѣ и при́сно, и во вѣки вѣкѣвъ, а́минь.
Ѹллина́дѣа, Ѹллина́дѣа, Ѹллина́дѣа, сла́ва тебѣ бже. **Три́жды.**

Та́же ѣктеніа глаго́летѣа ѡ діакѣнѣ:

Діакѣнѣ: Ми́ромъ гд҃ѣ помѣлимѣа.

А́нѣ: Гд҃и помни́дѣи.

Діакѣнѣ: Ѹ свѣи́шнѣмъ ми́рѣ, и спасѣніи дшѣ на́шихъ, гд҃ѣ помѣлимѣа.

А́нѣ: Гд҃и помни́дѣи.

Діакѣнѣ: Ѹ ми́рѣ всегѣ ми́ра, бл҃гостѣи́ни сѣхъ бжѣи́хъ црѣквѣй, и соеднѣніи всѣхъ, гд҃ѣ помѣлимѣа.

А́нѣ: Гд҃и помни́дѣи.

Діакѣнѣ: Ѹ стѣмъ хра́мѣ се́мъ, и съ вѣрою, бл҃гоговѣніемъ и стѣрахѣмъ бжѣимъ вхо́дѣщнѣхъ бо́нь, гд҃ѣ помѣлимѣа.

А́нѣ: Гд҃и помни́дѣи.

Бакон: За свјатјејшег патријарха (**име**) и преосвештеног епископа нашега (**име**), за часно презвитерство, у Христу ђаконство, за сав клир и верни народ, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За благоверни и христољубиви род наш и за све православне хришћане, да им Господ Бог помогне и да одоле сваком непријатељу и противнику, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За овај град (**или:** за ово село; **или:** за свету обитељ ову), за сваки град, крај и оне који са вером бораве у њима, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За благорастворење ваздуха, за изобиље плодова земаљских и времена мирна, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: За оне који плове, за путнике, болеснике, паћенике и сужње, и за њихово спасење, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: Да нас избави од сваке невоље, гнева, опасности и тескобе, Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: Заштита, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби, Господе.

Свештеник:

Јер Теби приличи свака слава, част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

2. глас

Бакон: Бог је Господ, и јави се нама; благословен Који долази у Име Господње.

Стих 1: Исповедајте се Господу, јер је Благ, јер је до века милост Његова.

Стих 2: Обишавши, опколише ме, и Именом Господњим противих им се.

Стих 3: Нећу умрети, него ћу жив бити, и казивати дела Господња.

Стих 4: Камен који одбацише зидари, он поста глава од угла. То би од Господа, и дивно је у очима нашим.

Тропари, 2. глас

Благолики Јосиф скинувши с дрвета пречисто Тело Твоје, плаштаницом чистом и мирисима обави, у гробу новом сахранивши положи.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

Дїакоуз: Ѡ стѣхъшемъ правнтельствующемъ сѣнодѣ, [и ѡ мнтрополїтѣ нашемъ, **имѣхъ**, егѡже ѡбласть,] честнѣмъ пребвтерствѣ, во хрѣтѣ дїакоствѣ, ѡ всемъ причтѣ и людемъ. гдѣ помолнмса.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Ѡ градѣ семъ, [ѡце въ монастырѣ: Ѡ сѣхъ ѡбнтели сѣн,] всакомъ градѣ, странѣ, и вѣрою жнвущнхъ въ нѣхъ, гдѣ помолнмса.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Ѡ елгорастворенїи воздѣхвемъ, ѡ нзѡбнлїи плодѡвъ земнѣхъ, и врементѣхъ мнрнѣхъ, гдѣ помолнмса.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Ѡ плавающнхъ, пѣтешествующнхъ, недрѣдующнхъ, страждущнхъ, плѣненнѣхъ, и ѡ спасенїи нѣхъ. гдѣ помолнмса.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Ѡ нзбавнтели намъ ѡ всакиа скорби, гнѣва и нѣжды, гдѣ помолнмса.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Застѣпнї, спаснї, помнлѣнї, и сохраннї насъ еже, твоєю благодатїю.

Лїкз: Гдѣ помнлѣнї.

Дїакоуз: Престѣю, пречтѣю, преблгословеннѣю, славеннѣю влчцѣ нашѣ ецѣ и пренодѣѣ мрїю со всѣми сѣми помандѣше, самн себѣ, и дрѣзддрѣга, и весь жнвотѣ нашъ хрѣтѣ егѣ предаднмъ.

Лїкз: Тебѣ гдѣ.

Возглашенїе:

Гдѣкѡ подобаетѣ тебѣ всакаа слава, честь и поклоненїе, ѡцѣ, и снѣ, и стѡмѣ дѣхѣ, нынѣ и прнсно, и во вѣки вѣкѡвъ.

Лїкз: Амннѣ

Дїакоуз: Бгѣ гдѣ, и гавнса намъ, блгословенѣ граднїи во имѣ гдѣне.

Стїхъ а: Исповѣданнтелѣ гдѣенн. Гдѣкѡ блгѣ, гдѣкѡ въ вѣкѣхъ млѣть егѡ.

Стїхъ б: Ѡбышѣдше ѡбыдѡша мѣ, и нменемъ гдѣннмъ протнвлѣхса нмъ.

Стїхъ г: Не оумрѣ, но жнвѣ едѣ, и повѣмъ дѣла гдѣна.

Стїхъ д: Камень, егѡже небрегѡша знждѣщн, сѣн бысть во главѣ оугла: ѡ гдѣ бысть сѣн, и есѣть днвенѣ во ѡчестѣхъ нашнхъ.

Тропарь, глѣзъ б:

Блгошебразннїи іѡснфѣ, съ дрѣва снѣмъ пречтѡе тѣло твоѣ, плацаннїцею чнстою ѡбнвѣ, и вонѣми во грѡбѣ нѡвѣ покрывѣ положн.

Слава:

Када си сишао к смрти, Животе бесмртни, тада си Ад умртвио блистањем Божанства; а када си умрле из преисподње васкрсао, све Силе Небеске клицаху: Животодавче Христe Боже наш, слава Теби.

И сада и увек и у векове векова. Амин.

Мироносицама женама крај гроба пришав анђео говораше: мириси мртвима приличе, а Христос се показа трулежи стран.

Плач Мајке Божије
Статија Прва
5. глас

Благословен си, Господе, научи ме наредбама Твојим.

1. Благо онима којима је пут чист, који ходе у закону Господњем.
Животе Христe, у гроб си положен био, и анђелске војске се ужасаваху, славећи Твоје снисхођење.
2. Благо онима који чувају откривења Његова, свим срцем траже Га.
Животе како умиреш? Како и у гробу боравиш, а рушиш царство смрти, и мртве из Ада васкрсаваш?
3. Који не чине безакоње, ходе путевима Његовим.
Величамо Те Исусе Царе, и поштујемо погреб и страдања твоја, којима си спасао нас од пропасти.
4. Ти си дао заповести своје, да се чувају добро.
Исусе Свецаре, Који си поставио мере земљи, у малом гробу данас боравиш, подижући мртве из гроба.
5. Кад би путеви моји били управљени да чувам наредбе Твоје!
Исусе Христe мој, Царе свега, шта си тражио дошавши онима који су у Аду? или да избавиш род човечији?
6. Онда се не бих постидео, пазећи на заповести Твоје.
Господар свега, види се мртав, и у нови гроб полаже се, Онај који је испразнио гробове мртвих.
7. Хвалио бих Те с правим срцем, учећи се праведним законима Твојим.
Животе Христe, у гроб си положен био, и смрћу својом смрт си уништио, и источио си живот свету.
8. Чуваћу наредбе Твоје, немој ме оставити сасвим.
Са злочинцима као злочинац, био си сматран, Христe, оправдавајући све нас, од злочина старог кушача.
9. Како ће младић очистити пут свој? Владајући се по Твојим речима.
Диван лепотом изнад свих људи, као безобличан јавља се мртав, Онај Који је украсио природу свега.

Ѣгда снзшѣлз єсн кз смѣрти, жнвотѣ безсмѣртный, тогда ѡдз оумертвѣлз єсн блнстѣнїемз бжества. Ѣгда же и оумѣршыа ѿ пренсподннхз вокрєнлз єсн, всѧ снлы нѣныа взывѡхѸ: жнзнодѡвче хрѣтѣ бже нашз, слава тебѣ.

И нынѣ:

Мѣроноснцамз женѡмз, при гробѣ предстѡвз ѡгглз вопїѡше: мѣра мѣртвымз єсть прилїчна, хрѣтосз же нстѣнїа ѡбнса чждь.

И начинѡемз пѣти непорочны со сладкопѣнїемз, такожде по стїхѸ, и похвалѣ возгласѡмъ пѣвѣцз, во гласъ є:

Блгословѣнз єсн гдн, научн ма ѡправдѡнїемз твоимз.

[а] Блжѣни непорочнн вз пдть, ходѡщнн вз законѣ гднн.

Жнзнь во гробѣ положнла єсн хрѣтѣ, и ѡггльскаа вѡннства оужасѡхѸса, снзхождѣнїе славаще твоѣ.

[б] Блжѣни нспытѡщнн свндѣнїа єгѡ, всѣмз сѣрдцемз взыцѸтз єгѡ.

Жнвотѣ, кѡкв оумнрѡешн; кѡкв и во гробѣ ѡбнтѡешн; смѣрти же царство разрѸшѡешн, и ѿ ѡда мѣртвыа возстѡвлѡешн;

[г] Не дѣлающнн во беззаконїа, вз пдтѣхз єгѡ ходнша.

Велнчѡемз тѡ иисе црю, и чтѣмз погребѣнїе и страдѡнїа твоѡ, нмнже спѡслз єсн насз ѿ нстѣнїа.

[д] Ты заповѣдалз єсн заповѣдн твоѡ сохраннти сѣлѡ.

Мѣры землн положнвын, вз маломз ѡбнтѡешн иисе всецрю гробѣ днесь, ѿ гробѡвз мѣртвыа возстѡвлѡнн.

[є] Дѡбы нсправнлнса пдтїе моѡ, сохраннти ѡправдѡнїа твоѡ.

Иисе хрѣтѣ моѡ, црю всѣхз, чтѡ нца кз сѸцымз во ѡдѣ прншѣлз єсн; нлн рѡдз ѡрѣшннн челѡвѣческнн;

[ѕ] Тогда не постыжѸса, внгда прнзрѣнн мн на всѧ заповѣдн твоѡ.

Влѡка всѣхз зрнѣса мѣртвз, и во гробѣ нѡвѣмз полагаѣтса, нстоцннвын грѡбы мѣртвыхз.

[з] Испѡвѣмса тебѣ вз правѡстн сѣрдца, внгда научннн мн са сѸдбѡмз правды твоѡ.

Жнвотѣ, во гробѣ положнла єсн хрѣтѣ, и смѣртїю твоѣю смѣрть погубнлз єсн, и нсточнлз єсн мнровн жнзнь.

[и] Ѡправдѡнїа твоѡ сохраниѡ, не ѡстави менѣ до сѣлѡ.

Со сладѣн ѡкв сладѣн хрѣтѣ вмѣннлса єсн, ѡправдѡа насз всѣхз, ѿ сладѣнства дрѣвнагѡ запннѡтѣла.

[ѡ] Вз чѣсомз нсправнннн пдть своѡ; внгда сохраниннн словѣа твоѡ.

Красннн дѡбрѡтою пѡче всѣхз челѡвѣкз, ѡкв беззрѡченз мѣртвз ѡвлѡѣтса, єстѣствѡ оѸкрасннвын всѣхз.

10. Свим срцем својим тражим Тебе, не дај ми да зађем од заповести Твојих. Ад како ће поднети, долазак Твој, Спасе, а да сместа помрачен не буде разорен, ослепљен блистањем зоре светлости Твоје.
11. У срце своје затворио сам реч Твоју, да Ти не грешим. Исусе слатки мој, и спасоносна светлости, како си се сакрио у гробу мрачном? О неисказаног и неизрецивог трпљења!
12. Благословен си, Господе, научи ме наредбама својим. У недоумици је и природа умна, и множина бестелесна, Христе, због тајне неисказаног и неизрецивог Твога погребља.
13. Устима својим јављам све судове уста Твојих. О чуда необичних! О ствари нових! Давалац даха мог, носи се бездахан, сахрањиван рукама Јосифовим.
14. На путу откривења Твојих радујем се као за велико богатство. И у гроб си зашао, и од недара, Христе, Оца Твог, никада се ниси Ти одвојио; то је чудно и преславно уједно.
15. О заповестима Твојим размишљам, и пазим на путеве Твоје. Истинити Цар неба и земље, ако си и у маленом гробу затворен, сва твар Те је познала, Исусе.
16. Наредбама Твојим тешим се, не забрављам речи Твоје. Када си положен у Гроб, Саздатељу Христе, темељи се Ада поколебаше, и гробови се људи отворише.
17. Учини милост слуги своје, да бих живео и чувао реч Твоју. Онај који држи земљу десницом, умртвљен телом држи се под земљом, избављајући мртве од адскога ропства.
18. Отвори очи моје, да бих видео чудеса закона Твога. Из трулежи уста, живот мој, Спаситељу, кад си умро и мртвима дошао, и поломио доворотнике Ада.
19. Гост сам на земљи, немој сакрити од мене заповести твојих. К'о светлости свећњак, Тело Божије сада, скрива се под земљу као под спудом, и одгони таму која је у Аду.
20. Изнеможе душа моја желећи без престанка познати судове твоје. Сабира се мноштво умне војске, са Јосифом и Никодимом, да Тебе несместиво погребу у гробу малом.
21. Ти си страшан проклетим охолицама, које застрањују од заповести твојих. Умртвљен си вољно, и стављен под земљу, животочни Исусе мој, да би мене оживео умртвљена преступом горким.

[Г] Вскрѣмъ сѣрдцемъ моимъ въискѣхъ тебѣ, не ѡрѣни менѣ ѡ заповѣдей твоихъ.
 Азъ какъ стерпнѣтъ спсе пришествіе твоѣ, а не паче болѣзньдетъ ѡмрачѣемъ, блистѣніа свѣта твоегѡ зарѣю ѡслѣплѣнъ.

[А] Въ сѣрдцѣ моёмъ скрѣхъ словеса твоѣ, ѣкѡ да не согрѣшѣ тебѣ.
 Иисе сладкіи мой, и спсительный свѣте, во гробѣ какъ темномъ скрѣлся єси; ѿ неказаннагѡ и незреченнагѡ терпѣніа!

[В] Блгословенъ єси гди, нащн ма ѡправданіемъ твоимъ.
 Недомѣвлетъ и єстество ѡмное, и множество безплотное хрѣте, тѣнства неказаннагѡ, и незреченнагѡ твоегѡ погребеніа.

[Г] Оутнама моима возвѣстѣхъ всѣмъ едъевѣ оутъ твоихъ.
 Ѿ чдѣез страннихъ! ѿ вецей новихъ! дѣханіа моего подателъ бездѣханенъ нѣсѣтъ, погребѣемъ рѣкама іѡсифовыма.

[Д] На пѣти свидѣніи твоихъ наслахѣся, ѣкѡ ѡ всѣкомъ богѣствѣ.
 И во гробѣ зашелъ єси, и нѣдръ хрѣте ѡтѣчекхъ никакоже ѡдѣнѣлся єси сѣ странное и прелѣвное кѡпнѡ.

[Е] Въ заповѣдехъ твоихъ поглѣмлюся, и оураздѣю пѣти твоѣ.
 Истинный нѣсе и земля црѣю, аще и во гробѣ малѣйшемъ заключѣлся єси, познался єси всей тварн иисе.

[Є] Во ѡправданіихъ твоихъ подѣхѣся, не забѣдѣ словезъ твоихъ.
 Тебѣ положенъ во гробѣ создателю хрѣте, адекамъ подвнзѣшася ѡснованіа, и грѣбн ѡверзѡшася челоѣкѡвѣ.

[З] Воздѣждь рабѣ твоемѣ, живѣ ма, и сохрани словеса твоѣ.
 Зѣмлю содержѣн дѣлнѣю, оумерщвлѣнъ плѣтѣю подъ землѣю нынѣ содержѣтъ, мѣртвѣи и забавлѣа адова содержѣніа.

[И] Ѿкрыи очн мои, и оураздѣю чдѣла ѡ закона твоегѡ.
 Изъ нѣстѣніа возшелъ єси животѣ спсе мой, тебѣ оумершѣ, и къ мѣртвѣимъ пришедшѣ, и сломнѣшѣ адовы верѣнѣ.

[І] Пришлецъ азъ єсмь на землю, не скрѣи ѡ менѣ заповѣди твоѣ.
 Якоже свѣта свѣтѣльниикъ, нынѣ плѣть бжѣа, подъ зѣмлю ѣкѡ подъ спѣдъ крѣетъ, и ѡгонѣетъ ещѣю во адѣ тьмѣ.

[К] Возлюбѣи дѣша моѣ возжелѣти едъевѣ твоѣ на всѣкое время.
 Оумныхъ стекѣетъ вѣнствѣ множество со іѡсифомъ и никодимомъ, погребѣти тѣ невѣстѣмаго во гробѣ малѣ.

[Кл] Запрѣтилъ єси гѡрдѣимъ, прѣклатн оуклонѣющнмъ ѡ заповѣдей твоихъ.
 Оумерщвлѣнъ волю, и положенъ подъ землѣю, жнзотѣчнѣ иисе мой, ѡжнѣилъ єси оумерщвлѣна ма прѣстѣплѣнѣемъ горькимъ.

22. Одврати од мене руг и срамоту, јер чувам откривења твоја.
Сва твар измени се страдањем Твојим, Исусе, јер све састрадаваше Теби, знајући Те, Речи, као Сведржитеља свега.
24. Седе кнезови и договарају се на мене; а слуга твој размишља о наредбама твојим.
Ад свепрождрљиви у утробу своју, примивши Те Исусе, камен живота као мртва, поврати мртве које прогута од века.
25. Откривења су твоја утеха моја, саветници моји.
У гроб нови, положен си био, Христе, и природу си људску обновио, васкрснувши богодолично из мртвих.
26. Душа моја лежи у праху; оживи ме по речи твојој.
Сишао си на земљу, да спасеш Адама, но не нашавши га на земљи, Владико, чак до Ада сишао си тражећи га.
27. Казујем путеве своје, и чујеш ме; научи ме наредбама својим.
Затресе се страхом, сва земља, Речи, и Даница зраке своје сакри, када се у земљу сакри твоја највећа светлост.
28. Уразуми ме о путу заповести својих, и размишљаћу о чудесима твојим.
Као човек, дакле, умиреш својом вољом, Спасе, а као Бог мртве си подигао из гроба, и дубине греховне.
29. Сузе пролива душа моја од туге, окрепи ме по речи својој.
Кропећи Те, о Исусе, сузоточним ридањем, Пречиста матерински вапијаше: како ћу Те, Сине сахранити?
30. Пут лажни уклони од мене и закон свој даруј ми.
Као зрно пшенично, зашавши у недра земље, узвратио си пребогат клас, васкрсавши људе који су од Адама.
31. Пут истини изабрах, законе твоје тражим.
Под земљу се сакри, као сунце сада, и ноћу смртном покрио се јеси; но изграни најсветлији Спасе.
32. Прионух за откривења твоја, Господе; немој ме осрамотити.
К'о што месец, Спасе, сунчани круг скрива, и Тебе, гроб је сада сакрио, који си смрћу скончао телесно.
33. Путем заповести твојих трчим, јер си раширио срце моје.
Живот Христос окусивши смрт, ослободи људе од смрти, и сад свима дарује живот.
34. Покажи ми, Господе, пут наредаба својих, да га се држим до краја.
Умртвљеног некада Адама завишћу, сада узводиш к животу умртвљењем својим, показујући се, Спасе, нови Адам у телу.
35. Уразуми ме, и држаћу се закона твога, и чувати га свим срцем.
Гледајући Те, Спасе, опружена мртва нас ради, Умни чиновни се ужасаваху, покривајући се крилима.

[КВ] Ѡмнѣ ѿ мене понозѣ и оумнчженіе, ѣкѡ свидѣній твоихъ разыскахъ.

Измениашеа всѧ тварь ст҃р҃тїю твоєю, всѧ бо тебе, слоѡе сострадахъ, содержителя тѧ вѣдѡще всѣхъ.

[КГ] Ибо едѡша князи, и на мѧ клеветяхъ: рабѡ же твоѣмъ гд҃млашаа во ѡправданїихъ твоихъ.

Живота камень во чреѡѣ прїемъ адъ всеадецъ, и злевлѧ, ѿ вѣка ѣже поглоти мѣртвѡмъ.

[КД] Ибо свидѣнїа твоѡа подїенїе моѡе єсть, и совети моѡи ѡправданїа твоѡа.

Во грѡбѣ ноѡѣ положиа єси хр҃тѣ, и єстество челоѡеческое ѡновїа єси, воскресъ єголѣпнѡ и з мѣртвѡхъ.

[КЕ] Прильпѣ земли душа моѡа, живїи ма по словесїи твоимъ.

На землю шелъ єси, да спасѣши адѡма, и на землю не ѡвертѣтѡ сего вѣко, да же до ада снзшелъ єси и цаї.

[КЗ] Путь моѡа возвѣстїихъ, и оумлїшала мѧ єси, на зчїи мѧ ѡправданїемъ твоимъ.

Сопрасїеа ст҃рахома, слоѡе, всѧ землю, и денница лчыи скрыи, величайшемъ въ земли сокровенномъ твоимъ свѣтѡмъ.

[КЗ] Путь ѡправданїи твоихъ вразумїи ми, и погд҃млаа въ чдѡвѣхъ твоихъ.

ѣкѡ челоѡекъ оубѡ оумираешїи болѡю спсе, ѣкѡ бг҃ъ же смѣртнѡмъ возстаѡмъ єси ѿ грѡѡвѡвъ, и гд҃бннѡ грѣхѡвнѡмъ.

[КН] Возрѡма душа моѡа ѡ оумнїїа, оутверди ма въ словесѣхъ твоихъ.

Слезотѡчнаа рыданїа, на тебе чїстаа мѣрски, ѡ иїсе накраплающїи вопїаше: какѡ погрѡбѣ тѧ спсе;

[КД] Путь неправды ѡстаѡи ѿ мене, и закономъ твоимъ помнїдїи мѧ.

ѣкоже пшеничное зѣрно, зашелъ въ нѣдра земнїа, многоперстнѡй воздалъ єси клѡвъ, возстаѡмъ челоѡекѡ, ѣже ѿ адѡма.

[Л] Путь истиннѡ и зѡлнхъ, и сдѡбѡи твоѡа не забыхъ.

Подъ землею скрыла єси ѣкѡ слнце нынѣ, и ноцїю смѣртною покровѣнъ былъ єси: но возїаїи свѣтлѣїше спсе.

[ЛА] Прилепїхѡа свидѣнїемъ твоимъ, гд҃и, не посрамїи мене.

ѣкоже солнечнѡй кр҃дгъ лднѡ спсе сокровѣетѡ, и тебе нынѣ грѡбѡ скрыи, скончаѡшагѡса смѣртїю плѡтски.

[ЛВ] Путь заповѣдей твоихъ текѡхъ, єгда разширилъ єси сѣрдце моѡе.

Животѡ смѣртїи вкдсїевнѡ хр҃тѡсѡ, ѿ смѣртїи смѣртнѡмъ свободїи, и всѣмъ нынѣ дарѡетѡ живѡтѡ.

[ЛГ] Законоположїи мнѣ гд҃и путь ѡправданїи твоихъ, и взыщѡ и вїнѡ.

Оумерцѡвлѣна дрѣвле адѡма забнстнѡ, возѡднши къ живѡтѡ оумерцѡвлѣнїемъ твоимъ, ноѡвнѡ, спсе, во плѡти ѡвлѣнѡ адѡмъ.

[ЛД] Вразумїи ма, и испїтїю законъ твоѣмъ, и сохраниѡ и всѣмъ сѣрдцемъ моимъ.

Оумнїи тѧ чїннѡ, простѣрѡта мѣртѡа зрѡще наєз раднѡ, оужасѡхѡса, покрѡѡемнѡ крнлѡи спсе.

36. Постави ме на стазу заповести својих, јер ми је она омиљела.
Скинувши Те, Речи, с дрвета мртва, у гроб Те сада Јосиф положи, но васкрсни спасавајући све као Бог.
37. Превиј срце моје к откровењима својим, а не к лакомству.
Био си, Спасе, радост Анђела, сада си им постао и узрок жалости, гледајући Те телом без даха мртва.
38. Одврати очи моје да не гледају ништавила, путем својим оживи ме.
Узнесен бивши на дрво, и живе људе саузносиш, а будући под земљом, васкрсаваш оне који под њом леже.
39. Испуни слуги својему реч своју да те се боји.
Као лав, Спасе, уснувши телом, као неки лавић мртав устајеш, одбацивши старост телесну.
40. Уклони руг мој, којег се плашим; јер су судови твоји благи.
Био си прободен у ребра, Ти који си узео ребро Адамово, и од њега саздао Еву, и источио си изворе очиститељне.
41. Миле су ми заповести твоје, правдом својом оживи ме.
У тајности некад жртвоваху јагње, а Ти јавно жртвован бивши Незлобиви, сву твар си очистио, Спасе.
42. Нека дође на мене милост твоја, Господе, помоћ твоја по речи твојој.
Ко ће исказати страшни начин, ваистину нови! јер Онај који влада тварју, данас страдање прима и умире за нас.
43. И ја ћу одговорити ономе који ме ружи; јер се уздам у реч твоју.
Ризничар живота, како се гледа мртав? говораху ужаснути Анђели; и како се у гроб закључава Бог?
44. Немој узети нигда од уста мојих речи истине, јер чекам судове твоје.
Из ребра Твога, Спасе, копљем прободеног, точиш живот животом из живота, који ме је спасао и оживљаваш ме њим.
45. И чуваћу закон твој свагда, до века и без престанка.
Распрострт на дрвету, сабрао си људе, а прободен у ребра животносна, свима си источио опроштај, Исусе.
46. Ходићу слободно, јер тражим заповести твоје.
Благолики Јосиф, Спасе, са страхом те опрема, и сахрањује долично као мртва, и ужасава се изгледа твога страшног.
47. Говорићу о откровењима твојим пред царевима, и нећу се стидети.
Под земљу сишавши вољно као смртан, узводиш од земље ка небу, отуда отпале, Исусе.

[лѣ] Настави мѧ на стезю заповѣдей твоихъ, ѿкъ тѣю возхотѣхъ.

Снемъ тѧ слово ѿ древа мѣртва, во гробѣ іовѣхъ нынѣ положи: но востани спсѧи всѧ ѿкъ бгъ.

[лѣс] Приклони сердце мое во свидѣніѧ твоѧ, ѧ не въ лихонство.

Аггльскаѧ спсе радость бывъ, нынѣ и печали сѧмъ былъ ѣси внобевъ, видимъ плотию бездыханенъ мѣртвъ.

[лѣз] Ѿврати очи мои, ѣже не видѣти светъ, въ пѣти твоѣмъ живи ма.

Вознесла ѣси на дрѣвѣ, и живущыѧ человекѧ совозноши: подъ землєю же бывъ, лежащыѧ подъ нею воскресаша.

[лѣн] Повстави рабъ твоѣмъ слово твоѣ въ страхъ твоѣ.

Икоже лѣвъ спсе оубѣвъ плотию, ѿкъ нѣкѣи скүменъ мѣртвъ восташи, ѿложивъ стѣротъ плотию.

[лѣд] Ѿмни поношеніе мое, ѣже нещевѧхъ, ѿкъ едѣбы твоѧ бл҃ги.

Въ ребра проведѣнъ былъ ѣси, ребро вземый адамле, ѿ негѣже ѣвѣ создѧлъ ѣси, и источилъ ѣси токѣи чистѣтѣльныѧ.

[лѣм] Сѣ возжелѧхъ заповѣди твоѧ, въ правдѣ твоѣи живи ма.

Тѧишо оубѣ древле жрѣтѣѧ агнецъ: ты же ѿвѣ жренъ бывъ неслобѣе, всю тѣаръ ѡчѣстѧлъ ѣси спсе.

[лѣма] И да прїидетъ на мѧ мѣтъ твоѧ гдѣ, спсѣніе твоѣ по словесѣи твоѣмъ.

Кто изречѣтъ ѿвразъ стѣрашнѣи воистиннѣ нѣбѣи; владычествѣѧи бо тѣарію, днѣсь стѣтъ прїемлетъ, и оумираетъ насъ радѣ.

[лѣв] И ѿвѣщѧю поношѧющымъ мѣи слово, ѿкъ оуповѧхъ на словеса твоѧ.

Живота сокровнице, кѧкъ зрѣтѣѧ мѣртвѣи; оужасѧющеса аггѣи взывѧхъ: кѧкъ же во гробѣ заклѧютѣѧ бгъ;

[лѣг] И не ѿмни ѿ оубѣтѣи моѣхъ словеса истинна до сѣла, ѿкъ на едѣбы твоѧ оуповѧхъ.

Копіемъ проведѣннѧго спсе и зъ ребра твоѣго, живѣтъ живѣтомъ и зъ живота спѧшаго мѧ икѧпаеша, и живиши мѧ съ нѣмъ.

[лѣд] И сохрани законъ твоѣи вѣи въ вѣкѣхъ, и въ вѣкѣхъ вѣка.

Распростѣртъ на дрѣвѣ, собралъ ѣси человекѧ: въ ребра же проведѣнъ, живѣточное вѣѣмъ ѡстѣвлѣніе источѧеша исе.

[лѣе] И хождахъ въ шротѣ, ѿкъ заповѣди твоѧ взыкѧхъ.

Блговерѣзныи спсе ѡвразѣтѣ стѣрашнѣи, и погрѣбѣтѣ тѧ ѿкъ мѣртва блговерѣзнѣи, и оужасѣтѣѧ твоѣго ѡвразѣ стѣрашнаго.

[лѣс] И глаголахъ ѡ свидѣнїихъ твоихъ предъ царѣи, и не стыдѧхѣѧ.

Подъ землєю хотѣнїемъ ннзшѣдъ ѿкъ мѣртвъ, возвѣдши ѿ землѣи къ нѣбѣимъ, ѡтѣдъ пѧдшыѧ исе.

48. Тешићу се заповестима твојим, које љубим.
Иако мртав по спољашњем изгледу, али жив као Бог, о Исусе, Ти узводиш отпале из земље ка небу.
49. Руке своје пружам к заповестима твојим, које љубим.
Иако си био виђен мртав, но живећи као Бог, умртвљене људе оживео си, умртвивши мога умртвитеља.
50. Руке своје пружам к заповестима твојим, које љубим, и размишљам о наредбама твојим.
О радости оне! О сладости многе! којима си, Исусе, испунио оне у Аду, засијавши светлост у дубинама мрачним.
51. Сети се речи своје к слуги својему, на коју си ми заповедио да се ослањам.
Клањам се страдању, певам твој погреб, величам моћ твоју, Човекољупче, којима се ослободих од страсти убитачних.
52. У невољи мојој теши ме што ме реч твоја оживљава.
Мач на Тебе обнажи се, Христе, и мач моћнога се отупљује, а мач Едемски бива побеђен.
53. Охоли ми се ругају веома; али ја не одступам од закона твојега.
Овца Јагње гледајући мртво, пробадана оштрицом ридаше, покренувши и стадо да вапије.
54. Памтим судове твоје од искона, Господе, и тешим се.
Иако се у гроб сахрањујеш, иако у Ад силазиш, ипак си, Спасе, гробове испразнио, и Ад си обнажио, Христе.
55. Гнев ме обузима на безбожнике, који остављају закон твој.
Својом вољом, Спасе, сишавши под земљу, оживио си умрле људе, и узвео их у славу Очеву.
56. Наредбе су твоје песма моја у путничком стану мојем.
Један од Тројице, нас ради у телу претрпе срамну смрт, сунце се ужасава а дрхти земља.
57. Ноћу помињем име твоје, Господе, и чувам закон твој.
Као из горког извора, потомци Јудина племена, у ров положише, хранитеља манодавца Исуса.
58. То је моје, да чувам заповести твоје.
Судија на суду стаде, пред неправедним судијом, и осуђен би на смрт неправедну, на дрвету крсном.
59. Део мој ти си, Господе; наумио сам чувати речи твоје.
Горди Израилу, убиствени народе, шта ти би да Вараву ослободиш, а Спаса крсту да предаш?

[мз] И побѣдиша въ заповѣдехъ твоихъ, ѿже возлюбихъ съелѣ.

Иже и мѣртвѣхъ видѣнъ былъ єси, но живыи ѿкъ бгъ, возбодши ѿ земли къ нѣбнымъ, ѿтѣхъ падшымъ ише.

[мн] И воздвигохъ рѣцѣ мои къ заповѣдемъ твоимъ, ѿже возлюбихъ.

Иже и мѣртвѣхъ видѣнъ былъ єси, но живъ ѿкъ бгъ, оумерцвлѣныа челоуѣки ѿживѣлъ єси, моего оумертвѣнъ оумертвѣтелъ.

[мн] И глѣмлаша во ѡправданїихъ твоихъ.

Ѿ радости ѡныа! ѿ многѣхъ сладоути! иже во адѣ напоилиа єси, во днѣхъ мръныхъ свѣтъхъ воздѣла.

[мд] Помани словеса твоѣ рабъ твоимъ, иже оупованїе даа мнѣ єси.

Покланяюа стѣти, воспѣваю погребѣнїе, величаю твою держава члѣвколюбче, и мнже свободиша страстїи тлетворныхъ.

[н] То ма оутѣши во смиренїи моемъ, ѿкъ слово твоѣ живї ма.

На тѣ мѣчь ѡбнажиша хрѣте, и мѣчь крѣпкаго оубо прѣтѣплаета, и мѣчь же ѡбращаета єдемскїи.

[на] Горди законопретѣповѣхъ до съела, ѿ закона же твоего не оуклонїша.

Игница агнца зраци въ заколенїи, ѡстрѣмъ провѣдѣма рыдѣше, сподвигши и стадо вопїти.

[нв] Поманихъ судьбы твоѣ ѿ вѣка гди, и оутѣшиша.

Иже и во гробѣхъ погребѣшиа, иже и во адъ идеши: но и гробы истоцилъ єси, и адъ ѡбнажилъ єси хрѣте.

[нг] Печаль прїятъ ма ѿ грѣшникъ, ѡставляющихъ законъ твої.

Волею снзшеа єси спсе, подъ землю, оумерцвлѣныа челоуѣки ѿживѣлъ єси, и возвелъ єси во славу ѡчей.

[нд] Пѣта бахъ мнѣ ѡправданїа твоѣ на мѣстѣхъ прїшельствїа моего.

Трѣцы єдинъ во плоти, насъ ради поносѣю претерпѣ смѣрть, оужасаета же солнце, и трепещетъ земля.

[нѣ] Поманихъ въ нощи има твоѣ гди, и сохранихъ законъ твої.

ѿкъ ѿ источника горькаго, идова колѣна исаїа въ ровѣхъ положиша, питателъ маннодѣца иша.

[нѣ] Сѣи бысть мнѣ, ѿкъ ѡправданїи твоихъ възыкахъ.

Судѣа ѿкъ судимъ предъ пїлатомъ судїею, и предѣла, и смѣртїю неправедною ѡсѣжденъ бысть, древомъ крестнымъ.

[нз] Часть моѣ єси, гди: рѣхъ сохранити законъ твої.

Гордыи илю, оубїиственнии людїе, что пострадавше, варавѣхъ свободїсте, и спса предѣсте крѣтѣ;

60. Молим ти се из свега срца, смилуј се на мене по речи твојој.
Ти који си руком твојом саздао Адама од земље, и њега ради постао човек природом, и разапет био по вољи својој.
61. Разматрам путеве своје, и обраћам ноге своје к откривењима твојим.
Послушавши, Речи, Оца Твога, сишао си чак до Ада страшнога, и васкрсао си род људски.
62. Хитам, и не устежем се чувати заповести твоје.
Авај мени, Светлости света! Авај мени, Светлости моја! Исусе мој свежељени, вапијаше Дјева ридајући горко.
63. Мреже безбожничке опколише ме, али закона твојега не заборављам.
Завидљиви, злочиначки и убиствени народе, барем да се застидисте плаштанице и самога убруса, Васкрслога Христа.
64. У поноћи устајем да те славим за праведне судове твоје.
Ходи убицо, нечисти учениче, и покажи ми начин твоје злоће, којим си постао издајник Христа.
65. У заједници сам са свима који се тебе боје и који чувају заповести твоје.
Као неки човекољубац, претвараш се безумни и слепи, свепагубни и немилосрдни, продавши Миро за новац.
66. Доброте је твоје, Господе, пуна сва земља; наредбама својим научи ме.
Какву си цену имао, за небеско Миро? За Многоценога шта си као достојно примио? Безумље си нашао, најпроклетиви Сатано.
67. Учинио си добро слуги својему, Господе, по речи својој.
Ако си сиромасољубац, и жалиш за миром изливеним за очишћење душе, како за злато продајеш Светлозарнога?
68. Доброј мисли и знању научи ме, јер заповестима твојим верујем.
О Божија Речи! О радости моја! Како да поднесем твој тридневни погреб? Сада ми се кида утроба материнска.
69. Пре страдања свога лутах, а сад чувам реч твоју.
Ко ће ми дати воду, и изворе суза? Богоневестна Дјева вапијаше, да оплачем слаткога ми Исуса.
70. Ти си добар, и добро чиниш; научи ме наредбама својим.
Авај мени, горе и увале, и множино људи, плачите и сви ридајте са мном, Матером Бога нашега.
71. Охоли плету на мене лаж, али се ја свим срцем држим заповести твојих.
Када ћу видети, Спасе, Тебе безвремену светлост, радост и сладост срца мојега? Дјева горко вапијаше.

[Ѳн] Помолѣхса лицѸ твоємѸ всѣмѸ сѣрдцемѸ моимѸ: помнѣи мѧ по словесѣмъ твоимѸ. РѸкою твоєю создáвыи а́дáма ѿ земли, тогѡ ради състествомѸ былъ съи человекѸ, и распáлся съи волю твоєю.

[Ѳд] Помыслихъ пѸти твоѧ и возвратихъ нѡзѣ моѣ во свидѣнїа твоѧ. Послѣшавъ слово, о́ца твоегѡ, даже до а́да лютагѡ сошелъ съи, и воскресѣ съи рѡдъ человекѣскїи.

[Ѳз] Оутѡбѣхса и не смѣтихса сохрани́ти заповѣди твоѧ. Оубѡ мнѣ свѣте мїра! оубѡ мнѣ свѣте моѣ, и́же моѣ возжелѣнный! вопїáше дѣа, рыда́ющи го́рыкѡ зывáше.

[Ѳа] Оужа грѣшникѸ ѡбзáшася мнѣ, и закона твоегѡ не забыхъ. Завнѣстлвїи, оубїиственнїи и гѡрдїи лю́дїе, понѣ плащаницы и сдара́ самагѡ да стыдáтся, воскресѸ хрїстѸ.

[Ѳв] Полноции востахъ исповѣдатиса тебѣ ѡ сдѣбáхъ правды твоѧ. Прииди оубѡ скѣрный оубїице оученичѣ, и нрáвъ слѡбы твоѧ покажи ми, и́мже былъ съи преда́тель хрїто́въ.

[Ѳг] ПричастникѸ азъ съи всѣмѸ бо́лцымса тебѣ и хранáцымъ заповѣди твоѧ. И́акѡ человекѡлюбївъ нѣкто притворáшиса бже, и слѣпе всегубїтельнѣишїи, невѣрный, мѹро прода́выи на цѣнѣ.

[Ѳд] Млѣти твоѧ, гдн, испѡнь земля: ѡправдáнїемѸ твоимѸ научїи мѧ. Нѣнагѡ мѹра кѸю имѣлъ съи цѣнѸ многоцѣннагѡ; ко́е прїáлъ съи прѡтивоосто́йное; неистовство ѡбрѣлъ съи проклáтѣишїи сатанѡ.

[Ѳе] Блгость сотвориáлъ съи съ рабѡмѸ твоимѸ гдн, по словесѣмъ твоимѸ. И́ще ницелюбецъ съи, и ѡ мѹрѣ печáлѣши и́стоцáемомѸ во ѡчищѣнїе дѸши, кáкѡ на злáтѣ прода́ши свѣтозáрна;

[Ѳс] Блгости и наказáнїю и рáзѸмѸ научїи мѧ, и́акѡ заповѣдемѸ твоимѸ вѣровахъ. Ѿ бжїи слѡве! Ѿ радѡсти моѧ! кáкѡ претерплю трндѣвное твоѡ погребѣнїе; нынѣ терзáюся оутрѡбою мѹрики.

[Ѳз] Прѣжде даже не смрїти ми сѧ, азъ прегрѣшихъ, сегѡ ради слово твоѡ сохранихъ. Ктѡ дáстѸ ми водѸ и слѣзѸ и́сточники, бгѡневѣстнаа дѣа зывáше, да восплáчѸ слáдкаго мнѣ и́же;

[Ѳи] Блгъ съи ты гдн, и блгостїю твоєю научїи мѧ ѡправдáнїемѸ твоимѸ. Ѿ го́ры и хѡлми, и человекѡвъ мнѡжества! восплáчтеся, и всѧ рыда́йте со мною бгá вáшегѡ мѹрїю!

[Ѳд] Оумножиса на мѧ неправда гѡрдыхъ, азъ же всѣмѸ сѣрдцемѸ моимѸ испытáю заповѣди твоѧ. Когдà внѣждѸ тѧ спсе, безлѣтнаго свѣта, радѡсть и слáдость сѣрдца моегѡ; дѣа го́рыкѡ вопїáше.

72. Задригло је срце њихово као сало, а ја се тешим законом твојим.
Иако си Ти, Спаситељу, као камен одрезан, примио сечење, ипак си реку живу источио, као извор живота.

73. Добро ми је што страдам, да се научим наредбама твојим.
Ми који се напајамо двоструком реком, излиеном из ребра твога, као из једног извора, бесмртни налазимо живот.

74. Милији ми је закон уста твојих него тисуће злата и сребра.
Вољом показао си се, Речи, у гробу мртав, но живиш, и људе као што си предрекао, подижеш Спасе мој, васкрсењем својим.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

Певамо Те, Речи, Тебе Бога свих, са Оцем и Светим Твојим Духом, и славимо твој божански погреб.

И сада и увек и у векове векова. Амин.

Блаженом Те називамо, Богородице чиста, и поштујемо верно тридневну погребеније, Сина Твога и Бога нашег.

Понављамо први тропар:

Животе Христe, у гроб си положен био, и анђелске војске се ужасаваху, славећи Твоје снисхођење.

Мала јектенија

Ђакон: Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ:: Господе, помилуј.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ:: Теби, Господе.

Свештеник:

Јер се благослови Име твоје, и прослави се Царство Твоје, Оца, и Сина, и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ:: Амин.

[О] Оусырїса ѣкѡ млекò сѣрдце ѣхъ, азъ же законѸ твоємѸ подчїхса.

Ѧще и ѣкѡ камень спсе, краесѣкомыи, ты прїалъ єси сѣченїе, но источїлъ єси живѸю стрдю, ѣкѡ источникъ сїи жїзни.

[Оа] Блго мнѣ, ѣкѡ смрїлъ м̀ єси, ѣкѡ да надѸдеѡ ѡправданїемъ твоимъ.

Ѧкѡ ѡ источника єдинагѡ сдѸбою рѣкою рѣбрѡмъ твоимъ и злвѡящымъ напаѡющесѡ, безмертнѸю прїобрѣтаемъ жїзнь.

[Об] Блгъ мнѣ законъ оустъ твоихъ, паче тысащъ злата и сребра.

Волєю гвнлса єси слоѡе во гробѣ мѣртѡхъ, но жнвѣши, и человекн, ѣкоже предрѣклъ єси, во крїнемъ твоимъ спсе мѡи, воздвнзѡши.

Слаѡа:

Воспѣѡемъ слоѡе, тебе всѣхъ бга, со оцѣмъ и сѣбимъ твоимъ дхѡмъ, и слаѡимъ вѣжестѡенное твоѡе погребѣнїе.

И нынѣ, бгѡроднченъ:

Блжїмъ т̀ бцѣ чїтаѡ, и почитѡемъ трндѣвное погребѣнїе сїѡ твоегѡ и бга нашегѡ вѣрнѡ.

И пакн перѡвїи припѣѡѡ ѡѡа лїка вкѸпѣ.

Жїзнь во гробѣ положїлса єси хрїтѣ, и аггльскаѡ вѡннѡства оужасѡхѸдеѡ, сннзхождѣнїе слаѡаще твоѡе.

Тѡже, єктенїѡ мѡлаѡ.

Дїаконъ: Пакн и пакн мїромъ гдѸ помѡлнмса.

Лїкъ: Гдн помнїдн.

Дїаконъ: ЗастѸпн, спсн, помнїдн, и сохрнн насъ бже, твоѡю благодѡтїю.

Лїкъ: Гдн помнїдн.

Дїаконъ: ПрестѸю, пречїтѸю, преблгословѣннѸю, слаѡнѸю влчцѸ нашѸ бцѸ и пренѡдѣѸ мрїю со всѣмн сѡбїмн поманѸвше, сѡмн себѣ, и дрѸгздрѸга, и вѣсь жнвѡтъ нашъ хрїтѸ бгѸ предадїмъ.

Лїкъ: Тебѣ гдн.

Возглашенїе:

Ѧкѡ блгословнлса твоѡе нма, и прослаѡнлса твоѡе црїтво, оцѡ, и сїѡ, и сѣгѡ дхѡ, нынѣ и прїенѡ, и во вѣкн вѣкѡѡѡ.

Лїкъ: Ѧмннѡ

Статија Друга

5. глас

Тропар:

Достојно је величати Тебе Животодавца, Који си на Крсту руке раширио, и сатро моћ непријатеља.

1. Руке твоје створиле су ме и начиниле ме; уразуми ме, и научићу се заповестима твојим.

Достојно је величати Тебе Саздатеља свега, јер твојим страдањем имамо бестрашће, избавивши се од трулежности.

3. Који се тебе боје, видеће ме, и радоваће се што се уздам у твоју реч.

Ужасну се земља, и сунце се сакри, Спасе, када си Ти незалазна светлост, Христе, зашао у гроб телесно.

Знам да су судови твоји, Господе, праведни, и по правди ме караш.

4. Уснуо си, Христе, природно-животним сном у гробу, и из тешког сна греховног, подигао си род људски, као Бог.

Нека буде доброта твоја утеха моја, као што си рекао слуги својему.

5. Једина од жена, без болова родих Те, Чедо, а сада као Родитељка неподношљиве болове трпим због страдања твога, говораше Чиста.

Нека дође к мени милосрђе твоје, и оживим; јер је закон твој утеха моја.

6. Ужасаваху се, Спасе, Серафими, гледајући те горе неразлучна са Оцем, а доле мртва опружена по земљи.

Нек се постиде охоли; јер ме без кривице оборише. Ја размишљам о заповестима твојим.

7. Раздире се храмовна завеса због твога распећа, сакривају светлост небеска светила, Речи, када се Ти, Сунце, сакри под земљу.

Нек се обрате к мени који се тебе боје, и који знаду откривења твоја.

8. Ти који си у почетку једним мигом утврдио куглу земље, бездахан као човек зашао си под земљу, ужасни се небо од овог призора.

Срце моје нека буде савршено у наредбама твојим да се не постидим.

9. Зашао си под земљу, Ти који си руком својом саздао човека, да поворке људи од пада подигнеш, свесилном својом десницом.

10. Чезне душа моја за спасењем твојим, реч твоју чекам.

Ходите да свештени плач отпевамо Христу умрлом, као некад жене Мироносице, да са њима и ми чујемо: Радуй се.

11. Чезну очи моје за речју твојом; говорим: кад ћеш ме утешити?

Заиста си Ти, Речи, Миро непотрошиво, зато Ти и миро приношаху, као мртвацу живом, жене Мироносице.

И покадиѣзъ, начиняетъ вторую статію.

Статія вторая

Начиняетъ лѣвѣи лики блгочиннѣ тропарь:

Достоѣно ѣсть величати тѣа жнзнодѣвца, на крѣтѣ рѣцѣ простѣршаго, и сокрѣшшаго державѣ вражїю.

[Ѡв] Рѣцѣ твоѣи сотвори стѣ мѣ, и созда стѣ мѣ: вразуми мѣ, и на дѣла заповѣдемъ твоимъ.

Достоѣно ѣсть величати тѣа всѣхъ знждителѣ: твоимъ бо страдаемъ и мамы безстрастїе, и збавльшесѣ тлѣнїа.

[Ѡд] Боощїи се тебе оузрадѣ мѣ и возвеселѣтѣ, ѣкѣ на словеса твоѣа оуповѣхъ.

Оужасесѣ земля, и солнце спсе скрѣсѣ, тебе не вечернемъ свѣтѣ хрѣтѣ, зашедшѣ во гробѣ плотскѣ.

[Ѡе] Разумѣхъ гдѣи, ѣкѣ правда сдѣбѣи твоѣа, и воистиннѣ смирихъ мѣ єси.

Оуспѣхъ єси хрѣтѣ, єстествожнвотнымъ иномъ во гробѣ, и ѿ тѣжкѣи снѣ грѣхобнагѣи воздвѣгъ єси родъ человекскїи.

[Ѡс] Бѣди же мѣ твоѣа, да оутѣшишѣ мѣ, по словесѣи твоимъ рабѣ твоимъ.

Бѣдина женѣ, кромѣ болѣзней родихъ тѣа чѣдо, болѣзней же нынѣ терплѣи стѣрпїю твоєю нестерпїимѣа, глаголаше ѣта.

[Ѡз] Да прїидѣтѣ мнѣ щедрѣты твоѣа, и жнвѣ бѣдѣ, ѣкѣ законъ твоѣи подѣнїе моє єсть.

Горѣ тѣа спсе, неразлучнѣи со оцѣмъ сѣща, долѣ же мѣртѣа простѣрѣта на землѣ, оужасѣютѣ зрѣще серафїимъ.

[Ѡи] Да постыдѣтѣ гѣрдѣи, ѣкѣ неправеднѣи беззаконноваша на мѣ, ѣзъ же погламлисѣа въ заповѣдехъ твоихъ.

Раздирѣтѣа црѣковнаѣ заветѣа твоимъ распѣтїемъ, покрывѣютѣ свѣтїла слоѣе свѣтѣа, тебе скрѣвшесѣа єлнцѣ подъ зѣмлю.

[Ѡд] Да ѿбратѣтѣ мѣ боощїи се тебе, и вѣдѣши видѣнїа твоѣа.

Землѣ и значїа єдинѣмъ мѣнїемъ водрѣзїивѣи крѣгѣ, бездыханенѣи ѣкѣ человекъ заидѣ подъ зѣмлю: оужаснїсѣа видѣнїемъ нѣо.

[Ѡе] Бѣди єрдѣе моє непорочно во ѿправдѣнїихъ твоихъ, ѣкѣ да не постыжѣсѣа.

Зашелъ єси подъ зѣмлю, рѣкою твоєю создѣвѣи человека, да воздвѣгнешїи ѿ падѣнїа собѣры человекскїа всенїльною державѣю.

[Ѡа] Исчезѣетѣ во спсѣнїе твоє дѣша моѣа, на словеса твоѣа оуповѣхъ.

Плѣчь свѣщеннѣи прїидѣтѣ воспоимъ хрѣтѣ оумѣршемъ, ѣкѣ дрѣвле жѣнѣи мѣронѣицы, да и радѣсѣа оуслышимъ єз нїимъ.

[Ѡв] Исчезѣша ѣчи моѣи въ слоѣо твоє, глаголюще: когдѣ оутѣшиши мѣ;

Мѣро воистиннѣ єси ты слоѣе неистоцимоє: тѣмъ же тѣи и мѣра приношѣхъ, ѣкѣ мѣртѣа жнвѣомъ, жѣнѣи мѣронѣицы.

12. Постадох као мијех у диму, али твојих наредаба не заборавих.
Погребен разараш царства адова, Христe, а смрт смрћу усмрћујеш, и од трулежи ослобађаш земнорођене.
13. Колико ће бити дана слуге твојега? Кад ћеш судити онима који ме гоне?
Премудрост Божија која излива струје живота, залазећи у гроб оживљава, оне који су у незалазним местима Ада.
14. Охоли ископаше ми јаму насупрот закону твојему.
Да обновим разрушену људску природу хтедох, рањен сам смрћу телесно, Мати моја не кидај се ридањем.
15. Све су заповести твоје истина; без кривице ме гоне, помози ми.
Зашао си под земљу Светлоношче правде, и мртве си као из сна подигао, одагнавши сваку таму која је у Аду.
16. Умало ме не убише на земљи, али ја не остављам заповести твојих.
Семе двоструко природо-животно, данас се са сузама сеје у недра земље, но изникавши, свет ће обрадовати.
17. По милости својој оживи ме, и чуваћу откривења уста твојих.
Уплаши се Адам када Бог хођаше по Рају, а радује се када је у Ад сишао, он који је некад пао, а сада подигнут.
18. До века је, Господе, реч твоја утврђена на небесима.
Жртве сузне приноси Ти Мати Твоја, Христe, телом положеном у гробу, но васкрсни као што си предсказао, вапијући.
19. Од колена до колена истина твоја; ти си поставио земљу, и стоји.
У гробу новом сакривајући Те Јосиф побожно, песме погребне богодоличне пева Ти, помешане са ридањем, Спасе.
20. По твојој наредби све стоји сад; јер све служи теби.
На Крсту Тебе клинцима прикована, гледајући Мати Твоја, Речи, клинцима горке жалости и стрелама, пробада душу.
21. Да није закон твој био утеха моја, погинуо бих у невољи својој.
Тебе сладост свега гледајући Мати, где Те поје горким пићем, сузама лице умива горко.
22. Заповести твојих нећу заборавити до века, јер ме њима оживљаваш.
Рањавам се љуто и утроба ми се кида, Речи, гледајући твоје неправедно заклање, говораше Пречиста с плачем.
23. Ја сам твој, помози ми, јер тражим заповести твоје.
Како да затворим око слатко и уста твоја, Речи? Како да Те мртводолично погребем?
Ужасавајући се вапијаше Јосиф.

[пг] Зане быхъ ѿкъ мѣхъ на сланиѣ, ѡправданіи твоихъ не забыхъ.

Идѡва оубо погребенъ царствіа хрѣте сокрѡшашаши, смѣртію же смѣртъ оумерщвлѡши, и тлѣніа евобождѡши земнорѡдныа.

[па] Колікѡ єсть днѣй раба твоегѡ; когда сотвориши мнѣ ѡ гонѡщихъ мѡ едѡ;

Токи жизни проливающаа бжїа премѡдрость, во грѡбѣ заходѡщи, животворитъ ещїа въ незаходимыхъ ѡдовыхъ мѣстѣхъ.

[пѣ] Повѣдаша мнѣ законопрестѡпницы глѡмленїа, но не ѿкъ законъ твоѡ гдѣ.

Да человѣческое ѡбновлю сокрѡшенное єстество, оубо звлѣнъ єсмь смѣртію хотѡ плѡтїю: мѣти моѡ, не терзѡица рыданьми.

[пѣ] Всѡ заповѣди твоѡ истина, неправеднѡ погнаша мѡ, помози ми.

Зашѣлъ єси подъ зѣмлю свѣтлоносѣцъ правды, и мѣртвыа ѿкоже ѡ сна воздвїгла єси, ѡгнавъ всѡкъю тьмѡ ещїю во ѡдѣ.

[пз] Вмѡлѣ не скончаша мене на землї: ѡзъ же не ѡстаивихъ заповѣдей твоихъ.

Зѣрно двоерѡсленное єстествоножїенное, въ бокѡ земнѡа сѣетѡ со слезѡми днѣсѡ: но прозѡбше, мїръ радостноотворишъ.

[пн] По мѣти твоѡй живї ма, и сохрани свидѣніа оубо твоихъ.

Оубо ѡла ѡдѡмъ, бѣхъ ходѡщї въ рани: радѡветѡ же, ко ѡдѡ сошѣдшѡ, падѡи прѣжде, и нынѣ воздвїзѡемь.

[па] Во вѣкѣхъ гдѣ, слово твоѡ пребывѡлетъ на нѣсї.

Жрѣтѣ тебе жѣртвы слѣзныа рѡждаша тѡ хрѣте, плѡтїю положѣнъ во грѡбѣ, вопїющї: востани чѡдо, ѿкоже предрѣкалъ єси.

[п] Въ рѡдѣ и рѡдѣ истина твоѡ, ѡсновѡлъ єси зѣмлю, и пребывѡлетъ.

Во грѡбѣ іѡсїфъ бѡгоговѣннѡ тѡ нѡвѣмъ сокрѡвѡа пѣснї и счѡдныа бѡлѣпныа поѣтѣ тебе, смѣшѣныа рыданьми сїсе.

[па] Оучинѣнїемъ твоимъ пребывѡлетъ дѣнь, ѿкъ всѡчѣскаа раѡтна тебе.

Гвоздьми тѡ крѣтѡ пригвождѣна, мѣти твоѡ слово зрѡщи, гвоздьми печѡли горькїа пронзѡлетъ, и стрѣлами дѡшѡ.

[пв] ѿкъ ѡще бы не законъ твоѡ побчѣнїе моѡ былъ, тогда оубо погнѣлъ быхъ во смнрѣнїи моѡмъ.

Тѡ всѣхъ наслаждѣнїе мѣти зрѡщи, пнтїемъ напаѡема горькнмъ, слезѡми лицѡ ѡмакаѣтъ горѣ.

[пг] Во вѣкѣхъ не забѡдѡ ѡправданїи твоихъ, ѿкъ въ нїхъ ѡживѡлъ мѡ єси.

Оубо звлѡюса люте, и растерзѡюса оутрѡбою слѡве, зрѡщи неправедное твоѡ заколенїе, глѡбѡше прѣчѡтаа съ плѡчѣмъ.

[па] Твоѡ єсмь ѡзъ, сїсї ма, ѿкъ ѡправданїи твоихъ взыскахъ.

Око слѡдкое, и оубо тнѣ твоѡ кѡкѡ заключѡ слѡве; кѡкѡ же тѡ мертвѡлѣпнѡ погребѡ; оубо жасѡюса, вопїѡше іѡсїфъ.

24. Безбожници гледају да ме убију; а ја размишљам о твојим откривењима. Јосиф и Никодим, надгробне песме сада певају умрлом Христу, а са њима певају и Серафими.
25. Свему савршеноме видех крај; али је заповест твоја веома широка. Залазиш под земљу, Спасе, сунце правде, зато се Луна која те је родила жалошћу помрачава, лишавана гледања Тебе.
26. Како љубим закон твој! Вас дан мислим о њему. Ужасну се Ад, Спасе, гледајући Тебе животодавца, који плениш богатство његово, и подижеш мртве од века.
27. Заповест твоја чини ме мудријим од непријатеља мојих; јер је са мном у век. Сунце јасно сија после ноћи, Речи, а и Ти засијао си јасно по смрти, васкрснувши као из ложнице.
28. Разумнији постах од свих учитеља својих; јер размишљам о твојим откривењима. Земља примивши у недра Тебе Створитељу, страхом обузета тресе се, Спасе, пробудивши мртве потресом.
29. Мудрији сам од старца; јер заповести твоје чувам. Никодим и благолики Јосиф, Христе, помазујући Те мирисима сада новим начином, ужасни се, вапијаху, сва земљо.
30. Од свакога злога пута заустављам ноге своје, да бих чувао реч твоју. Зашао си Светлотворче, и с Тобом зађе светлост сунца; а твар је страхом обузета, проповедајући Тебе Творца свих.
31. Од наредаба твојих не одступам; јер си ме ти научио. Камен углачани, крајеугаони покрива Камен; а човек смртан као смртног Бога покрива сада у гроб; ужасни се земљо!
32. Како су слатке језику моме речи твоје, слађе од меда устима мојим. Види Ученика кога си љубио, и Матер Твоју, Чедо, и дај глас најслађи, викаше плачући Пречиста.
33. Од заповести твојих постадох разуман; тога ради мрзим на сваки пут лажни. Ти Речи, као давалац живота, на Крсту прострт Јудејце ниси умртвио, него си васкрсао и њихове мртве.
34. Реч је твоја жижак нози мојој, и видело стази мојој. Најпре, Речи, када си страдао, ниси имао лепоте нити изгледа, али васкрсавши засијао си, украсивши људе божанским зрацима.
35. Заклех се да ћу чувати наредбе правде твоје, и извршићу. Зашао си телом у земљу незалазни Светлоношче, и сунце не могавши гледати помрча, још док беше подне.

[ѿ] Менѣ ждѣша грѣшницы погубити мѧ, свидѣніѧ твоѧ раздѣхъ.

Пѣсни іовѣи и никодимъ надгробныѧ поютъ хрѣтѣ оумѣршемъ нынѣ, поютъ же съ нѣми и серафимъ.

[ѿс] Великіѧ кончины видѣхъ конецъ, широко заповѣдь твоѧ съелъ.

Заходниши подъ землю спсе, слнце правды: тѣмже рождала тѧ лѣна печальми оскдѣваетъ, видѧ твоегѡ лишаема.

[ѿз] Коль возлюбихъ законъ твоѣи гдѣ, весь день получѣніе моѣ ѣсть.

Оужасѣа ѧдъ спсе, зрѧ тѧ живодѣвца, богѧтство онагѡ оупражняющѧ, и ѧже ѡ вѣка мѣртвыѧ возстающѧ.

[ѿи] Паче вѣхъ моихъ оумдрѣилъ мѧ ѣи заповѣди твоѣи, ѧкѡ въ вѣкѡхъ моѧ ѣсть.

Солнце свѣтъ воздѣваетъ по нощи слово: и ты же воскресъ, просѣвѣши по смѣрти ѧснѡ, ѧкѡ ѡ чертога.

[ѿд] Паче вѣхъ оученихъ мѧ раздѣхъ, ѧкѡ свидѣніѧ твоѧ получѣніе моѣ ѣсть.

Земля тѧ создателю, въ нѣдра прѣемши, трепетомъ содржѣма спсе тѣсѣтѣа, оупнѣвши мѣртвыѧ тѣсѣнемъ.

[ѿе] Паче старецъ раздѣхъ, ѧкѡ заповѣди твоѧ взыскахъ.

Мѣры тѧ хрѣте, никодимъ и блговѣрный, нынѣ новолѣпнѡ помазующе, оужаснѣа, вопѣхъ, всѧ землѧ.

[ѿа] ѡ всѧкагѡ пѣти лѣкава возбранѣхъ ногѧмъ моимъ, ѧкѡ да сохранию словеса твоѧ.

Зашѣлъ ѣи свѣтотворче, и съ тобою зайде свѣтъ солнца: трепетомъ же тѣаръ содржѣтѣа, вѣхъ тѧ проповѣдающѧ творца.

[ѿб] ѡ сдѣбъ твоихъ не оуклонѣа, ѧкѡ ты законоположилъ ми ѣи.

Кѧмень оуглажденный, краедгольный покрывѣетъ кѧмень: человекъ же смѣртный ѧкѡ смѣтна, вѣа покрывѣетъ нынѣ во грѣбѣ: оужаснѣа землѣ.

[ѿг] Коль сладка гортѧни моему словеса твоѧ, паче мѣда оустѡмъ моимъ.

Внѣждъ оучника, ѣгоже любѣа ѣи, и твоѡ мѣръ чѧдо, и вѣщѧнѣе дѧждъ сладчайшее, взывѣше плачущѧ чѣта.

[ѿд] ѡ заповѣдей твоихъ раздѣхъ, сегѡ ради возненавидѣхъ всѧкъ пѣть неправды.

Ты слово, ѧкѡ сынъ живота дѧтель, идѣевъ, на крѣтѣ прострѣнѣа, не оумертвѣа ѣи, но воскресѣа ѣи и сѧхъ мѣртвыѧ.

[ѿе] Свѣтѣльнику ногѧма моимѧ законъ твоѣи, и свѣтъ стезѧмъ моимъ.

Добрѡты слово прѣжде не имѣа ѣи, ниже видѧ, ѣгда страдалъ ѣи, но воскресъ провозвѣа ѣи, оудобрѣвъ человекѧ бжѣственными зарѧми.

[ѿс] Кляхѣа, и поставихъ сохранити сдѣбѣи правды твоѣи.

Зашѣлъ ѣи плѡтѣю въ землю невечѣрній свѣтонѡсецъ, и не терпѧ зрѣти солнце помѣрче, полдни ѣще сѣхъ.

36. Поништен сам веома, Господе, оживи ме по речи својој.
Сунце, уједно и месец помрчавши, Спасе, показаше се као благоразумне слуге, које се облаче у црну одећу.
37. Нека ти буде угодна, Господе, добровољна жртва уста мојих, и судовима својим научи ме.
Сотник Те познаде као Бога, иако си био умртвљен; Како да Те се коснем рукама, Боже мој? Ужасавам се, вапијаше Јосиф.
38. Душа је моја у руци мојој непрестано у невољи; али закона твога не заборављам.
Заспа Адам, али смрт ребром изводи; а Ти сада уснуо си, Речи Божија, и из ребара твојих истачеш свету живот.
39. Безбожници су ми метнули замку; али од заповести твојих не застраних.
Уснуо си мало, и оживио си помрле, а васкрсавши, Добри, васкрсао си уснуле од века.
40. Присвојих откривења твоја за на век; јер су радост срцу моме.
Узет си са земље, но источио си вино спасења, животочна Лозо. Прослављам страдање твоје и Крст.
41. Приволео сам срце своје да твори наредбе твоје на век, до краја.
Како Старешине Умних сила поднесе, дрскост распињача, гледајући Те, Спасе, нага, окрвављена, осуђена.
42. Који преступају закон, ја на њих мрзим, а закон твој љубим.
Обручени и најнеправеднији роде Јеврејски, знао си за поновно подизање храма; зашто си осудио Христа?
43. Ти си заклон мој и штит мој; реч твоју чекам.
У одећу поруге облачиш Украситеља свега, Који небо утврди, и земљу украси дивно.
44. Идите од мене безаконици! И чуваћу заповести Бога свога.
Као пеликан птица рањен у ребра твоја, Речи, оживео си твоју умрлу децу, искапавши им животне изворе.
45. Укрепи ме по речи својој и бићу жив, и немој ме осрамотити у надању мом.
Сунце некада заустави Исус секући туђинце, а Ти си себе сакрио, рушећи началника таме.
46. Утврди ме, и спашћу се, и размишљаћу о наредбама твојим без престанка.
Од Отачких недара остао си неодвојив, Милосрдни, и изволео си да постанеш човек, и у Ад сишао си, Христе.
47. Обараш све који одступају од наредаба твојих; јер су помисли њихове лаж.
Узет је и распет Онај који је на водама земљу утврдио, и као бездахан сада се у њу полаже, а она не подносећи то потреса се страшно.

[рз] Смирнѣша до стѣл гдѣ, живѣ ма по словесѣ твоемѹ.

Солнце вкѹпѣ и лѣна помѣркше спсе, рабѹмъ бл҃гоглаголющимъ ѡбразовашася, иже въ черныа одежды ѡблчашася.

[рн] Вѹльнамъ оустъ моихъ бл҃говоли же гдѣ, и судбамъ твоимъ наци ма.

Видѣ тѣ бл҃га сочникъ, аще и оумертвѣна еси: какъ тѣ оубо бже мой, ѡсуждѣ рѣкамъ; оужасашася, вопїаше ѡишѣ.

[рд] Ашѣ моѣ въ рѣкѣ твоѣю вѣнѣ, и закона твоегѹ не забыхъ.

Оуишѣ адѣмъ, но смертъ иже реверъ иже водитъ: ты же нынѣ оуишѣ еси слово бжїи, источашеши ѡ реверъ твоихъ мирови жнзнь.

[рї] Положиша грѣшницы стѣть мнѣ, и ѡ заповѣдей твоихъ не заблдохъ.

Оуишѣ еси малъ, и ѡживѣ еси оумершымъ, и воскресъ, воскресѣ еси спѣцыа ѡ вѣка блже.

[рїї] Налѣдовахъ свидѣнїа твоѣа во вѣкѣ, ѣкѹ радѹванїе сердца моего стѣть.

Взѣтъ еси ѡ землѣ, но источѣ еси спсѣнїа вѣно, животочнаа лозѹ: прославлѣю стѣть и крѣтъ.

[рїі] Приклонихъ сердце моѣ, сотвориши ѡправдѣнїа твоѣа во вѣкѣ за воздѣнїе.

Какъ оумнаа чиноначѣлїа тѣ спсе поютъ, нага, ѡкровавлѣна, ѡсуждѣна, терпѣще дерзѹтъ распнѣтелей;

[рїіі] Законопрестѹпныа возненавидѣхъ, законъ же твоѣи возлюбихъ.

Вершѣнный, стрѹпѣннѣишїи рѹде евреѣишїи, вѣдалъ еси воздвиженїе храма, почтѹ ѡсудѣ еси хрѣта;

[рїіі] Помощникъ мой, и застѹпникъ мой еси ты, на словеса твоѣа оуповахъ.

Во одеждѣ порѣганїа оукрашѣтеля вѣхъ ѡблекѣши, иже нѣо оутверди, и землю оукрашѣ члнѹ.

[рїііі] Оуклонишася ѡ мене лѣкѣвнѹщии, и испытаю заповѣди бл҃га моего.

Ѣкоже неасытъ оуазвѣнъ въ реверъ твоѣи слово, отроки твоѣа оумершымъ ѡживѣ еси, и скѣпѣвъ живѹтныа имъ токѣ.

[рїіііі] Застѹпи ма по словесѣ твоемѹ: и живѣ бѣдѣ, и не осрамѣ мене ѡ члнїа моего.

Солнце прѣжде оустѣви ишедѣ, иноплеменникѣ стѣкїи: ты же скрѣи еси низлагѣа тьмы начѣльника.

[рїііііі] Помози ми, и спсѣша, и побѣдѣша во ѡправданїихъ твоихъ вѣнѣ.

Нѣдръ оцескихъ нескѹденъ пребывѣ шѣдре, и человекѣ быти бл҃говоли еси, и во адѣ снзшѣ еси хрѣта.

[рїіііііі] Оуничишѣ еси всѣ ѡстѹпѣющїа ѡ ѡправданїи твоихъ, ѣкѹ неправедно помышлѣнїе ихъ.

Взѣтѣа распнѣиша, иже на водахъ землю повѣшей, и ѣкѹ бездыханенъ въ ней нынѣ возлегѣтъ: ѣже не терпѣши трагѣшеся люте.

48. Као гар бацаш све безбожнике на земљи; тога ради омиљеше ми откривења твоја.

Авај мени, Сине, ридаше Неискусомужна говорећи: јер оног Кога се надах да видим као Цара, сада гледам осуђена на Крсту!

49. Дрхће од страха твога тело моје, и судова твојих бојим се.

Ово ми Гаврил објави, када слети: Царство вечно ће бити, рече, Сина мога Исуса.

Чиним суд и правду, не дај ме онима који ме гоне.

50. Јао, изврши се пророштво Симеоново, јер мач твој прободе, срце моје, Емануиле.

51. Одбрани слугу свога на добро његово, да ми не чине силе охоли.

Да сте се, о Јудејци, постидели бар оних мртвих, које васкрсе Животодавац, Којега ви из зависти убисте.

52. Очи моје чезну за спасењем твојим и за речју правде твоје.

Видевши Тебе Христе мој, невидљиву светлост, како се бездахан у гроб сакриваш, ужасну се сунце и помрачи светлост.

53. Учини слуги своје по милости својој, и наредбама својим научи ме.

Плакаше горко свенепорочна Мати Твоја, Речи, када у гробу виде Тебе, неизрецивог и беспочетног Бога.

54. Ја сам слуга твој; уразуми ме, и познаћу откривења твоја.

Нетљена Мати Твоја, Христе, гледајући мртвога Тебе, горко Ти говораше: не буди дуго, Животе, међу мртвима.

55. Ја сам слуга твој; уразуми ме, и познаћу откривења твоја.

Ад страшни уздрхта, када виде Тебе бесмртно Сунце славе, и хитро отпушташе сужње.

56. Тога ради љубим заповести твоје већма него злато и драго камење.

Велики и страшни призор сада се посматра! јер Узрочник живота смрт прима, хтевши да оживи све.

57. Тога ради заповести твоје држим да су верне, на сваки пут лажни мрзим.

Пробадан си у ребра, и прикиван рукама, Владико, Ти исцељујући рану из ребара, и неуздржање руку Прародитеља.

58. Дивна су откривења твоја; за то их чува душа моја.

Раније Рахиљина Сина оплакиваху сви укућани, а сада за Сином Дјевиним рида, збор Ученика заједно с Мајком.

59. Речи твоје кад се јаве, просветљују и уразумљују просте.

Шамаре рукама даваху по образу Христу, Који је руком саздао човека, и размрскао чељусти звери.

[р.д.] Престѹпáющыѧ непщевáхъ вѣа грѣшныѧ землн: сегѡ радн возлюбѣхъ свндѣнїѧ твоѧ.

Оубы мнѣ, ѿ снѣ, нескѹсомѹжнаѧ рыдáше глаголющн: ѿгѡже бо ѣкѡ црѧ надѣхсѧ, ѡсѹждѣна зрю нынѣ на крѣтѣ.

[р.к] Пригвоздн стрáхѹ твоємѹ плѡти моѧ, ѡ сдѣбъ бо твоѣхъ оубоáхсѧ.

Сїѧ гвртїилъ мнѣ возвѣстн, ѿгда слетѣ, ѣже црѣтво вѣчное рече, снѧ моегѡ їисѧ.

[р.кѧ] Сотворѣхъ сдъз н прáвдъ, не предáждь менѣ ѡбѣдщымъ мѧ.

Оубы, сѹмѣоново совершнѧ пррѡчество: твоѣ бо мѣчь прѡнде сѣрдце моѣ, ѿмманѹиле.

[р.кѡ] Воспрїимн рабѧ твоегѡ во бѣго, да не ѡклеветáютъ менѣ гѡрдїн.

Понѣ сщнхъ ѡ мѣртвыхъ постыдїтсѧ, ѿ їдѣѣ! ѣже животодавѣцъ возстáвн, ѿгѡже вы оубѣстѣ заветнш.

[р.кѢ] Очи мои исчезѡстѣ во спѣенїе твоѣ, н въ слѡво прáвды твоеѧ.

Оубаѣсѧ вндѣвшѣе, невнднмый свѣтѣ, тебѣ хрѣтѣ моѣ во грѡбѣ сокрывáема, бездыхáнна же, н помрачн солнце свѣтъ.

[р.кѤ] Сотвори съ рабѡмъ твоѣмъ по млѣти твоѣй, н ѡправдáнїемъ твоѣмъ надчн мѧ.

Плáкаше гѡрькѡ пренепорѡчнаѧ мѣтн твоѧ слѡве, ѿгда во грѡбѣ вндѣ тебѣ незрѣченнѧ н безначáльнаго бѣ.

[р.кѤ] Рáбъ твоѣ ѿсьмъ ѣзъ, вразѹмн мѧ, н оубѣмъ свндѣнїѧ твоѧ.

Мѣртвостъ твоѡ неплѣнна хрѣтѣ, мѣтн твоѧ зрáщн, гѡрькѡ къ тебѣ вѣщáше: не коснн животѣ въ мѣртвыхъ.

[р.кѤ] Врѣмѧ сотвори ти гáвн, разорѣша закѡнъ твоѣ.

Ѧдъ лючый потрепетá, ѿгда тѧ вндѣ сннце слáвы безсмѣртне, н нздавáше ѡзникн тцáтельнш.

[р.кѤ] Сегѡ радн возлюбѣхъ зáповѣдн твоѧ пáче злáтѧ н топáзїѧ.

Кѣлїе н оубаѣсноѣ вндѣнїе нынѣ зрїтсѧ: животѧ сынъ внобный, смѣртъ подáтъ, ѡживѣтн хотѧ всѣхъ.

[р.кѦ] Сегѡ радн ко всѣмъ зáповѣдемъ твоѣмъ направлáхсѧ, всáкъ пѹть непрáвды возненавндѣхъ.

Прободáешнѧ въ рѣбра, н пригвождáешнѧ вѣко рѣкáмн, ѣзвѣ ѡ рѣбрѧ ты нсцѣлáѧ, н невоздержáнїе рѣкъ прáотѣцъ.

[р.кѤ] Днѣвна свндѣнїѧ твоѧ, сегѡ радн испытá ѧ дѹшѧ моѧ.

Прѣжде рахїлннѧ сынѧ плáкаше всáкъ ѣже въ домѹ, н снѧ дѣвыѧ рыдáхъ оубѣщнкъ лнкъ съ мѣтрїю.

[р.л] Їзвлѣнїе словѣсъ твоѣхъ просвѣщáетъ, н вразѹмлáетъ млáденцы.

Оубарѣнїе рѣкъ дáша хрѣтѡвой ланнѣтѣ, рѣкѡю чѣловѣкѧ создáвшагѡ, н чѣлюстн свѣтрѧ сокрѹшнѣшагѡ.

60. Отварам уста своја да одахнем, јер сам жедан заповести твојих.
Сви верни сада песмама празнујемо, Христе, твоје распеће и погребене, избавивши се од смрти погребом твојим.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

Беспочетни Боже, Савечни Сине и Душе, као Дobar укрепи скиптар народа нашега, против непријатеља.

И сада и увек и у векове векова. Амин.

Родивши живот, свенепорочна Пречиста Дјево, заустави црквене саблазни, и подари мир као Добра.

Понављамо први тропар:

Достојно је величати Тебе Животодавца, Који си на Крсту руке раширио, и сатро моћ непријатеља.

Мала јектенија

Ђакон: Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ:: Господе, помилуј.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ:: Теби, Господе.

Свештеник:

Јер се благослови Име твоје, и прослави се Царство Твоје, Оца, и Сина, и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ:: Амин.

[рѣла] Оутрѣта моѧ ѿверзѡхъ, и прнвлекѡхъ дѡхъ, ѣкѡ заповѣдей твоихъ желѡхъ.
Пѣсньми твоѣ хрѣтѣ, нынѣ распѣтїе и погребенїе, всѣ вѣрнїи прѣзднѣемъ, и збѣавльшесѧ
смѣртїи погребенїемъ твоимъ.

Слава, трѣченъ:

Безначальне бже, сопрнносѣщне словѣ, и дше сѣбѣ, лѡди правослѣвнымъ въ вѣрѣ оукрѣпѣнѣ
на рѣтнмъ ѣкѡ блгъ.

И нынѣ, бѣорѡднченъ:

Жизнь рѡждшамъ, пренепорѡчнамъ чѣтамъ дѣо, оутолѣ церкѡвнымъ соблѣзны, и подѣждѣ
мѣрѣ ѣкѡ блгѡмъ.

Достѡйно ѣсть велнчѣти тѣа жнзнодѣвца, на крѣтѣ рѡцѣ прѡстѣршаго, и сокрѡдшшаго
держѣвѣ вѣрѣжїю.

Тѣже, ѣктенїа малѡ.

Дїаконъ: Пѡки и пѡки мѣромъ гдѣ помѡлнмѡ.

Лїкъ: Гдѣ помнѣдѣ.

Дїаконъ: Застѡпнѣ, спаснѣ, помнѣдѣ, и сохрѡннѣ насъ бже, твоѣю благодѣтїю.

Лїкъ: Гдѣ помнѣдѣ.

Дїаконъ: Престѡю, прѣчѣтѡю, прѣблѡсловѣннѡю, слѡвнѡю влѣцѣ нашѣ бѣдѣ и прнснодѣдѣ
мрїю со всѣми слѡбми помѡнѣвшѣ, слѡбми себѣ, и дрѡгздрѡга, и вѣсь жнвѡтѣ
нашѣ хрѣтѣ бѣдѣ прѣдѡдѣмъ.

Лїкъ: Тебѣ гдѣ.

Возглѡшенїе:

ѣкѡ блѡсловнѣсѧ твоѣ ѣмѡ, и прѡслѡвнѣсѧ твоѣ црѣтво, ѡцѣ, и снѣ, и сѣтѡгѡ дѡа, нынѣ
и прнснѡ, и во вѣкн вѣкѡвѣ.

Лїкъ: Ѧмнѣ

Статија Трећа

3. глас

Сви нараштаји, песму приносе погребу твојме, Христе мој!

1. Погледај ме и смилуј се на ме, као што радиш с онима који љубе име твоје. Скинувши Те с дрвета Ариматејац, и плаштаницом обвивши, у гроб Те сахрањује.
2. Тврди стопе моје у речи својој, и не дај никаквоме безакоњу да овлада мноме. Мироносице дођоше, миро Теби, Христе мој, носећи премудро.
3. Избави ме од насиља људскога, и чуваћу заповести твоје. Ходи сва твари, песме исходне, принесимо Творцу.
4. Светлошћу лица свога обасјај слугу свога, и научи ме наредбама својим. Као мртвог Живога, сви са Мироносицама, помажимо миром премудро.
5. Очи моје лију потоке, зато што не чувају закона твога. Јосифе треблажени, погребни тело, Христа живодавца.
6. Праведан си, Господе, и прави су судови твоји. Оне које исхрани Маном, подигоше пету, на Добротвора.
7. Јавио си правду у откривењима својим, и истину целу. Оне које исхрани Маном, приносе Спасу жуч, и уједно оцат.
8. Ревност моја једе ме, зато што моји непријатељи заборавише речи твоје. О неразумности, и Христоубиства, пророкоубица!
9. Реч је твоја веома чиста, и слуга је твој веома љуби. Као безумни слуга, предаде ученик, бездан премудрости.
10. Ја сам мален и поништен, али заповести твојих не забрављам. Продавши Избавитеља, остаде заробљеник, лукави Јуда.
11. Правда је твоја правда вечна, и закон твој истина. По Соломону, ров дубок су уста, безаконих Јевреја.
12. Туга и невоља нађе ме, заповести су твоје утеха моја. На кривим путевима, Јевреја безаконих, трње је и замке.
13. Вечна је правда у откривењима твојим; уразуми ме, и бићу жив. Јосиф с Никодимом мртводолично сахрањује Створитеља.
14. Вичем из свег срца: услиши ме, Господе; сачуваћу наредбе твоје. Животодавче Спасе, слава моћи твојој, која је Ад разорила.
15. Призивам те, помози ми; држаћу се откривења твојих. Видећи Те Пречиста, како лежиш, Речи, матерински плакаше.
16. Претичем свануће, и вичем; реч твоју чекам. О слатко моје Пролеће, Чедо моје најслађе! Где зађе твоја лепота?

И начинáемъ третiю статiю, кадѡщѸ сѣенникѸ.

Статiя третiя.

Начинáетъ пакн со сладкопѣнiемъ деснѣй, сѣрѣчь пѣрвый ликъ на гласъ Ѣ.И.

Родн всѣ пѣснь погребѣнiю твоемѸ приносѡтъ, хрѣтѣ мой.

[рлв] Призри на мѧ, и помилуй мѧ, по сдѡдѸ любѡщихъ ѣма твоѡ.

Снѣмъ съ дрѣва ѣже ѡ арѣмадѣа, плащаницею ѡбѣнѣвъ во гробѣ тѧ погребѣетъ.

[рлг] Стѡпы моѧ направн по словесѣ твоемѸ, и да не ѡбладѣетъ мною вѣакое беззаконiе.

Мѣронѡсницы приносѡша, мѣра тебе хрѣтѣ мой носѡщима премѡдрѡ.

[рлд] Избѡви мѧ ѡ клеветы челоѣческiа, и сохрани зѡпѡвѣди твоѧ.

Градн всѧ тѣарь, пѣснн и сѡхвдныа приносѣмъ зиждѣтелю.

[рлѣ] Лице твоѡ просѣтити на раба твоегѡ и на чнѣ ма ѡправдѡнiемъ твоимъ.

Ѣако мѣртѡва живѡго съ мѣронѡсницами, всѣ мѣропомѡжемъ мѡдреннѡ.

[рлз] Исхвдница воднѡа и зведѡстѣ ѡчи мои, понеже не сохранихъ закона твоегѡ.

И ѡсифѣ треблѣеннѣ, погребѣн тѣло хрѣта жизнѡдѡвца.

[рлз] Прѡведенъ еси гдѣи, и правн сдѡдн твоѡ.

Иже воспитѧ мѡнною, воздвигѡша пѡтѸ на блгодѣтелѡ.

[рлн] Заповѣдалъ еси правдѸ, свидѣнiа твоѧ, и истинѸ сѣлѡ.

Иже воспитѧ мѡнною, приносѡтъ спѣд желчь кѡпнѡ и ѡцетъ.

[рлд] Истѡла мѧ естѣ ревностъ твоѡ, ѣако забѡша словеса твоѧ вразнѣ мои.

ѡ пребезѡмiа, и хрѣтоѡбiйства прѡрокоѡбiйцѣ!

[рлм] Разжжено слово твоѡ сѣлѡ, и рѡвз твоѡи возлюбѣи еѣ.

Ѣакоже безѡмннѣи сдѡжѣтель, предадѣ оученикѣ безднѸ премѡдрѡсти.

[рлм] Юнѣишнѣи ѡзз есмь и оуничженъ, ѡправдѡнiи твоѡихъ не забѡихъ.

Избѡвнтелѡ ѡстѡвнѣвъ, плѣнникѣ ѡстѡвнѣа льстѣвнѣи иѡдѡ.

[рлв] Прѡвда твоѡа прѡвда во вѣкѣ, и законъ твоѡи истина.

По солѡмѡнѸ, рѡвз глѡбѡкiнѣ, оустѣ еѡрѣи беззаконнѣихъ.

[рлг] Скѡрбн и нѡжди ѡбѣтѡша мѧ, зѡпѡвѣди твоѧ побѣнiе моѡ.

Въ стрѡпѡтнѣихъ шѣствѣихъ еѡрѣѡвѣ беззаконнѣихъ, волцѣи и сѣтнѣ.

[рлд] Прѡвда свидѣнiа твоѡа въ вѣкѣ: вразѡмнѣ ма, и живъ вѡдѸ.

И ѡсифѣ погребѣетъ съ никѡдѣмомъ мѣртѡлѣпнѡ зиждѣтелѡ.

[рлѣ] Воззѡхъ всѣмъ сѣрдцемъ моимъ, оуслѡши мѧ гдѣи, ѡправдѡнiа твоѡа взыщѣ.

Жизнѡдѡвчѣ спѣе, слаѡа держѡвѣ твоѡей, ѡдз разѡршей.

[рлз] Воззѡхъ ти, спѣи ма, и сохрани свидѣнiа твоѧ.

Лежѡща тѧ прѣчитѡа вѣдѡщи, слово, матерѡлѣпнѡ плакаше.

[рлз] Предварихъ въ безгѡдѣи, и воззѡхъ, на словеса твоѧ оупѡвѡхъ.

ѡ сладчѡишаа моѡа всенѡ, сладчѡишее моѡе чѡдо! гдѣ твоѡа зѡнде добѡта;

17. Претичу очи моје јутрењу стражу, да бих размишљао о речи твојој.
Плач подиже, Пречиста Твоја Мати, кад си Ти умро, Речи.
18. Чуј глас мој по милости својој, Господе; по суду свом оживи ме.
Жене с мирисима, дођоше да помажу Христа, божанско Миро.
19. Прикључују се који љубе безакоње; удаљили су се од закона твога.
Смрт смрћу умртвљујеш, Ти Боже мој, божанском силом твојом.
21. Ти си близу, Господе, и све су заповести твоје истина.
Превари се варалица, Преварени се избавља, премудрошћу твојом, Боже мој.
22. Одавно знам за откривења твоја, да си их поставио за на век.
На дно Адово, низведен би издајник, у бунар трулежи.
23. Погледај невољу моју, и избави ме; јер не заборавам закона твога.
Трње и замке, путеви су свебедног, безумнога Јуде.
24. Прими се ствари моје, и одбрани ме, по речи својој оживи ме.
Погинуће заједно, сви распињачи твоји, Речи, Сине Божији Свецаре.
25. Далеко је од безбожника спасење, јер се не држе наредаба твојих.
У бунару трулежи, погинуће заједно, сви људи крвници.
26. Милосрђе је твоје, Господе, велико; по правоме суду свом оживи ме.
Сине Божији Свецаре, Боже мој, Саздатељу мој, како си страдање примио?
27. Много је противника мојих и непријатеља мојих; али ја не одступам од
откривења твојих.
Родитељка Сина, на дрво обешеног, гледајући вапијаше.
28. Видим одметнике, и мрско ми је; јер не чувају речи твоје.
Тело Живоносно Јосиф сахрањује скупа с Никодимом.
29. Гледај, како љубим заповести твоје, Господе, по милости својој оживи ме.
Вапијаше Дјева, топло сузе ронећи, прободена срца.
30. Основа је речи твоје истина, и вечан је сваки суд правде твоје.
Светлости мојих очију, најслађе Чедо моје, како Те сада гроб покрива?
31. Кнезови ме гоне ни за шта, али се срце моје боји речи твоје.
Не ридај Мати, јер ово страдам, да бих ослободио Адама и Еву.
32. Радујем се речи твојој као онај који задобије велики плен.
Прослављам Сине мој, крајње твоје милосрђе, ради кога ово страдаш.
33. Мрзим на лаж и гадим се на њу; љубим закон твој.
Био си напојен Милосрдни, оцтом и жучом, старо разрешујући једење.
34. Седам пута на дан хвалим те за судове правде твоје.
Прикован си на Крст, Ти који си некада народ твој, покривао стубом облачним.
35. Велик мир имају они који љубе закон твој, и у њих нема спотицања.
Мироносице, Спасе, дошавши ка гробу, миро Теби принеше.
36. Чекам спасење твоје, Господе, и заповести твоје извршујем.
Устани, Милосрдни, подижући и нас, из дубина Адских.

- [рїи] Предваристѣ очн моѣ ко оутрѣ, подчїтнѣа словесѣмъ твоимъ.
Плѣчь сподвизаше всѣтѣа твоѣ мѣти, тебѣ слово оумершѣ.
- [рїд] Глазъ моѣ оуслыши гдѣи, по мѣти твоѣи, по судьбѣ твоѣи жнвѣ ма.
Жены съ мѣры прїидоша помазати хрѣта бжѣственнаго мѣра.
- [рїн] Приближишася гонѣщїи ма беззаконїемъ, ѿ закона же твоегѣ оудалишася.
Смерть смертїю ты оумерщвлѣши бжѣ моѣ, бжѣственною силою твоєю.
- [рїа] Близу єси ты гдѣи, и всѣ пдѣте твоѣ истинна.
Прельстїеа прелестникъ, прельстївыиєа нзбавлѣтѣа, премѣдростїю твоєю бжѣ моѣ.
- [рїв] Испѣрва познахъ ѿ свидѣнїи твоихъ, ѣкѣ во вѣкѣхъ ѡсновалъ ѣ єси.
Во днѣ ѡдво нзведѣнъ бысть предѣтель, въ кладенецъ истлѣнїа.
- [рїг] Внѣждь смрѣнїе моѣ, и нзмѣ ма, ѣкѣ закона твоегѣ не забыхъ.
Волцыи и сѣти пдѣте троскааннагѣ безѣмнагѣ іѣды.
- [рїд] Суднѣ судъ моѣ, и нзбави ма, словесѣ радн твоегѣ жнвѣ ма.
Всѣ спогнебѣютъ распнѣтелїе твоѣ слово, сїе бжїи всецрѣю.
- [рїє] Далече ѿ грѣшникъ спсѣнїе, ѣкѣ ѡправданїи твоихъ не взыскаша.
Въ кладенецъ истлѣнїа всѣ спогнебѣютъ мѣжїе кровѣи.
- [рїз] Щедроты твоѣ многѣ гдѣи, по судьбѣ твоѣи жнвѣ ма.
Сїе бжїи всецрѣю бжѣ моѣ, создѣателю моѣ, кѣкѣ стѣтъ подѣлає єси;
- [рїз] Мнози нзгонѣщїи ма и стѣжающїи мѣ, ѿ свидѣнїи твоихъ не оуклонїхѣа.
Юница тельца на дрѣвѣ повѣшена взывѣше зрѣщи.
- [рїи] Видѣхъ неразѣмѣвающыа и истѣлахъ, ѣкѣ словесъ твоихъ не сохраниша.
Тѣло жнвотїное іѣснѣз погребѣтъ съ нїкодимомъ.
- [рїд] Внѣждь, ѣкѣ запѣвѣди твоѣ возлюбїхъ гдѣи, по мѣти твоѣи жнвѣ ма.
Взывѣше ѡтроковїца тѣплѣ слѣзы точѣщи, оутрѣбою прободѣма.
- [рїє] Начѣло словесъ твоихъ истинна, и во вѣкѣхъ всѣа судьбѣ правды твоѣа.
Свѣте ѡцю моєю, сладчїишее моѣ чѣдо, кѣкѣ во грѣбѣ нынѣ покрывѣшиєа;
- [рїа] Внѣзи погнаша ма тѣне, и ѿ словесъ твоихъ оубоѣєа сѣрдце моѣ.
Адама и євѣ свободїти, мѣти не рыдѣи, сїа стѣраждѣ.
- [рїв] Возрадѣюєа ѣз ѿ словесѣхъ твоихъ, ѣкѣ ѡбрѣтѣаи корысть многѣ.
Прославѣю твоѣ, сїе моѣ, крѣйнее бѣгѣотрѣбїе, єгѣже радн сїа стѣраждѣши.
- [рїг] Неправдѣ возненавидѣхъ и ѡмерзѣхъ законъ же твоѣ возлюбїхъ.
Оцтомъ напоѣнъ былъ єси и желчїю щѣдре, дрѣвнее разрѣшѣа вкѣшенїе.
- [рїд] Седмерїцею днѣмъ хвалїхъ тѣ, ѿ судѣбѣхъ правды твоѣа.
На крѣтѣ пригвоздїєа єси, дрѣвле людн твоѣ стѣлпѣмъ ѡблѣчнымъ покрывѣаи.
- [рїє] Мнѣрз многъ любѣщымъ законъ твоѣ, и нѣсть нѣмъ собѣлѣзна.
Мѣронѣснцы сїе ко грѣбѣ прїшѣдшыа, мѣра прїнесѣша тебѣ.
- [рїз] Чѣлахъ спсѣнїа твоегѣ гдѣи, и запѣвѣди твоѣ возлюбїхъ.
Востѣни щѣдре, ѿ пропастей ѣдскнхъ возстѣвалѣаи нѣєз.

37. Душа моја чува откривења твоја, и ја их љубим веома.
Васкрсни Животодавче, ронећи сузе говори Мати која Те је родила.
38. Чувам заповести твоје и откривења; јер су сви путеви моји пред тобом.
Похитај да васкрснеш, разрешујући жалост Оне, Која Те је, Речи, чисто родила.
39. Нека изађе молитва моја преда те, Господе! По речи својој уразуми ме.
Небеске силе, ужаснуше се од страха, гледајући Те мртва.
40. Нека дође мољење моје преда те! По речи својој избави ме.
Онима који љубављу и страхом, поштују страдања твоја, даруј разрешење грехова.
41. Уста ће моја певати хвалу, кад ме научиш наредбама својим.
О ужасног и страног виђења, Речи Божија, како Те земља покрива?
42. Језик ће мој казивати реч твоју, јер су све заповести твоје праведне.
Носећи Те некада, Спасе, Јосиф бежаше, и сада Те Други сахрањује.
43. Нека ми буде рука твоја у помоћи; јер ми омиљеше заповести твоје.
Оплакује и рида, Тебе умрлога, Спасе мој, Пречиста Мати Твоја.
44. Жедан сам спасења твојега, Господе, и закон је твој утеха моја.
Ужасавају се умови, страног и ужасног погребља, Тебе Саздатеља свега.
45. Нека живи душа моја и тебе хвали, и судови твоји нека ми помогну.
Покропише гроб, Мироносице миром, дошавши врло рано.
46. Зађох као овца изгубљена: тражи слугу својега; јер заповести твојих не
заборавих.
- Мир Цркви, спасење народу твоме, даруј твојим васкрсењем.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

О Тројице Боже мој, Оче, Сине, и Душе, помилуј свет.

И сада и увек и у векове векова. Амин.

Богородичин.

Удостој, Дјево, слуге твоје, да виде Васкрсење Сина Твога.

Ангелски сабор, **5. глас**

Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

Ангелски сабор задиви се, видећи међу мртвима, Тебе Спасе, што силу смрти уништи,
и са собом Адама подиже, и из пакла ослободи све.

Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

Зашто, о Ученице, мешате миро са сузама жалости? говораше Анђео Мироносицама
блистајући у гробу; видите гроб и разумите, јер је Спас васкрсао из гроба.

Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

Врло рано Мироносице хитаху ка гробу твоме наричући; али пред њих стаде Анђео и
рече: преста време нарицању, не плачите, него Апостолима васкрсење објавите.

[рѣз] Сохранѣ дѣла моѣ видѣнїа твоѣ, и возлюбѣ ѿ сѣлѣ.
 Воскреснѣ живодѣвецъ, рождаша тѣ мѣхъ слезы точащи глаголетъ.
 [рѣн] Сохранѣхъ заповѣди твоѣ и видѣнїа твоѣ, ѣкѣ вси пѣтїе мои предъ тобою гдѣ.
 Потщнѣа воскресѣти, печаль разрешаѣа словѣ, чистѣ рождашѣа тѣ.
 [рѣд] Да приближитѣа моленїе моѣ предъ тѣ гдѣ, по словесѣ твоимѣ вразумѣа.
 Нѣныа силы оужасошася страхомъ, мѣртѣа тѣ зраце.
 [рѣо] Да внидетъ прошенїе моѣ предъ тѣ гдѣ, по словесѣ твоимѣ избѣви мѣ.
 Любѣю же и страхомъ стѣти твоѣ почитающымъ, даждь прегрѣшенїи разрешенїе.
 [рѣа] Оубиждѣхъ оубиждѣ мои пѣнїе, ѣгда налчнши мѣ ѡправданїемъ твоимъ.
 О оужаснаго и страннаго видѣнїа, бѣжїи словѣ! какѣ земля тѣ покрывѣетъ;
 [рѣв] Провѣщѣетъ азѣкъ мой словеса твоѣ, ѣкѣ всѣ заповѣди твоѣ правда.
 Носѣи тѣ древле спсе, ѡснфѣ бѣгаетъ, и нынѣ тѣ нынѣ погребѣетъ.
 [рѣг] Да бѣдетъ рѣка твоѣ ѣже спсѣти мѣ, ѣкѣ заповѣди твоѣ избѣви хъ.
 Плачетъ и рыдаетъ тѣ прѣтѣа мѣхъ твоѣ, спсе мой оумерщвлѣнаго.
 [рѣд] Возжелѣхъ спсѣнїе твоѣ гдѣ, и законъ твоѣ подчѣнїе моѣ ѣсть.
 Оужасаютѣа оумѣи страннаго, и оужаснаго тебе всѣхъ создѣтелѣ, погребѣнїа.
 [рѣе] Живѣ бѣдетъ дѣла моѣ, и возхвалитъ тѣ, и судьбы твоѣ помогѣтъ мнѣ.
 Излѣаша на грѣбѣ мѣронѣнцы мѣра, сѣлѣ рѣнѣ пришедшымъ.
 [рѣс] Заблуднѣхъ ѣкѣ овчѣ погнѣшее, взыщѣи раба твоего, ѣкѣ заповѣдей твоихъ не
 забѣхъ.
 Миръ цркви, людемъ твоимъ спсѣнїе дарѣи востанїемъ твоимъ.

Слава:

О трѣе бѣе мой, Оче, спсе и дше, помнѣи миръ.

И нынѣ:

Видѣти твоего сѣа воскреснїе, дѣо, сподоби твоѣ рабы.

Блгословенъ ѣси гдѣ, налчн мѣ ѡправданїемъ твоимъ.

Аггльскѣи соборъ оуднѣа, зрѣ тебе въ мѣртвыхъ вѣннѣшася, смѣртнѣю же спсе
 крѣпостѣ разорнѣша, и съ собою адама воздвнѣша, и ѡ ада всѣ свободѣа.

Блгословенъ ѣси гдѣ, налчн мѣ ѡправданїемъ твоимъ.

Почтѣ мѣра съ милостивымъ слезамъ, О оубиждѣи растворѣете; блистѣнѣа во грѣбѣ
 аггль мѣронѣнцамъ вѣщѣаше: виднѣте въ грѣбѣ, и оубразумѣнѣте, спсѣ во воскресѣи ѡ грѣбѣ.

Блгословенъ ѣси гдѣ, налчн мѣ ѡправданїемъ твоимъ.

Сѣлѣ рѣнѣ мѣронѣнцы течѣхъ во грѣбѣ твоимѣ, рыдающымъ, но предѣтѣ къ нимъ аггль
 и рече: рыданїа времѣа прѣтѣа, не плачнѣте: воскреснїе же апломъ рѣцѣте.

Благословен си Господе, научи ме наредбама својим.

Жене Мироносице, дошавши с мирисима на гроб твој, Спасе, ридаху; а Анђео им рече, говорећи: Што Живога замишљате с мртвима? јер је као Бог васкрсао из гроба.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу.

(Тројици) Поклонимо се Оцу, и Сину Његовом, и Светоме Духу; Светој Тројици у једној суштини, кличући са Серафимима: Свет, Свет, Свет јеси Господе.

И сада и увек и у векове векова. Амин.

Родивши Животодавца, Дјево, Адама си од греха избавила, а Еви си радост уместо жалости дала; а из Тебе рођени Бог и човек, упуту к животу отпале од живота.

Алилуја, алилуја, алилуја, слава Теби Боже. (Трипут)

Мала јектенија

Бакон: Опет и опет у миру Господу се помолимо.

Народ: Господе, помилуј.

Бакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ:: Господе, помилуј.

Бакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ:: Теби, Господе.

Свештеник:

Јер си Ти Цар мира, Христе Боже наш, и Теби славу узносимо, са беспочетним Твојим Оцем, и пресветим и благим и животворним Твојим Духом, сада и увек, и у векове векова.

Појци: Амин.

Сједален, 1. глас

Гроб Твој спасе ...

Јосиф, измоливши од Пилата пречасно Тело, обвија га плаштаницом чистом, и божанским ароматима миропомазује, и полаже у нови гроб. Отуда, уранивши Мироносице жене, завапише: Покажи нам, као што си предсказао, Христе, Васкрсење.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу и сада и увек и у векове векова. Амин.

Ужаснуше се хорови Анђелски, гледајући Онога који седи у наручју Оца, како се у гроб полаже, као мртав Бесмртни! Њега војске Анђела окружују и славе с мртвима у Аду, као Творца и Господа.

Блгоговѣнъ єси гдѣ, нащн ма ѡправданїемъ твоимъ.

Мѣронѡснцы жєны, єз мѣры прншедшыа ко гробѣ твоємѣ єсе, рыдѡхѣ: ѡглаз же кз нѣмъ речє, глаголѡ: что єз мѣртвыми жнвѡго помышлѡете; ѡкв бѣз во воскресє ѡ гробѡ.

Слава, трѣенъ:

Поклонїма ѡцѣ, и єгѡ єновн, и єтѡмѣ дхѣ, єтѣн трѣцѣ во єдїномъ єщєствѣ, єз єєрафїмы зовѣще: єтѣ, єтѣ, єтѣ єси гдѣ.

И нынѣ, бѣгороднченъ:

Жнзнодѡвца рѡждшн, грѣхѡ дѡ ѡдѡма нзбѡвнла єси, радѡсть же євѣ єз печѡли мѣсто подѡлѡ єси: пѡдшыа же ѡ жнзни кз єєн напрѡвн, нз тєбѣ воплѡтївынѣа бѣз и члѣкѡ.

Аллилуїа, трїжды.

Тѡже, єктєнїѡ мѡлѡ.

Дїаконъ: Пѡкн и пѡкн мїромъ гдѣ помѡлнма.

Лїкъ: Гдѣ помнѡнѣ.

Дїаконъ: Застѡпн, спѡсн, помнѡнѣ, и сохрѡнн нѡсѣ бѣже, твоєю блгодѡтїю.

Лїкъ: Гдѣ помнѡнѣ.

Дїаконъ: Прєстѡю, прєчѣстѡю, прєблгоговѣннѡю, єлѡвнѡю влчцѣ нѡшѣ єцѣ и прнєнѡдѣ мрїю со всѣми єбїми помѡнѡвше, єамн єєбѣ, и дрѡгздрѡга, и вєсь жнвѡтѣ нѡшѣ хрїтѣ бѣз прєдѡнмъ.

Лїкъ: Тєбѣ гдѣ.

Возглѡшенїе:

ѡкв блговѣнѣа твоє нма, и прѡслѡвнѣа твоє црїтво, ѡцѡ, и єнѡ, и єтѡгѡ дхѡ, нынѣ и прнєнѡ, и во вѣкн вѣкѡвѣ.

Лїкъ: Амннѣ

И поємъ єдѡленъ днѣ, глѡсѣ ѡ. Подѡбенъ:

Грѡвѣз твѡн єсе, вѡннн єтрєгѣщн, мѣртвн ѡ ѡблнєтѡнїѡ ѡвѡшѡгѡєа ѡгла бѣшѡ, прѡповѣдѡющѡ жєнѡмъ воскресїє. тєбѣ єлѡвнмъ тлн потрєбнѣтѡ: тєбѣ прнпѡдѡемъ воскресємѣ нз грѡбѡ, и єднѡмѣ бѣз нѡшємѣ.

Плѡщѡннцєю чнєтѡю, и ѡрѡмѡтѣ єжєєтѡвнннми тѣлѡ чїтнѡє, нспрѡєнѣвѣ оѣ пѡлѡтѡ мѣропомѡзѡетѣ, и полѡгѡетѣ іѡєнѣвѣ єз нѡвѡмъ грѡбѣ. тѣмже оѣрѡнше мѣронѡснцы жєны, возѡпншѡ покѡжн нѡмъ, ѡкѡже прєдрѣкѡє єси хрїтѣ, воскресїє.

Слава И нынѣ, дрѡгн подѡбенъ:

Оѣжѡсѡшѡєа лнцы ѡглаєтїн, зрѡще єдѡщѡго єз нѣдрѣхѣ ѡчнхѣ: кѡкѡ во грѡвѣ полѡгѡетѣа ѡкв мѣртѣвѣ єзємѣртнн! єгѡже чннн ѡглаєтїн ѡкрѡжѡютѣ и єлѡвѡтѣ єз мѣртѡвнми во ѡдѣ, ѡкв знжднѣтѡ и гдѡ.

(Псалм 50)

Помилуј ме, Боже, по великој милости Својој и по обилном милосрђу Свом очисти безакоње моје. Опери ме добро од безакоња мога, и од греха мога очисти ме. Јер безакоње своје ја знам, и грех је мој стално преда мном. Теби јединоме сагреших, и зло пред Тобом учиних, а Ти си праведан у речима Својим и чист у суду Своме. Гле, у безакоњима се зачех, и у гресима роди ме мати моја. Гле, истину љубиш, и јављаш ми непознатости и тајне свемудрости Своје. Покропи ме исопом, и очистићу се; умиј ме, и бићу бељи од снега. Дај ми да слушам радост и весеље, да се прену кости потрвене. Одврати лице Своје од грехова мојих, и сва безакоња моја очисти. Срце чисто сагради у мени, Боже, и Дух прав обнови у мени. Не одгурни ме од лица Твога, и Духа Твога Светога не одузми од мене. Дај ми радост спасења Твога, и духом владалачким учврсти ме. Научићу безаконике путевима Твојим, и безбожници ће се обратити к Теби. Избави ме од крви, Боже, Боже спасења мога; обрадоваће се језик мој правди Твојој. Господе, отвори уста моја, и она ће казивати славу Твоју. Јер да си хтео жртве, ја бих Ти принео; за жртве паљенице не мариш. Жртва је Богу дух скрушен; срце скрушено и смерно Бог неће одбацити. По доброти Својој, Господе, чини добро Сиону, и нека се подигну зидови јерусалимски. Онда ће Ти бити миле жртве правде, приноси и жртве паљенице; тада ће метати на жртвеник Твој теоце.

Канон**Прва песма, 6. глас****Ирмос:**

Онога који је некада таласима морским покрио гонитеља мучитеља, под земљу (данас) сакрише потомци онда спасених. Но ми, као девојке, певајмо Господу: Јер се славно прослави.

Господе Боже мој, исходну и надгробну песму певам Теби, Који си ми погребом твојим отворио улазе живота, и смрћу смрт и Ад умртвио.

Тебе горе на престолу, и доле у гробу, Спасе мој, схватајући сва надсветска и подземна бића, потресаху се због твог умртвљења, јер си надумно виђен мртав, Живоначалниче.

Да испуниш све славом својом, сишао си у дубину земље; јер од Тебе се не утаји састав мој који је у Адаму; и погребен, мене иструлела новотвориш Човекољупче.

И ѿвѣе ѿмолѡмъ нѣ:

Помнѡмъ мѡ бже, по велицѣхъ мѡлостн твоѣхъ и по мнѡжествѣхъ щедрѡтѣхъ твоихъ ѡчнстн беззаконїе моѡ. Нанпаче ѡмыи мѡ ѡ беззаконїѡхъ моегѡ, и ѡ грѣхѡхъ моегѡ ѡчнстн мѡ. Гѡкѡ беззаконїе моѡ ѡзв знаю, и грѣхъ моѡ предо мнѡю єсть вѣнѡ. Тебѣ єдннѡмѣ согрѣшнхъ, и лѡкавое предѣ тобѡю сотворнхъ, гѡкѡ да ѡправдншнса во словесѣхъ твоихъ, и побѣдншн, внегда єднстн тн. Се бо въ беззаконїихъ зачатъ єсмь, и во грѣсѣхъ роди мѡ матн моѡ. Се бо истннѣхъ возлюбнл єсн, безвѣстнаѡ и тннаѡ премѡдрѡстн твоѡѡ ѡбнл мн єсн. Ѳкропншн мѡ ѡпомѡ, и ѡчнщѡса: ѡмыѡшн мѡ, и паче снѣга ѡбѣлюсѡ. Слѡхѣхъ моѡмѣ дѡсн радѡстѣ и веселїе, возрадѡхѡса кѡстн смнренннхъ. Ѳбратн лнцѣ твоѡѡ ѡ грѣхъ моихъ, и вс беззаконїѡхъ моѡ ѡчнстн. Сердце чнсто сознждн во мнѣ бже, и дѡхъ правѣхъ ѡбновн во ѡутрѡбѣ моѣхъ. Не ѡвержн менѡ ѡ лнцѡ твоегѡ, и дѡхѡ твоегѡ є агѡ не ѡнмн ѡ менѡ. Воздѡждь мн радѡстѣ спсѣнїѡхъ твоегѡ, и дѡхѡмъ влчннмъ ѡутвердн мѡ. Набѡчѣхъ беззаконннхъ пѡтѣмъ твоимъ, и нечестнвн кѡ тебѣ ѡбратѡхѡса. Нзбѡвн мѡ ѡ кровей бже, бже спсѣнїѡхъ моегѡ, возрадѡхѡса ѡзыкѡхъ моихъ правѣ твоѣхъ. Гдн, ѡустнѣ моѡ ѡверзешн, и ѡуста моѡ возвѣстѡхѡхъ хвалѣ твоѡ. Гѡкѡ ѡще бы восхѡтѣл єсн жертвн, дѡлѡхъ быхъ ѡбѡ: всесожженїѡхъ не блговолншн. Жертвѡ блѡхъ дѡхъ сокрдшнхъ: сердце сокрдшннѡ и смнреннѡ блѡхъ не ѡннчнжнхѡхъ. Ѳблжн гдн, блговолнїемъ твоимъ єѡна, и да сознждѡхѡхъ стѣннѡхъ єерлнмскїѡхъ. Тѡгда блговолншн жертвѣхъ правды, возношенїе и всесожегѡсама: тѡгда возложѡхѡхъ на ѡлтарѣ твоѡхъ тельцы.

Гласъ 5. Пѣснь 1.

Ирмосъ:

Волюю морекѡю скрѣвшѡго дрѣвле гоннтелѡ мѡчнтелѡ подѣ землѣю скрѣшѡ спсѣнннхъ ѡтроцы: но мы гѡкѡ ѡтроковнцы, гдѣвн поимъ, слѡвнѡхъ бо прослѡвнса.

[К] Гдн бже моѡ, нсходное пѣнїе, и надгробнѡю тебѣ пѣснь воспѡ, погребѣнїемъ твоимъ жнзнн моѡѡ вхѡды ѡверзшемѣхъ, и смѣртнѡ смѣртѣ и ѡдѡ ѡумертвнвшемѣхъ.

[А] Горѣ тѡ на прѣтолѣ и дѡлѣ во грѡбѣ, премнрнаѡ и подзѣмнаѡ, помншлѡцѡѡ спсѣ моѡхъ, зыблѡхѡхѡ ѡмерщвлѣнїемъ твоимъ: паче ѡмѡ бо вндѣнѡхъ былѡхъ єсн мѣртѡхъ, жнвѡначѡльннчѣ.

[П] Да твоѡѡ слѡвы всѡхъ нсполнншн, шшѣлѡхъ єсн въ ннжнѡѡ землн: ѡ тебѣ бо не скрѣсѡ сотѡвѣхъ моѡхъ нже во ѡдѡмѣ, и погребѣнѡхъ, нстѡлѣвшѡ мѡ ѡбновлѡшн члѡвѣколѡбчѣ.

Трећа песма, 6. глас

Ирмос: Тебе који си на водама обесио сву земљу незадржно, твар видевши на Голготи обешена, ужасом многим би обузета, вапијући: Нема светога, осим Тебе, Господе.

Симболе погребења твога показао си, умноживши виђења; а сада тајне твоје богочовечно си разјаснио, и онима у Аду, Владико, који вапију: Нема светога, осим Тебе, Господе.

Раширио си руке, и сјединио си раније растављене. А савијањем, Спасе, у плаштаници и гробу разрешио си оковане који вапију: Нема светога, осим Тебе, Господе.

Гробом и печатима, обухваћен си добровољно, Несместиви, јер си богоделатно у делима показао силу твоју, онима који поју, Човекољупче: Нема светога, осим Тебе, Господе.

Сједален, 1. глас

Војници, Спасе, који чуваху гроб твој, постадоше као мртви од блистања јавившег се Анђела, који проповедаше женама васкрсење. Тебе славимо трулежи уништитеља, Теби припадамо васкрсломе из гроба, и јединоме Богу нашем.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

Војници, Спасе, који чуваху гроб твој, постадоше као мртви од блистања јавившег се Анђела, који проповедаше женама васкрсење. Тебе славимо трулежи уништитеља, Теби припадамо васкрсломе из гроба, и јединоме Богу нашем.

Четврта песма, 6. глас

Ирмос: Авакум провидевши твоје на Крсту смирење, у екстази клицаше: Ти си пресекао државу моћнога, Добри, заједничарећи са онима у Аду, као свемоћан.

Седми дан осветио си данас, којег си раније благословио престанком од дела; јер ствараш све и сва, и новотвориш суботствујући, Спасе мој, и оживљавајући.

Снагом бољега, којим си Ти победио, душа твоја од тела се разлучи, раскидајући двојне везе, смрти и Ада, силом твојом, Логосе.

Ад сретнувши Те, Речи, угорча се, гледајући човека обожена, ранама покривена, и Свемоћноделатна, па од страшног виђења, погибе.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ:

Тебѣ на водахъ повѣсившаго всю зѣмлю не удержаю, твѣрь
видѣвши на лобѣмъ вѣнча, оужасомъ многымъ содрагашеа,
нѣсть сѣхъ рѣзвѣ тебѣ гдѣ, взывающн.

[С] Образы погребеніа твоегѡ показалъ єси, видѣнїа оумноживъ: нынѣ же
сокровѣннаа твоѡ бгомъжнѡ оужинилъ єси, и ѡщымъ во ѡдѣ вѣко, нѣсть сѣхъ, рѣзвѣ
тебѣ гдѣ, взывающымъ.

[Н] Простѣрлъ єси длани, и соединилъ єси дрѣвле разстоѡщааа: ѡдѣанїемъ же спсе, ѣже
въ плащаницѣ и во гробѣ, ѡкованныа разрѣшилъ єси, нѣсть сѣхъ, рѣзвѣ тебѣ гдѣ,
взывающымъ.

[М] Гробомъ и печатемъ, неумѣстїемъ, содержимъ былъ єси хотѣнїемъ: ꙗко сила твоѡ
дѣйствиа показалъ єси, бгомъдѣйственнѡ поущымъ: нѣсть сѣхъ, рѣзвѣ тебѣ гдѣ,
члвѣколюбче.

Сѣдаленъ, гласъ ѡ:

Гробъ твоѡ спсе, вѡнни стрегущїи, мѣртви ѡ ѡблестанїа ѡвльшагѡа ѡггѡа быша,
проповѣдающа женамъ воскресїе. тебѣ славимъ тлѣ потребїтелеа: тебѣ припадаемъ
воскрѣшемъ нзъ гроба, и єдиномъ бгѡ нашемъ.

Слава, и нынѣ, **тѡѡже.**

Гробъ твоѡ спсе, вѡнни стрегущїи, мѣртви ѡ ѡблестанїа ѡвльшагѡа ѡггѡа быша,
проповѣдающа женамъ воскресїе. тебѣ славимъ тлѣ потребїтелеа: тебѣ припадаемъ
воскрѣшемъ нзъ гроба, и єдиномъ бгѡ нашемъ.

Ірмосъ:

На крѣтѣ твоѣ бжѣстѣнное истоцїанїе провѣда ѡвльшымъ, оужасеа
вопїаше: ты сильныхъ престѣклъ єси держаѡ бжѣ, прїшестїааа
ѡщымъ во ѡдѣ, ѡкѡ всенїенъ.

[С] Седьмыи дѣнь днѣсь ѡсѣтилъ єси, єгѡже дрѣвле бгѡсловилъ єси оупокоенїемъ дѣлъ:
превѡдши во всѡчїсїаа и ѡбновлѣши, ѡбѡтѣствѡа спсе мѡѡ, и наздѡа.

[Р] Силою ѡчїшагѡ, повѣдѣшагѡ тебѣ, ѡ плѡти дѡшѡ твоѡ раздѣлїаа: растерзѡущн
во ѡбѡѡ оужы, смѣртн и ѡда, слѡве, держаѡю твоѡю.

[О] ꙗдъ слѡве срѣтѡ тѡ ѡгорчїаа, члвѣка зрѡ ѡбожѣна, оужвѣлена рѡнами, и
всенїенѡдѣтелеа, страшнымъ же зрѡкомъ погїе.

Пета песма, 6. глас

Ирмос: Видевши Исаија незалазну светлост твога Богојављења, Христе, које се милостиво према нама догодило, јутрењујући од ноћи, клицаше: Васкрснуће мртви, и устаће они који су у гробовима, и сви на земљи обрадоваће се.

Ново твориш земнородне, Творче, поставши земљан, и плаштаница и гроб објављују, Речи, тајну која Ти је саприсутна; јер Благоразумни саветник, представља савет Онога који Те је родио, и у Теби ме величанствено новотвори.

Смрћу смртно, и погребом трулежно претвараш, јер нетљено твориш богодолично, обесмрћујући што си примио; јер тело твоје не виде трулежи, Владико, нити душа твоја чудесним начином у Аду не би остављена.

Из безбрачне произишав, и прободен у ребра, Створитељу мој, из њих си учинио обновљење Еве, поставши Адам; уснувши натприродно сном природноживим, и живот подигавши из сна и трулежи, као Свемоћан.

Шеста песма, 6. глас

Ирмос: Би прогутан, али не задржан у утроби китовој Јона. Јер носећи праобраз Тебе Који си страдао и погребу предан био, као из одаје, из звери изиђе, и говораше стражи: Ви који чувате сујетно и лажно, милост сте себи изгубили.

Убијен си био, али се ниси одвојио, Речи, од тела које си примио, јер ако се и разори храм твој у време страдања, али и тако једна беше Ипостас Божанства и тела твога. Јер у обома Један си Син, Речи Божија, Бог и човек.

Човекоубиствен, но не богоубиствен би пад Адамов; јер ако и пострада тела твога земљана суштина, али Божанство остаде нестрадално; а трулежно твоје на нетрулежно си променио, и васкрсењем показао си извор живота нетрулежног.

Царује Ад, али не влада вечно над родом човечијим, јер Ти, положивши се у гроб, Моћни, живоначалном десницом браве смрти си развалио, и проповедао си тамо уснулима од века, нелажно избављење, поставши, Спасе, прворођени из мртвих.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ:

Боговлєніа твоегò хрѣтє, кз нѣмз мѣлостивнѡ бѣвшѡгѡ, нсѣѣ свѣтъз вѣдѣвз невечєрнїѣ, нз нощи оутрєневѡвз взывѣше: вокрѣнѣтъз мѣртвѣи, н востѣнѣтъз сѡщїи во гробѣхз, н всѣ земнорѡднїи возрѣдѣютсѡ.

[Н] Новотворїши земнѣа создѣтелю, пѣрстєнз бѣвз, н плащанїца н грѡбз ѡвлѣютз ѿже вз тебѣ слѡве, тѣнствѡ: бѣговерѣзныѣ во совѣтнїкз, тебѣ рѡждшагѡ совѣтъз ѡбразѣетз, вз тебѣ велелѣпнѡ новотворѣцагѡ мѣ.

[Д] Смертїю смѣртное, погребѣнїемз тлѣнное прєлагѣши, не тлѣнно творїши бо, бѣолѣпнѡ безсмѣртно творѣ прїѣтїе: плѡть бо твоѡ не тлѣнѣа не вѣдѣ вѣко, ннжѣ дшѣ твоѡ во ѡдѣ страннѡлѣпнѡ ѡстѣвлєна бѣсть.

[Ѣ] Нз небрѣчнѣа прошѣдз, н провѡдѣнз вз рѣбра создѣтелю мѡѣ, нз нєл̄ создѣлаз сѣи ѡбновлѣнїе сѣнно, ѡдѡмз бѣвз, оуенѣвз пѣче сѣстєствѡ снѡмз сѣстѣствєннѣмз, н жнзнь воздвїгнѣвз ѡ снѡ н тлѣнїа, ѣкѡ всєсїленз.

Пѣснь ѿ.

Ірмосъ:

Іѣтъз бѣсть, но неддержѡнз вз пѣрсехз кнѣтовѡхз іѡна: твоѡ бо ѡбразз носѡ, страдѣвшѡгѡ н погребѣнїю дѣвшѡгѡсѡ, ѣкѡ ѡ чертѡга ѡ свѣрѡ нзыде: прнглѡшѡше же кѡсѣтѡдїн: хранѡщїи сѣстєствѡ н лѡжнаѡ, мѣлость сїѡ ѡстѣвлєннѣ сѣтѣ.

[А] Бїєнз бѣлз сѣи, но не раздѣлѣлѣа сѣи слѡве, сѡже прнчѣстїлѣа сѣи плѡтн: ѡце бо н разорнѣа твоѡ храмз во врѣмѡ сѣрѣтн, но н тѡкѡ сѣдннз бѣ сѡстѡвз бжѣствѡ н плѡтн твоєѡ. во ѡвоѡхз бо сѣдннз сѣи снз, слѡво бжїе, бгз н члѣвѣкз.

[В] Челѡвѣкоубїєствєнно, но не бѣоубїєствєнно бѣсть прєгрѣшѣнїе ѡдѡмовѡ: ѡце бо н пострадѣ твоєѡ плѡтн пѣрстное сѡщєствѡ, но бжѣствѡ безсѣтрѣстнѡ прєбѣсть: тлѣнное же твоє на не тлѣнїе прєложїлз сѣи, н не тлѣннѣа жнзнн покѡзѡлз сѣи нсѣтѡчнїкз вокрѣнїємз.

[В] Цѡрствѣетз ѡдз, но не вѣчнѣетз над рѡдомз челѡвѣчєскнѣмз: тѣ бо полѡжѣа во грѡбѣ дєржѡвнє, жнвѡначѡлнѡ дѡлнїю, смѣртннѣа клѡчн развѣрглз сѣи, н проповѣдѡлз сѣи ѡ вѣка тѡмѡ спѡщнѣмз, нзбѡвлѣнїе нєлѡжнѡе бѣвз сїє, мѣртвѣмз пѣрвєнєцз.

Сједален, 6. глас

Онај који је бездан закључао гледа се мртав, и смирном и плаштаницом обавијен у гроб се полаже, као смртан Бесмртник. Жене пак дођоше да Га помажу миром, плачући горко и вапијући: Ова је преблагословена Субота, у којој Христос уснувши, васкрснуће тридневан.

Икос, 6. глас

Онај који све садржи, узнесе се на Крст, и сва твар рида; видећи Њега нага да виси на дрвету: Сунце зраке сакри, и звезде светлост одбацише, а земља са страхом многим потресаше се, и море побеже, и камење се распаде, а гробови многи се отворише, и усташе тела светих људи. Ад доле стење, и Јудеји се договарају да оклеветају Христово васкрсење. А жене кличу: Ова је преблагословена Субота, у којој Христос уснувши, васкрснуће тридневан.

Синаксарско чтење на Велику суботу

У свету и Велику суботу, боготелесно погребенење Господа и Спаса нашега Исуса Христа, и Његов силазак у ад празнујемо. Њима од искварења наш род позван бивши, ка вечном животу пређе. Од свих других дана света Четрдесетница је превасходнија, а од ње је опет ова света и Велика седмица највећа; а од Велике седмице опет највећа је ова Велика и света субота. А назива се Велика седмица не зато што има веће дане или часове, него зато што се велика и натприродна чуда и изврсна дела Спаситеља нашега у њој десише, и то првенствено данас. Како приликом првог стварања света Бог свако дело сачинивши и напоследку у шести дан најгосподственије саздавши човека, у седми дан почину од свих дела Својих, и освети га, суботом га назвавши, што се тумачи као одмор. Тако и у сачињењу умног света све изврсно сачинивши, и у шести (дан) опет саздавши исквареног човека, и обновивши живоносним Крстом и смрћу, у садашњи овај седми дан одмори се, савршеним одмором од дел?, животоприродним и спаситељским уснувши сном. Силази дакле Божије Слово плоћу у гроб, а спушта се и у ад неискваривом и божанственом Својом Душом, која се у смрти раздели од Тела, и коју предаде у руке Оцу, Кома и Своју крв принесе, за коју Он није молио, а која би наше избављење. Јер није у аду Господња Душа била, као душе других светих, задржана. Па како би и била, кад уопште није потпадала под прародитељску клетву као они. Но ако је нас и држао, ни Крв, којом бејасмо купљени, не узе наш непријатељ ђаво. Па како би то, осим ако не од Бога? Но и Бога Његов разбојник ђаво имаше да ухвати. Међутим и телесно и са Божанством које се са плоћу крајње сјединило усели се у гроб Господ наш Исус Христос. И беше и са разбојником у рају, и у аду беше, како рекосмо, са обоженом Својом Душом. А натприродно и са Оцем беше, и уз Духа седећи, а као Бог неописани посвуда беше, док у гробу Божанство ништа није страдало, као ни на

Кондакъ, гласъ 5:

Бѣзднѣ заключивый, мѣртвѣ зрѣтсѣ, и смърною и плащаницею ѡбви́всѣ, во гробѣ полагаетсѣ ѣкѣ смѣртный безсмѣртный: жѣны же прѣидѡша помѣзати єго мѣромъ, плачущыѣ горькѣ и вопіющыѣ: сѣдѣбѣвѡта єсть прѣбл҃гословѣннаѣ, въ нѣйже хр҃тосъ о҃снѣвъ, воскреснетъ триднѣвѣнъ.

Ўкосъ:

Содержай всѣ на кр҃стѣ вознесѣсѣ, и рыдаѣтъ всѣ тварь, того видѣши нага вѣща на дрѣвѣ, солнце л҃чы сокры, и звѣзды ѡложнша свѣтъ: земля же со многымъ страхомъ поколебѣсѣ, и море побѣжѣ, и каменіе распадѣсѣ, гробѣ же мнози ѡверзѡшасѣ, и тѣлесѣ востѣаша сѣбѣхъ мѣжѣй. ѡдъ ннѣ стѣнетъ, и ѡдѣе совѣтѣютъ ѡклеветати хр҃тѡво воскресѣніе. жѣны же взываютъ: сѣдѣбѣвѡта єсть прѣбл҃гословѣннаѣ, въ нѣйже хр҃тосъ о҃снѣвъ, воскреснетъ триднѣвѣнъ.

Сѣназарь.

Стіхн: Всѣе хранншии гробѣ кѡснѡдіе:
Не бѡ содержнѣтъ рака саможнѡтѣа.

Во сѣбѣ и великѣю сѣбѣвѡтѣ, бѣготѣлесное погребѣніе гдѣ бѣа и сѣса нашегѡ іисѣ хр҃та, и єже во ѡдъ сошестѣіе прѣзднѣемъ: ѣмнже ѡ тлѣ нашѣ родъ воззѣанъ бѣвъ, кѣ вѣчнои жнзни прѣйде. Всѣхъ бо днѣй сѣаѣ четыредесѣтннца превосходнтъ: сѣѣ же пакн, сѣдѣ сѣаѣ и великаѣ седмнца большн: и великѣа седмнцы пакн большн сѣдѣ великаѣ и сѣаѣ сѣбѣвѡта. Глаголетсѣ же великаѣ седмнца, не ѣкѣ большн сѣтъ днѣ сн, нлѣ часы, но ѣкѣ великаѣ и прѣестѣтѣсннаѣ чѣдсѣ, и нзрѣднаѣ сѣса нашегѡ дѣлѣ въ нѣй содѣлшасѣ, и нанпаче днѣсѣ. ѣкоже бо въ перѡмъ мѣротѡворѣннѣ, всѣкое дѣло содѣлавъ бѣтъ, и послѣднѣ гдѣствѣннѣйшее въ шестыи дѣнь содѣавъ чѡлѡвѣка, въ седмыи почн ѡ всѣхъ дѣлѣ своѣхъ, и ѡсѣтн єго, сѣбѣвѡтѣ именовѣвъ, ѣже о҃бѡ о҃упокѡѣніе толкѣтсѣ: снце и во о҃мнагѡ мѣра дѣланнѣ нзрѣднѣ всѣ содѣлавый, и въ шестыи наздѣвъ пакн нѣтлѣвшѡго чѡлѡвѣка, и ѡбновѣвъ жнѡно́нымъ кр҃тѡмъ и смѣртнѡ, въ настѡщнѣй пакн седмыи дѣнь о҃упокѡн, совершѣннымъ дѣлѣ о҃упокѡѣннѣмъ, жнѡтѡестѣтѣвеннымъ и сѣснчѣльнымъ о҃снѣвъ снѡмъ. Сннзходнтъ о҃бѡ бѣіе слѡво сѣ плѡтнѡ во гробѣ, сходнтъ же и во ѡдъ сѣ нетлѣннѡю и бѣжѣтѣвеннѡю своѣю дѡшѣю, раздѣлшѣюсѣ смѣртнѡю ѡ тѣлесѣ, юже и въ рѡцѣ прѣдадѣ о҃цѣ, ємѡже и своѡ крѡвь прннесѣ, не проснѣвѣшѣ, нзѡвлѣніе наше бѣвшѡю. Не бѡ во ѡдѣ гдѣна дѡшѣ, ѣкоже дрѡгнѣхъ сѣбѣхъ дѡшы, о҃дѣржѣна. кѣкѣ бо; ннчѣтѡже прѣроднѣтѣлнчѣн нѡноснмѣ клѡтѣвѣ, ѣкоже ѡны. Но нн крѡвн же взѡтъѣ вѣргѣ нашѣ дѣволѣ, ѡце и нѣсѣ держѣше, єюже кѡплѣнн бѣхѡмъ. кѣкѣ бо ѡце не тѡчнѡю ѡ бѣа, но и бѣа єго разѡбнннкѣ дѣволѣ ѣтн нмѡше; ѡбѣче тѣлеснчѣ и сѣ бѣжѣтѣвѡмъ вселнѣсѣ во гробѣ гдѣ нашѣ іисѣ хр҃тосъ, крѣннчѣ плѡтнн соедннѣвшнмѣсѣ. бѡше же сѣ разѡбнннкѡмъ и въ рѣн, и во ѡдѣ бѡше, ѣкоже рѣчѣсѣ, со ѡбѡжѣннѡю своѣю

Крсту. Тело Господње дакле, претпе и погибао (тл?н?е), то јест разрешење Душе од Тела, а нипошто трулење (растл?н?е), распадање плоти и удова, односно савршено (потпуно) упропашћење.

А Јосиф, дакле, скинувши свето Тело Годподње, погребава Га у новом гробу, у врту, близу Јудеја, и постави над улазом веома велики камен. А Јудеји после петка, приступивши Пилату кажу: Господару, сетисмо се да варалица онај рече док беше жив: После три дана устаћу. Чини нам се, дакле, да је добро да твоја власт нареди војсци да утврди гроб. Одговори Пилат: Ако је, дакле, варалица, зашто се бринете за његове речи док беше жив; јер онда он бесумње умре.

А када рече: Устаћу? Изгледа да то извукоше из поуке о Јони. А свакако, ако се утврди гроб, кажу безумници, неће се украсти. О, како онда безумници не разумеваху да оно што ради себе чињаху, против себе чињаху! Када Пилат нареди, сами са војничком четом и брижљивим печатом утврдише гроб, да не би без страже и печата Васкрсење Господње било слагано. Но одсад се ад, осећајући тврђу силу, суновраћује и избезумљује неправедним залогам који ће ускоро избљувати – Христа Господа, најтврђи и крајеугаони камен, као и оно што од века поједе и стави у утробу.

Неизреченим снисхођењем Твојим, Христe Боже наш, помилуј нас. Амин

Седма песма, 6. глас

Ирмос:

Неизрециво чудо! Онај који је у пећи избавио преподобне Младиће из пламена, полаже се у гроб мртав, бездахан, на спасење нас који певамо: Избавитељу Боже, благословен јеси.

Рањен би Ад, примивши у срце, Рањенога копљем у ребра; и стење огњем божанским уништаван, на спасење нас који певамо: Избавитељу Боже, благословен јеси.

Сјајан гроб! јер примивши у себе Створитеља као спавајућег, показа се божанска ризница живота, на спасење нас који певамо: Избавитељу Боже, благословен јеси.

Законом умирућих, полагање у гроб прима Живот свих, и њега показује извором васкрсења, на спасење нас који певамо: Избавитељу Боже, благословен јеси.

дшїю. преестѣственнѣ же и со оцѣмъ бѣ, и дхъ соотѣдѣи, ѣкѣ бѣ неупнѣсанный, вездѣ же бѣ, ничтѣже бжествѣ во гробѣ страждущѣ, ѣкоже нижѣ на крѣтѣ. И тлѣнїе оубо гдѣское тѣло претерпѣ, ѣже ѣсть разрѣшенїе дшїи ѿ тѣла: растлѣнїа же, снрѣчь разрѣшенїа плѣти и оудѣез, совершеннаго погубленїа никакоже. Но іѡнѣ оубо тѣло гдѣне снѣмъ, во гробѣ нѣвѣ погреблѣтъ, и блнзъ іѡдѣнъ въ вертоградѣ камѣнь велїи сѣлѣ надъ вхѣдомъ грѣба положн. іѡдѣ же оубо по патцѣ, прнстѣпнѣше глаголютъ пїлѣтѣ: гѣсподн, помѣнѣхомъ, ѣкѣ льстѣцъ ѣный речѣ, ѣгда жнвѣ бѣ, ѣкѣ по трїѣхъ днѣхъ востѣнѣ: мннѣтѣ оубо намъ добрѣ бнѣти, да твоѣ властѣ повелнѣтъ вѣннствѣ затверднѣти грѣбъ. Ѣвѣща пїлѣтъ: ѣще оубо льстѣцъ, чтѣ ѿ глаголѣхъ ѣгѣ печѣтѣмъ; ѣгда бѣ жнвѣ, ѣкѣ исповѣдаемый оумре. Когда же речѣ, востѣнѣ; Нѣгли ѿ іѡнннѣ оубказнїа собнрѣхѣ тѣ. Веѣкѣ же ѣще оутверднѣтѣмъ грѣбъ, не оубкратѣтѣмъ. Ѣле какѣ безѣмннѣ, ѣлнѣ ѿ себѣ творѣхѣ, на сѣ дѣюще не разѣмѣвѣхѣ! Пїлѣтѣ же повелѣвшѣ, сѣмнъ сѣ вѣннскнмъ чнномъ, и ѣпѣснмъ запечатлѣнїемъ затверднѣша грѣбъ, да не чѣждѣнъ сѣщѣнъ стражн и печѣтн, вокрѣнїе гдѣне ѿболгано бнѣло бн. Но ѣдъ ѿсѣлѣ соврацѣтѣмъ и нѣзѣмѣвѣтѣмъ, твердѣншѣю снлѣ ѿщѣцѣмъ: нѣзблѣютъ оубо помѣлѣ несправѣднмъ поглоцѣнїемъ, хрѣтѣ твердѣншѣмъ и крадѣгѣольнаго камѣне: и ѣже ѿ вѣка положн во чрѣвѣ, снѣдѣ сотворнѣвѣ. Нензречѣннмъ сннзхождѣнїемъ твоимъ, хрѣтѣ бжѣ нашъ, помнѣнѣ насъ. Ѣмннѣ.

Пѣснь 3.

ірмосъ:

Нензречѣнное чѣдо, въ пещн нѣзбѣнннн прнбнннѣ ѣтрокн нѣз пламене, во гробѣ мѣртвѣ бездыханннѣ полѣгѣтѣмъ, во спсѣнїе насъ поубнннхъ: нѣзбѣннннѣ бжѣ блгословѣннѣ ѣнѣ.

[Т] Оубзвнѣсѣ ѣдъ, въ сѣрдцѣ прїемъ оубзвѣнаго копїемъ въ рѣбра, и въздыхѣтѣ ѣгнѣмъ бжѣстѣвнннмъ нѣжднѣлѣмъ, во спсѣнїе насъ поубнннхъ: нѣзбѣннннѣ бжѣ блгословѣннѣ ѣнѣ.

[Ѡ] Богѣтѣ грѣбъ, въ себѣ во прннмъ ѣкѣ спѣща содѣтелѣ, жнзнн бжѣстѣвнннѣ сокровннцѣ показѣмъ, во спсѣнїе насъ поубнннхъ: нѣзбѣннннѣ бжѣ, блгословѣннѣ ѣнѣ.

[Н] Законѣмъ оумѣрннхъ ѣже во гробѣ положѣнїе, всѣхъ прїемлѣтѣ жнзнь, и сѣгѣ нѣстѣчннѣ показѣтѣ востѣннѣ, во спсѣнїе насъ поубнннхъ: нѣзбѣннннѣ бжѣ, блгословѣннѣ ѣнѣ.

Осма песма, 6. глас

Ирмос: Нек иступи из себе дрхтећи небо, и нек се затресу темељи земље, јер гле у мртве се рачуна Онај који живи на висинама; и у гроб мали прима се као странац; Њега Младићи благословите, свештеници појте, народи преузносите, у све векове.

Припев: Слава Теби, Господе, слава Теби.

Разруши се пречисти храм, а воспоставља палу скинију: јер Адаму првومه, Други, Који на висинама живи, сиђе до Адових ризница; Њега Младићи благословите, свештеници појте, народи преузносите, у све векове.

Припев: Благосиљамо Оца и Сина и Светога Духа, Господа .

Престаде смелост Ученика, а Ариматејац Јосиф првенствује; јер гледајући мртва и нага, Бога над свима, измољава и сахрањује, кличући: Младићи благословите, свештеници појте, народи преузносите, у све векове.

Припев: И сада и увек и у векове векова. Амин.

О чудеса нових! О доброте! О неизразивог стрпљења! Јер вољно се под земљом запечаћује, Онај који живи на висинама, и као варалица Бог бива клеветан; Њега Младићи благословите, свештеници појте, народи преузносите, у све векове.

Хвалимо, благосиљамо, клањамо се Господу, појући и преузносећи у све векове.

Ирмос: Нек иступи из себе дрхтећи небо, и нек се затресу темељи земље, јер гле у мртве се рачуна Онај који живи на висинама; и у гроб мали прима се као странац; Њега Младићи благословите, свештеници појте, народи преузносите, у све векове.

Девета песма, 6. глас

Ирмос: Не ридај мене, Мати, гледајући у гробу Сина, кога си у утроби бесемено зачала; јер ћу васкрснути и прославићу се, и узнећу у слави, непрестано као Бог, оне који Те вером и љубављу величају.

У страном твоме порођају, избегавши болове натприродно, бејаш блажена, Беспочетни Сине; а сада Тебе, Боже мој, гледајући бездахна мртва, мачем жалости прободена сам страшно; но васкрсни, да се узвеличам.

Земља ме покрива по мојој вољи, но страше се Адови вратари, Мати, видећи Ме одевена у окрвављену хаљину освете; јер, поразивши непријатеље Крстом као Бог, васкрснућу одмах, и узвеличаћу Те.

Пѣснь ѿ.

ѿрмосъ: Оужаснѣша боанѣша нѣбо, и да подвижатца ѡновѣнїа земли: се бо въ мертвецѣхъ вмѣнѣетца въ вышнихъ живыи, и во гробѣхъ малъ страннопрїемлетца. Ѣгоже Отроцы бѣгословите, сщ҃енницы воспойте, людїе превозносите во всѣхъ вѣки.

Прпѣвъ: Слава тебе, бже нашъ, слава тебе.

[А] Разршнѣша прѣчтый храмъ, падшю же совозетавлѣетъ скнїю: адамъ бо первомъ вторый, иже въ вышнихъ живыи, снѣде даже до лдовыхъ сокровищъ. Ѣгоже Отроцы бѣгословите, сщ҃енницы воспойте, людїе превозносите во всѣхъ вѣки.

Прпѣвъ: Бѣгословимъ оца, и сна, и ст҃аго дха, гда.

[П] Престѣ дерзость оучникъвъ, арїмадѣи же и зрадстедетъ іосифъ: мѣртва бо и нага зрѣ, надъ всѣми бѣа, пробитъ и погребѣетъ, зовыи: Отроцы бѣгословите, сщ҃енницы воспойте, людїе превозносите во всѣхъ вѣки.

Прпѣвъ: И нынѣ, и прїсно, и во вѣки вѣкѣхъ. Амѣнь.

[О] Ѣ чдѣхъ нѣбыхъ! Ѣ бѣгости! Ѣ неизреченнаго терпѣнїа! болю бо подъ землєю печатлѣетца, иже въ вышнихъ живыи, и ѣакъ льстѣцъ, бѣхъ ѡклеветѣетца.

Хвалимъ, бѣгословимъ, поклонѣемъ гдѣви, поюще, и превозносаще во всѣхъ вѣки.

ѿрмосъ: Оужаснѣша боанѣша нѣбо, и да подвижатца ѡновѣнїа земли: се бо въ мертвецѣхъ вмѣнѣетца въ вышнихъ живыи, и во гробѣхъ малъ страннопрїемлетца. Ѣгоже Отроцы бѣгословите, сщ҃енницы воспойте, людїе превозносите во всѣхъ вѣки.

Пѣснь ѿ.

ѿрмосъ: Не рыдай мене мти, зраци во гробѣ, Ѣгоже во чревѣ безъ сѣмене зачала снѣ: востанъ бо и прославиюся, и вознесъ со славою непрестанно ѣакъ бѣхъ, вѣрою и любовїю тѣ величющыа.

[Ѣ] Въ страннѣмъ твоѣмъ ржтвѣ, болѣзней и збѣжавше паче сестествѣ, оублжнѣхъ безначальне снѣ: нынѣ же тѣ бже мой, бездыханна зраци мѣртва, оржѣемъ печалии растерзѣюся люте: но воскреснѣ, ѣакъ да возвеличѣся.

[Г] Земля покрывѣетъ мѣ хотѣща, но оустрашѣются лдовы вратницы, ѡдѣана видѣше ѡдеждою ѡкровеленою, мти, ѡмщѣнїа: враги бо крѣтомъ поразиъхъ ѣакъ бѣхъ, воскреснѣ пакнѣ, и возвеличѣ тѣ.

Нек се радује твар, нек се веселе сви земнородни, јер непријатељ Ад би оплењен; жене с миром нека сусрећу, јер избављам сверодног Адама са Евом, и у трећи дан ћу васкрснути.

Не ридај мене, Мати, гледајући у гробу Сина, кога си у утроби бесемено зачала; јер ћу васкрснути и прославићу се, и узнећу у слави, непрестано као Бог, оне који Те вером и љубављу величају.

ЕКСАПОСТИЛАР, Глас 2.

Свет је Господ Бог наш. (трипут)

На хвалитне постављамо стихова 4.

И певамо стихире самогласне, Глас 2.

Данас гроб држи Онога, Који држи у руци твар; камен покрива Онога који врлином покрива небеса; Живот спава, и Ад дрхти, и Адам од окова бива разрешен. Слава твоје домостроју, којим извршивши сво вечно упокојење, даровао си нам, (Боже) свесвето из мртвих твоје васкрсење.

Какав је то гледани приказ? Какав је то садашњи одмор? Цар векова, извршивши страдањем домострој, у гробу суботствује, дарујући нам ново суботствовање. Њему ускликнимо: Васкрсни Боже, суди земљи, јер Ти царујеш до века, имајући неизмерну велику милост.

Ходите да видимо Живот наш који у гробу лежи, да би оне који у гробовима леже оживио. Ходите данас сви који гледате уснулог потомка Јудиног, пророчки Њему ускликнимо: Легавши уснуо си као лав, ко ће Те подићи, Царе? Но васкрсни самовластно, Који си дао Себе драговољно за нас. Господе, слава Теби.

Глас 6.

Проси Јосиф тело Исусово, и положи га у нови свој гроб; јер требаше Он из гроба, као из ложнице да изађе. Ти који си разорио моћ смрти, и људима отворио врата рајска, Господе, слава Теби.

Слава, Глас 6.

Данашњи дан тајно прасликоваше велики Мојсије говорећи: И благослови Бог дан седми. Јер то је благословена Субота; она је дан одмора, у којем почину од свих дела својих Јединородни Син Божији, домостројем кроз смрт телом суботствовавши. И у оно што би враћајући се опет васкрсењем, дарова нам живот вечни, као једини благ и Човекољубац.

И сада, Богородичан. Глас 2.

Преблагословена Си Богородице Дјево. Јер Рођеним од Тебе Ад би оплењен, Адам би поново призван, проклетство умртвљено, Ева ослобођена, смрт усмрћена, и ми оживесмо. Тога ради певајући кличемо: Благословен Христос, Бог наш, који си тако благоизволео, слава Теби.

[А] Да радѹется твѣрь, да веселѣтся всѣ земнороднїи, вѣра же бо плѣнїса ѿдѣ: съ мѹры же ны да срѣтаютъ, ѿдѣма со ѿвою нѣзавѣлаю всеродна, и въ третїи день воскресѹ.

Не рыдай менѣ мѣти, зраци во гробѣ, ѿгоже во чревѣ безъ сѣмене зачала ѿснѣ снѣ: востанѹ бо и прославлюса, и вознесѹ со славою непрестанно ѿкъмъ бѣ, вѣрою и любовїю тѣ величующыа.

Ѹпаостїларїи, глаголю: Ё:

Сѣтъ гдѣ бѣ нашъ: **Трижды.**

На хвалитѣхъ поставимъ стѣхъ ѿ, и поемъ стѣхы самогласны глаголю: Ё:

Днѣсь содржитъ гробъ содержащаго дланїю твѣрь, покрывѣетъ камень покрывшаго доводѣтелию нѣса: спитъ животъ, и ѿдѣ трепещетъ, и ѿдѣмъ ѿ оѹзъ разрешѣетъ. слава твоемѹ смотрѣнїю, иже совершивъ все оупокоенїе вѣчное, даровалъ ѿснѣ намъ бже, всегдѣ нѣ мѣртвыхъ твоѣ воскреснїе.

Что зримое видѣнїе; кое настоящее оупокоенїе; црѣ вѣкѣвъ, иже стрѣтїю совершивъ смотрѣнїе, во гробѣ сѣбѣотсѣветъ, новое намъ подаѣ сѣбѣотсѣтво. томѹ возопїимъ: воскреснїи бже, ѿдѣи земли, ѿкъмъ ты црѣтѣдешн во вѣки, неизмѣрнѹю и мѣлїи велїю млѣть.

Прїидите видимъ животъ нашъ во гробѣ лежащъ, да во гробѣхъ лежащыа ѿживѣтъ. прїидите днѣсь иже нѣ ѿды спѣща зраче, прѣрочески сѣмѹ возопїимъ: возлегъ оҹендѣлъ ѿснѣ ѿкъмъ лѣвъ, кто воздвїгнетъ тѣ црѣю; но востанн самовлѣстнѹ, дабыи себѣ ѿ насъ волю, гдѣ слава тебѣ.

Глаголю: Ё:

Прогнѣ ѿснѣ тѣло иҹсѣво, и положи ѿ въ нѣвѣмъ своемъ гробѣ: подовѣше бо сѣмѹ нѣ гроба, ѿкъмъ нѣ чертога прѣтн. сокрѣшнвыи державѹ смѣртн, и ѿвѣрзвыи вратѣ рїискаа человекѣмъ, гдѣ слава тебѣ.

Слава, глаголю: Ё:

Днѣшнїи день тѣхнѹ великїи мѹсїей прообразовѣше, глагола: и бгословнѣ бѣ день седьмыи, ѿа бо сѣтъ бгословѣннаа сѣбѣотѣ. сѣ сѣтъ оупокоенїа день, вонѣже почнѣ ѿ вѣхъ дѣлъ своихъ сѣдннороднїи снѣ бжїи, смотрѣнїемъ сѣже на смѣртъ, плѣтїю сѣбѣотсѣтвѣвавъ: и во сѣже бѣ, пакн возвращѣса воскреснїемъ, даровѣ намъ животъ вѣчный, ѿкъмъ сѣдннѣ бгѣ и члѣвѣколюбѣцѣ.

И нынѣ, бгороднченъ, глаголю: Ё:

Пребгословѣнна ѿснѣ бѣ дѣво, воплощнмъ бо са нѣ тебѣ ѿдѣ плѣнїса, ѿдѣмъ воззѣса, клѣтва потребнѣса, сѣва свободнѣса, смѣртъ оҹмертѣнѣса, и мы ѿжнѣхомъ, тѣмъ воспѣвѣюще вопїемъ: * бгословѣнъ хрѣтѣсъ бѣ бгволюбнвыи тѣкъ, слава тебѣ.

Велико Славословље

Свештеник: Слава Теби Показавшему нам светлост.

Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља. Хвалимо Те, благосиљамо Те, клањамо Ти се, славословимо Те, благодаримо Ти, ради велике славе Твоје. Господе Царе Небески, Боже Оче Сведржитељу; Господе Сине Јединородни, Исусе Христе, и Свети Душе. Господе Боже, Јагње Божје, Сине Очев, Који узимаш грех света, помилуј нас; Који узимаш грехе света, прими молитву нашу, Који седиш с десна Оцу, и помилуј нас. Јер си Ти једини Свет, Ти си једини Господ, Исус Христос, на славу Бога Оца. Амин. На сваки дан благосиљаћу Те, и хвалићу Име Твоје у век, и у век века. Господе, био си нам прибежиште из нараштаја у нараштај. Ја рекох: Господе, помилуј ме, исцели душу моју, јер сагреших Теби. Господе, Теби прибегох, научи ме да творим вољу Твоју, јер си Ти Бог мој. Јер је у Теби извор живота. У светлости Твојој видимо светлост. Продужи милост Твоју онима који Те познају. Удостој, Господе, да се у овај дан без греха сачувамо. Благословен си, Господе, Боже Отаца наших; и хваљено је и прослављано Име Твоје у векове. Амин. Да буде, Господе, милост Твоја на нама, као што се уздасмо у Тебе.

Благословен си, Господе, научи ме законима Твојим. **(трипут)**

Господе, био си нам прибежиште из нараштаја у нараштај. Ја рекох: Господе, помилуј ме, исцели душу моју, јер сагреших Теби. Господе, Теби прибегох, научи ме да творим вољу Твоју, јер си Ти Бог мој. Јер је у Тебе извор живота. У светлости Твојој видимо светлост. Продужи милост Твоју онима који Те познају.

Свети Боже, Свети Крепки, Свети Бесмртни, помилуј нас. **(Трипут)**

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин. Свети Бесмртни, помилуј нас.

Свети Боже, Свети Крепки, Свети Бесмртни, помилуј нас.

Свештеник се облачи у пуно свештеничко одјејање, и излази са светим Еванђељем, и са Плаштаницом врши се трократни опход око цркве, уз појање: Свети Боже....

Свештеник: Пазимо! Мир свима. Премудрост!

Тропар, 2. глас

Благолики Јосиф, с дрвета скинувши пречисто тело твоје, плаштаницом чистом и мирисима га обави, у гробу новом сахранивши положи.

Чтец: Тропар Пророштва, глас други.

Христе, Који држиш све крајеве, изволио си да будеш гробом држан, да би из Адових жвала избавио човечанство, и васкрснувши оживео нас, као Бог бесмртан.

Преблагословена Си Богородице Дјево. Јер Рођеним од Тебе Ад би оплењен, Адам би поново призван, проклетство умртвљено, Ева ослобођена, смрт усмрћена, и ми оживесмо. Тога ради певајући кличемо: Благословен Христос, Бог наш, који си тако благоизволео, слава Теби.

Славословіе великое.

Сщєнникъ: Слава тебе показавшемъ намъ свѣтъ.

Слава въ вышнихъ бгѣхъ, и на земли миръ, въ человецѣхъ бгволеніе. Хвалимъ тѣ, бгословимъ тѣ, кланяемъ ти еѡ, славимъ тѣ, благодаримъ тѣ великіѡ радн славы твоєѡ. Гдн црю нбннй, бже оче вседержителю, гдн снє єдинородный инє хрѣтє, и стѣи дше. Гдн бже, агне бжїи, снє очь, вземлай грѣхъ міра, помилди насъ: вземлай грѣхн міра, прїмн млтвѣ нашѣ: сѣдди ѡдеждю оца, помилди насъ. Іакѡ ты єси єдинъ е.з, ты єси єдинъ гдѣ, инєс хрѣтосъ, во славу бга оца, аминь. На всѡкъ дєнь бгословлю тѣ, и восхваляю нма твоє во вѣки, и въ вѣкѣ вѣка. Сподоби гдн въ дєнь сєй безъ грѣха сохраниѣна намъ. Бгословєнъ єси гдн, бже отецъ нашихъ, и хвално и прославлено нма твоє во вѣки, аминь. Бгдн гдн, млтѣ твоѡ на насъ, іакоже оуповахомъ на тѣ.

Бгословєнъ єси гдн, научи ма ѡправданїемъ твоимъ. **Трижды.**

Гдн, прнбѣжице былъ єси намъ въ родъ и родъ. ѡзъ рѣхъ: гдн, помилди ма, ищѣли дшѣ мою, іакѡ согрѣшихъ тебе.

Гдн, къ тебе прнбѣгохъ, научи ма творити волю твою, іакѡ ты єси бгъ мой: іакѡ оу тебе источникъ животѡ, во свѣтѣ твоємъ оузиимъ свѣтъ. пробави млтѣ твою вѣдущимъ тѣ.

Стѣи бже, стѣи крѣпкїи, стѣи безсмѣртный, помилди насъ. **Трижды.**

Слава оца, и снѣ, и стѡмѣ дхѣ, и нбнѣ и прїснѡ, и во вѣки вѣкѡвѣ, аминь.

Стѣи безсмѣртный, помилди насъ.

Таже высочайшимъ гласомъ:

Стѣи бже, стѣи крѣпкїи, стѣи безсмѣртный, помилди насъ.

Сщєнникъ же ѡблчїтсѡ во всю сщєнническѡю ѡдеждѣ, и вхѡдитъ со стѣимъ євѡлемъ.

По трнстѡмъ же глаголетъ сщєнникъ:

Вѡнмемъ. Миръ всѣмъ. Премудрость.

И мы тропарь єдиножды:

Бгшбразный іѡсифъ, гласъ є:

Бгшбразный іѡсифъ, съ дрєва снємъ прєчѣтѡе тѣло твоє, плащаницею чїстѡю ѡбєнєвъ, и вѡнѡми во грѡбѣ нѡвѣ покрывъ положи.

И глаголемъ тропарь пррѡчества, гласъ є:

Содержай концы, грѡбомъ содержѡтсѡ и звѡмъ єси хрѣтє, да ѡ ѡдѡвѡ поглощенїѡ и звѡвнши человекѣство и воскресъ ѡжнѡнши насъ, іакѡ бгъ безсмѣртный.

Прєбгословєнна єси вѣе дѡ, воплѡщнмъ бо еѡ и зъ тебе ѡдѡ плѣнїсѡ, ѡдѡмъ воззѡсѡ, клѡтва потребѡсѡ, єѡѡ свободѡсѡ, смѣртъ оумертвѡсѡ, и мы ѡжнѡхомъ, тѣмъ воспѣвѡюще вопїемъ: бгословєнъ хрѣтосъ бгъ бгволивый тѡкѡ, слава тебе.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова. Амин.

Читање из Пророштва

Ђакон: Пазимо!

Чтец: Прокимен, глас четврти: Васкрсни, Боже, помози нам, и избави нас, ради славе Имена Твога.

Појци: Васкрсни, Боже, помози нам, и избави нас, ради славе Имена Твога.

Чтец: Боже, ушима нашим слушасмо, и оци нам наши проповедаше.

Појци: Васкрсни, Боже, помози нам, и избави нас, ради славе Имена Твога.

Чтец: Васкрсни, Боже, помози нам.

Појци: И избави нас, ради славе Имена Твога.

Ђакон: Премудрост!

Чтец: Читање из Пророштава Језекиљевих.

Ђакон: Пазимо.

Чтец:

Рука Господња дође нада ме, и Господ ме изведе у духу, постави ме усред поља, које бијаше пуно кости. И проведе ме покрај њих унаоколо, и гле, бијаше их врло много у пољу, и гле, бијаху врло сухе. И рече ми: сине човјечји, хоће ли оживјети ове кости? А ја рекох: Господе Господе, ти знаш. Тада ми рече: пророкуј за те кости, и кажи им: сухе кости, чујте ријеч Господњу. Овако говори Господ Господ овијем костима: гле, ја ћу метнути у вас дух, и оживјећете. И метнућу на вас жиле, и обложићу вас месом, и навући ћу на вас кожу, и метнућу у вас дух и оживјећете, и познаћете да сам ја Господ. Тада стадох пророковати, како ми се заповједи; а кад пророковах наста глас, и гле потрес, и кости се прибираху свака ка својој кости. И погледах, и гле, по њима изидоше жиле и месо, и озго се кожа навуче; али духа не бјеше у њима. Тада ми рече: пророкуј духу, пророкуј, сине човјечји, и реци духу: овако вели Господ Господ: од четири вјетра дођи, душе, и дуну на ове побијене да оживе. И пророковах, како ми се заповједи и уђе у њих дух, и оживјеше, и стадоше на ноге, бјеше војска врло велика. Тада ми рече: сине човјечји, ове су кости сав дом Израиљев; гле, говоре: посахнуше кости наше и прође надање наше, пропадосмо. Зато пророкуј, и кажи им: овако вели Господ Господ: ево, ја ћу отворити гробове ваше, и извешћу вас из гробова ваших, народе мој, и довешћу вас у земљу Израиљеву. И познаћете да сам ја Господ, кад отворим гробове ваше, и изведем вас из гробова ваших, народе мој. И метнућу дух свој у вас да оживите, и населићу вас у вашој земљи, и познаћете да ја говорим и чиним, говори Господ.

Слава, **конѣцъ.** И нынѣ, **вѣсь.**

Таже прокіменъ, гласъ ѿ:

Воскрѣни гдѣ, помози намъ, и избави насъ имене ради твоего.

Стихъ: Бже, оушима нашими оуслышахомъ и отцы наши возвестыша намъ.

Діаконъ: Премудрость.

Чтецъ: Прѣрочества іезекіилева чтеніе. [Глава ѿз, ст. ѿ-ди]

Діаконъ: Вонмемъ.

Прѣрочества іезекіилева чтеніе. [Глава ѿз, ст. ѿ-ди]

Бысть на мнѣ рѣка гдѣна, и изведе мѧ въ дѣтѣ гдѣни, и постави мѧ средѣ пола, се же баше полно костей человѣческихъ. И воведѣ мѧ ѿкренъ и хъ ѿколъ, и се мнѡги сѣла на лицы пола, и се сѣхн сѣла. И рече ко мнѣ: сыне человѣчь, ѡживѣтъ ли кости сѣа; и рекѡхъ: гдѣ бже, ты вѣси сѣа. И рече ко мнѣ: сыне человѣчь, прорцы на кости сѣа, и речешн ѿмъ: кости сѣхн, слышите слово гдѣне. Се глаголетъ адонаи гдѣ къ темъ сѣмъ: се ѿзведе въ васъ дхъ живѡтенъ. И дамъ на васъ жнлы, и возведе на васъ плоть, и прострѣ по вамъ кождѣ, и дамъ дхъ мой въ васъ, и ѡживете, и оубѣете, ѡкв ѿз сѣмъ гдѣ. И прорекѡхъ, ѡкоже заповѣда мнѣ гдѣ: и бысть гласъ внегда ми прѣрочествовати, и се трѣхъ, и совокѣплахѣа кости, кость къ кости, кажда къ соствѣ своему. И видѣхъ, и се быша ѿмъ жнлы, и плоть расташе, и восхождаше, [и прѣжѣа] ѿмъ кожа верхѣ, дхъ же не баше въ нѣхъ. И рече ко мнѣ: прорцы ѡ дѣтѣ, прорцы сыне человѣчь, и рцы дхѡвн: сѣа глаголетъ адонаи гдѣ, ѡ четырёхъ вѣтрѡвъ прѣндѣ дше, и вадни на мѣртвыа сѣа, и да ѡживѣтъ. И прорекѡхъ, ѡкоже повелѣ ми: и видѣ въ нѣ дхъ жнзни, и ѡжнша, и сташа на ногѣхъ своихъ, соборъ мнѡгъ сѣла. И рече гдѣ ко мнѣ, глагола: сыне человѣчь, сѣа кости вѣсь домъ іилевъ сѣтъ, тѣи бо глаголетъ: сѣхн быша кости наша, погнѣе надежда наша, оубѣенн быхомъ. Того ради прорцы [сыне человѣчь], и рцы къ нѣмъ, сѣа глаголетъ адонаи гдѣ: се ѿзведе грѡбы ваша, и изведе васъ ѡ грѡвѣхъ вашихъ, людѣи мои, и введе вы въ землю іилевѣ. И оубѣете, ѡкв ѿз сѣмъ гдѣ, внегда ѡверѣти мнѣ грѡбы ваша, сѣже возвестн ми васъ ѡ грѡвѣхъ вашихъ, людѣи мои: и дамъ дхъ мой въ васъ, и живн бѣдете. И поставлю вы на землѣ вашей, и оубѣете, ѡкв ѿз гдѣ: глаголахъ, и сотворю, глаголетъ адонаи гдѣ.

Читање из Апостола

Ђакон: Пазимо!

Свештеник: Мир свима.

Појци: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост!

Чтец: Прокимен, глас седми: Васкрсни, Господе Боже мој, нека се узвиси рука твоја, не заборави сасвим убогих твојих.

Појци: Васкрсни, Господе Боже мој, нека се узвиси рука твоја, не заборави сасвим убогих твојих.

Чтец: Хвалићу Те, Господе, свим срцем мојим, јављаћу сва чудеса твоја.

Појци: Васкрсни, Господе Боже мој, нека се узвиси рука твоја, не заборави сасвим убогих твојих.

Чтец: Васкрсни, Господе Боже мој, нека се узвиси рука твоја.

Појци: Не заборави сасвим убогих твојих.

Ђакон: Премудрост.

Чтец: Читање из Прве посланице Коринћанима светога апостола Павла [1. Коринћанима 5:6-8, Галатима 3:13-14].

Ђакон: Пазимо.

Чтец:

Браћо, не знате ли да мало квасца све тијесто укисели? Одбаците, дакле, стари квасац, да буде ново тијесто, као што сте бесквасни. Јер и Пасха наша, Христос, жртова се за нас. Зато да празнујемо не у квасцу старом, ни у квасцу злоће и неваљалства, него у бесквасним хљебовима искрености и истине. Христос нас је искупио од проклетства закона поставши за нас проклетство, јер је написано: Проклет сваки који виси на дрвету; да на многобошцима буде благослов Авраамов у Христу Исусу, да примимо обећање Духа кроз вјеру.

Свештеник: Мир теби.

Чтец: И духу твоме.

Свештеник: Премудрост.

Чтец: Алилуја, алилуја, алилуја!

Појци (5. глас): Алилуја, алилуја, алилуја!

Чтец: Да васкрсне Бог и да се расеју непријатељи Његови.

Појци: Алилуја, алилуја, алилуја!

Чтец: Као што ишчезава дим да ишчезну, као што се топи восак на домаку огња.

Појци: Алилуја, алилуја, алилуја!

Чтец: Тако да погину грешници од Лица Божијег.

Појци: Алилуја, алилуја, алилуја!

Діакоуз: Кѡнмемз.

Чтѣцз: Прокіменз, гл҃сз ѿ: Воскрѣнѣ гдѣ бже мѡнѣ, да вознесѣтсѧ рѣкѧ твоѡ, не забѣди оубѡгнхз твоихз до концѧ.

Стихз: Исповѣмсѧ тебѣ гдѣ, вѣѣмз сѣрдцемз моимз, повѣмз вѣѡ чѡдеѧ твоѡ.

Діакоуз: Премѡдрость.

Чтѣцз: Вз корінѡданомз покланіѡ сѣѡгѡ ѡпла пѡла чтѣніе.

И пакн діакоуз: Кѡнмемз.

Апѡстолз, кз корінѡданомз, **зачѡло рѡг.**

Братіе, малз квѡсз вѣ сѡѣшеніе квѡснѣз. Учїстїте оубѡ вѣтхїи квѡсз, да бѡдетѣ нѡво сѡѣшеніе, ѡкоже ѣстѣ безквѡснн: ѡво пѡсха нѡша за ны пожрѣнз бѡсѣть, хрїстѡсз. Тѣмже да празндѣмз, не вз квѡсѣ вѣтсѣ, ни вз квѡсѣ слѡбы и лѡкѡвствѧ, но вз безквѡснхз чїстотѣ и ѡчїнны. Хрїстѡсз ны ѡсѡпнѡлз ѣстѣ ѡ клѡтвы законныѧ, бѡвз по нѡсз клѡтвѧ. пѡсѡно бо ѣстѣ: прѡклѡтз вѡккз вѡсѡн на дрѣвѣ: Да вз ѡзѡцѣхз бл҃гословѣніе ѡврѡѡмле бѡдетз ѡ хрїстѣ іисѣ, да ѡбѣтѡвѡніе дѡхѧ прїимемз вѣѡрою.

Сѡѣннїкз: Мнрз тнѣ.

Чтѣцз: И дѡховн твоемѡ.

Діакоуз: Премѡдрость.

Алланѡѡїѧ, гл҃сз ѿ:

Да воскреснѣтз бѣз, и растѡчѡтсѧ вразнѣ ѣгѡ, и да бѣжѡтз ѡ лицѧ ѣгѡ ненавѣдѡщїи ѣгѡ.

Стихз: Ѣѡкѡ ѡсчезѡетз дѡмз, да ѡсчезнѡтз, Ѣѡкѡ тѡетз вѡскз ѡ лицѧ ѡгнѧ.

Стихз: Тѡкѡ да погнѣнѡтз грѣшннцы ѡ лицѧ бжїѡ, ѡ прѣннцы да возвеселѡтсѧ.

Еванђеље

Ђакон (Свештеник): Премудрост, смерно стојмо, чујмо свето Еванђеље.
 Свештеник: Мир свима.
Појци: И духу твоме.
 Свештеник: Читање светог Еванђеља од Матеја [Матеј 27:62-66].
Појци: Слава Теби, Господе, слава Теби.
 Свештеник: Пазимо.

Свештеник:

Сутрадан пак по петку сабраше се првосвештеници и фарисеји код Пилата говорећи: Господару, сјетисмо се да онај варалица каза још за живота: Послије три дана устаћу. Зато заповједи да се утврди гроб до трећег дана да не дођу како ученици његови ноћу, да га не украду и не кажу народу: Устаде из мртвих; и биће посљедња превара гора од прве. Рече им Пилат: Имате стражу, идите те утврдите како знате. А они отишавши утврдише гроб са стражом и запечатише камен.

Народ: Слава Теби, Господе, слава Теби.

Јектенија

Ђакон: Помилуј нас, Боже, по великој милости својој, молимо Ти се, услиши и помилуј.
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)
 Ђакон: Још се молимо за благоверни и христољубиви род наш и за све православне хришћане.
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)
 Ђакон: Још се молимо за преосвештеног епископа нашег (**име**), и за сву у Христу браћу нашу.
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)
 Ђакон: Још се молимо за браћу нашу, свештенике, ђаконе, и за све у Христу братство наше. (**у манастиру:** Још се молимо за настојатеља ове свете обитељи (**име**), и за све у Христу братство његово.)
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)
 Ђакон: Још се молимо за милост, живот, мир, здравље, спасење, похођење, опроштај и отпуштење грехова слугу Божјих, браће овога светог храма (**у манастиру:** ове свете обитељи).
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)
 Ђакон: Још се молимо за блажене и незаборавне свете патријархе православне, за благочестиве царе и благоверне царице, за осниваче овога светог Храма (**у манастиру:** свете обитељи ове), и за све до сада преминуле православне оце и браћу нашу који овде почивају, и за православне свуда.
Народ: Господе, помилуј. (Трипут)

Діаконы: Премѣдрость, прости, оуслышнмъ сѣагъ ѡвѣліа.

Сщ҃енникъ: Миръ всѣмъ.

Анѣкъ: И дѣови твоемѣ.

Сщ҃енникъ: Ѡ матѣдѣа сѣагъ ѡвѣліа чтенїе.

Анѣкъ: Слава тебѣ гд҃и, слава тебѣ.

Діаконы: Вѣнчмемъ.

Ѡвѣліе Ѡ матѣдѣа, **Зачало рд҃и:**

(3ѣ рд҃и) Во оутрїи дѣнь, ѣже ѣсть по патцѣ, собрѣшася архїерее и фарїее къ пїлатѣ: Глаголюще: господи, поманихомъ, ѣако льстецъ ѡнъ рече ѡце сѣи жївз: по трїехъ днѣхъ востанѣ. Повелѣ оубо оутвердїти грѣбъ до трѣтїагъ днѣ: да не какъ прїшедше оученицы ѡгъ нѣщїю, оукрадѣтъ ѡго, и рекѣтъ людемъ: воста Ѡ мертвыхъ, и бѣдетъ поелѣдана лѣтъ гѣрша пѣрвыа. Рече же ѣмъ пїлатъ: ѣмате кѣтвдїю, ѣдїте, оутвердїте, ѣакоже вѣсте. Ѡнѣ же шѣдше оутвердїша грѣбъ, знаменоваше камень съ кѣтвдїею.

Анѣкъ: Слава тебѣ гд҃и, слава тебѣ.

Обычнаа ѡктенїа:

Діаконы: Рцѣмъ всѣ Ѡ всеѣ дѣшнѣ, и Ѡ всегъ помышленїа нашегъ рцѣмъ.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ.

Діаконы: Гд҃и вседержителю, бѣже ѡцъ нашинъ, мѣлнмъ ти еа, оуслышн, и помнѣднѣ.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ.

Діаконы: Помнѣднѣ насъ бѣже, по велицѣи мѣлостн твоѣи, мѣлнмъ ти еа, оуслышн, и помнѣднѣ.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ, **трїжды.**

Діаконы: Ѡце мѣлнмъ Ѡ великомъ господнѣ и ѡтцѣ нашемъ сѣчѣншемъ патрїархѣ **ѣмѣкъ**, и Ѡ господнѣ нашемъ прѣсвѣщеннѣншемъ мнтрополїтѣ (**ѣлн** архїепископѣ, **ѣлн** епископѣ) (**ѣмѣкъ**), и всеи во хрїтѣ братїи нашей.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ, **трїжды.**

Діаконы: Ѡце мѣлнмъ Ѡ богохраннѣн странѣ нашей, властѣхъ и вѣнствѣ ѡл, да тнхѣе и безмѣлвное жнтїе пожнѣмъ во всекомъ бѣгѣстїи и чѣотѣ.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ, **трїжды.**

Діаконы: Ѡце мѣлнмъ Ѡ бѣженнхъ и прїснопаматнхъ создѣтелехъ сѣагъ храма егъ (**ѣще во ѡвѣтелн:** сѣыа ѡвѣтелн еа) и Ѡ всехъ прѣдепочнѣвшнхъ ѡцѣхъ и братїахъ, зѣлѣ лежѣнхъ и повѣдѣ правослѣвнхъ.

Анѣкъ: Гд҃и помнѣднѣ, **трїжды.**

Ђакон: Још се молимо за оне који плодове доносе и добро творе у светом и свечасном храму овоме (**манастиру**), за оне који се труде, који поју, и за присутни народ, који очекује од Тебе велику и богату милост.

Народ: Господе, помилуј. (**Трипут**)

Свештеник:

Јер си милостив и човекољубив Бог, и Теби славу узносимо, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Ђакон: Допунимо јутарњу молитву своју Господу.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.

Народ: Господе, помилуј.

Ђакон : Сав дан савршен, свет, миран и безгрешан, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Анђела мира, верног вођу, чувара душа и тела наших, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Опроштај и отпуштење грехова и сагрешења наших, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Добро и корисно душама нашим, и мир свету, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Остало време живота свога у миру и покајању да проведемо, од Господа молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Крај живота нашега да буде хришћански, без бола, непостидан, миран, и да добар одговор дамо на Страшном Христовом суду, молимо.

Народ: Подај, Господе.

Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу предајмо.

Народ: Теби, Господе.

Діакоуз: Ёще мѡлнмса ѡ мѡлостн, жнзні, мнрѣ, здравн, спасенн, погѣщенн, проценн и ѡставленн грѣхѡвз рабѡвз бжнхз, братн стѡгѡ храма сегѡ (ѡще во ѡбнтелн: сѣбѡ ѡбнтелн сел).

Лнкс: Гдн помнлн, **трнжды.**

Діакоуз: Ёще мѡлнмса ѡ плодонолщнхз и добродѣщнхз во сѣмз и всечестнѣмз храмѣ сѣмз, трлждлщнхса, пощнхз и предстолщнхз лудехз, ѡжндлщнхз ѡ тебѣ великл и богатыа млчн.

Лнкс: Гдн помнлн, **трнжды.**

Возглашлетъ сценникъ:

Глѡ мѡлостнхз и челѡвѣколубецз бгз сн, и тебѣ славу возсылаемз, ѡцѡ, и сн, и стѡмѡ дхѡ, нынѣ и прнснѡ, и во вѣкн вѣкѡвз.

Лнкс: Амннь.

Діакоуз: Исполнмз оутрению молнтвѡ нашѡ гдн.

Лнкс: Гдн помнлн.

Діакоуз: Заступн, спасн, помнлн и сохрнн насз бже твоєю блгодатю.

Лнкс: Гдн помнлн.

Діакоуз: Днѣ всегѡ совершенна, свѡта, мнрна и безгрѣшна, ѡу гдл прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Аггла мнрна, вѣрна настлвннка, хрннтела дшз и тѣлесз нашнхз, ѡу гдл прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Проценн и ѡставленн грѣхѡвз и прегрѣшенн нашнхз, ѡу гдл прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Добрыхз и полѣзныхз дшлмз нашымз, и мнра мнровн, ѡу гдл прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Прѡчее время живѡтл нашегѡ вз мнрѣ и покалннн скончатн. ѡу гдл прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Хрстннскл кончнны живѡтл нашегѡ, безболѣзненны, непостыдны, мнрны и добрагѡ ѡвѣта на стрлшнѣмз сднщн хртѡвѣ прѡснмз.

Лнкс: Подлн гдн.

Діакоуз: Пресѣю, прѣчѣю, прелгословенню, славною влщѡ нашѡ бцѡ и прнснодѣѡ мрню со всемн сѣбѡмн помнлвше, сѡмн себѣ, и дрлгздрлга, и весь живѡтз нашз хртѡ бгѡ предаднмз.

Лнкс: Тебѣ гдн.

Свештеник:

Јер си Ти Бог милости, и милосрђа, и човекољубља, и Теби славу узносимо, са Оцем и Сином и Светим Духом, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Свештеник: Мир свима.

Народ: И духу твоме.

Ђакон : Главе своје Господу приклонимо.

Народ: Теби, Господе.

Отпуст

Свештеник: Премудрост!

Народ: Оче (свети владико), благослови.

Свештеник: Благословен Бог наш сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин. Утврди, Боже, свету православну веру православних хришћана у векове векова.

Свештеник: Пресвета Богородице, спаси нас.

Народ: Часнију од Херувима и неупоредиво славнију од Серафима, тебе што Бога Реч непорочно роди, сушту Богородицу величамо.

Свештеник: Слава Теби Христе Боже, надо наша, слава Теби.

Народ: Слава Оцу и Сину и Светоме Духу, и сада и увек и у векове векова.
Амин.

Господе, помилуј. (Трипут)

Оче (свети владико), благослови.

Свештеник:

Христос истинити Бог наш, који је ради спасења света претрпео пљувања, бијења, ударања, крст и смрт, молитвама Пречисте своје Матере и свих Светих, да нас помилује и спасе као благ и човекољубив.

Народ: Амин.

Свештеник:

Молитвама Светих Отаца наших, Господе Исусе Христе, Боже наш, спаси и помилуј нас.

Народ: Амин.

Након отпуста, верни прилазе да целивају Плаштаницу.

Возглашаетъ іерей:

Гакъ бѣзъ мѣлости, щедротъ и члвѣколюбїа сѣи, и тебѣ славу возсылаемъ, оцѣ, и сѣи, и сѣомъ дхѣ, нынѣ и прїсно, и во вѣки вѣковъ.

Діакъ: Аминь.

Сщєнникъ: Миръ всѣмъ.

Діодіе: И дхѣи твоемъ.

Діаконъ: Главы наша гдѣи приклонимъ.

Діакъ: Тебѣ, гдѣи.

Ище же архіерейская служба, или настоятель архіерей:

Діакъ: Слава, и нынѣ: Гдѣи помнѣи, трижды. Высокопреосщєннѣишїи [или Преосщєннѣишїи] владыко, блгоеловѣи.

Сщєнникъ творитъ шпдетъ:

Иже насъ ради чловѣковъ и нашегѣ ради спасенїа стрѣшнымъ стрѣти и животворащїи крѣтѣ, и больное погребенїе плѣтїю и зволнвыи, хрѣтосъ истинный бѣзъ насъ, молитвами пречїтыа своеа мѣре, и всѣхъ сѣбѣхъ, помнѣетъ и спасетъ насъ, гакъ блгъ и члвѣколюбецъ.

Многолѣтїе:

Діакъ: Великаго господїна и оца нашего кѣ-рил-ла, сѣбѣишаго патрїарха и всеа, и господїна нашего высокопреосщєннѣишаго [или преосщєннѣишаго] **имѣхъ**, митрополїта [или архіепїкпа, или епїкпа егѣже сѣсть швласть], бгѣохранимѣю странѣ нашѣ, настоятелѣ, братїю и прихѣжанъ сѣагѣ храма сего, и всеа православыа хрѣтїаны, гдѣи, сохрани и хъ на многоа лѣта.

Таже, ище архіерейская служба, или настоятель архіерей:

Иѣ поллѣ вѣти, дѣшпота. [Εἰς πολλὰ ἔτη, δέσποτα.]

И вывѣетъ цѣлованїе плащаницы, а и дѣже нѣсть плащаницы, цѣлѣютъ шбразъ: пѣвцы же поютъ: Стїхїра, глѣзъ сѣ:

Прїидїте оубѣжимъ іѣснфа прїснопѣматнаго, въ ноцѣи къ пїлатѣ прїшедшаго, и живота всѣхъ испросївшаго: даждь мнѣ сего страннаго, иже не имѣетъ гдѣ главы подклонїти: даждь мнѣ сего страннаго, егѣже оученикъ лѣкавыи на смѣртъ предаде: даждь мнѣ сего страннаго, егѣже мѣти зраци на крѣтѣ вїсаща, рыдающїи вопїаше, и мѣрекии восклицаше: оубѣи мнѣ, чѣдо мое! оубѣи мнѣ, свѣте мой, и оутрѣба моя возлюбленна! сѣмѣномъ бо предреченное въ цркви днѣсь событїа: мое сѣрдце орджїе прѣиде, но въ радостъ воскресїа твоегѣ плачь преложїи. поклонѣмѣа страстѣмъ твоимъ хрѣтѣ, поклонѣмѣа страстѣмъ твоимъ хрѣтѣ, поклонѣмѣа страстѣмъ твоимъ хрѣтѣ, и сѣомъ воскресїю.

ВЕЧЕРЊЕ

Око деветог часа дана (тј. око три сата после подне или кад је уобичајено), клепа се за вечерњу. Свештеник се облачи у пуне одежде, и када благослови, почињемо почетни Псалам. Затим Јектенија велика. Онда, Господе, завиках..., Глас 1. (У манастирима сви свештеници и ђакони, када се стигне до стиха: Пашће у мрежу своју... чине поклон, одлазе и облаче се и они у одјејање, и врше проскомидију).

Постављамо стихове на 8. А певамо стихире васкрсне Осмогласника 3, и од стиховњих једну.

Ђакон: Благослови Владико.

Свештеник: Благословено царство Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова.

Народ: Амин.

Чтец:

Ходите, поклонимо се и припаднимо Цару нашем Богу.

Ходите, поклонимо се и припаднимо Христу, Цару нашем Богу.

Ходите, поклонимо се и припаднимо самоме Христу, Цару и Богу нашем.

(Псалм 103)

Благосиљај, душо моја, Господа. Господе, Боже мој, узвеличао се јеси веома. У славу и величанство обукао се јеси, светлошћу као хаљином одеваш се, простиреш небо као кожу, Који водама покриваш висине његове. Поставио си облаке за подножје Своје, ходиш на крилима ветрова. Који чиниш Анђеле Своје духовима, и служитеље Своје пламеном огњеним. Земљу утемељујеш на тврђи њеној, неће се поколебати до века; бездан је као хаљина огртач њен, и на горама воде се заустављају. (Оне) беже од заповести Твоје, и уздрхте од гласа грома Твога. Узлазе на планине и силазе у долине, на место које си им одредио. Границу си поставио коју неће прећи, нити ће се вратити да поплаве земљу. Ти изводиш изворе у долинама, између планина протичу воде. (Оне) напајају све звери пољске, очекују је јелени за жеђ своју. Птице небеске крај њих се настањују, и између стена чују се гласи (њихови). Напајаш горе са висина Својих, наситиће се земља од плодова дела Твојих. Проузрасташ траву за стоку, и зелен на службу људима, да произведу хлеб из земље, и вино весели срце човека; да уљем улепша лице своје, и хлеб срце човека укрепљује. Наситиће се (влажом) дрвеће пољско, и Ливански кедри које си засадио. Тамо ће птице гнезда (своја) свити, родино обиталиште предводи их. Горе високе дао си јеленима, стена је прибежиште зечевима. Створио си месец за времена, сунце познаје залазак свој. Простиреш таму, и настаје ноћ, у њој излазе све звери шумске, лавићи што ричу и грабе, и себи храну од Бога траже. А кад се сунце роди, сакупљају се, и одлазе да легну у оборе своје. Тад излази човек на дело своје, и на посао свој до вечера. Како су величанствена дела Твоја, Господе! све си премудрошћу створио; испуни се земља творевине Твоје. Ово је море велико и пространо, тамо су гмизавци којима броја нема, животиње мале и велике. Тамо лађе плове, и кит онај којег си створио да се игра у њему. Све од Тебе очекује, да им

Во стѣю и великѣю свбвѣтъ вечера.

Ѡ часѣ деѣтѣмъ дне клѣплетъ вечерню, и ѡблачитѣя сѣенникъ во ѡдеждѣ, и бл҃гословѣшѣ ѣмѣ, начинѣемъ предначинательный ѡломъ, поемъ ѣктеніѣ великаѣ. Тѣже, Гд҃и воззвахъ, во гласѣ ѧ. Ѡбѣтели же сѣенницы и діакони вси, достѣгшѣ стѣхѣ, глаголющѣ: Падѣтъ во мрѣжѣ своѣ: полагающе поклѣны, ѡходѣтъ, и ѡблачитѣя и еи во ѡдежди, и творѣтъ проколѣдіѣ.

И поставимъ стѣхѣвы и. Поемъ же стѣхѣры воисѣрныхъ ѡмогланника г, и ѡ стѣхѣбны ѣдинѣ.

Діаконъ: Бл҃гословѣ, вл҃ко.

Сѣенникъ: Бл҃гословѣно цр҃тво, Ѡца и сѣа и стѣгѣ дх҃а, нынѣ и прѣснѣ и во вѣки вѣкѣвъ.

Аи́къ: Амѣнь.

Чтѣецъ:

Прѣидѣте, поклонѣмъ цр҃евнѣ нашѣмѣ бг҃ѣ.

Прѣидѣте, поклонѣмъ и припадѣмъ хр҃тѣ, цр҃евнѣ нашѣмѣ бг҃ѣ.

Прѣидѣте, поклонѣмъ и припадѣмъ самомѣ хр҃тѣ, цр҃евнѣ и бг҃ѣ нашѣмѣ.

ѡломъ г.

Бл҃гословѣ душѣ моѣ гд҃а: гд҃и бже моѣ, возвелѣчила еси свѣлѣ, во исповѣданіѣ и въ велелѣпотѣ ѡблѣчила еси. ѡдѣѣла свѣтомъ ѧкѣ рѣзю, простѣраѣи нѣо ѧкѣ кождѣ. покрывѣѣи водѣми превѣспреннаѣ своѣ, полагаѣи ѡблаки на вохѣждѣніѣ своѣ, ходѣи на крѣлѣ вѣтрѣню. творѣи ѧглы своѣ дх҃и и слѣги своѣ пламень ѡгненный. ѡсновѣѣи зѣмлю на твѣрди еѣ, не преклонѣтъ въ вѣкѣ вѣка. бѣзна, ѧкѣ рѣза ѡдѣѣніѣ еѣ, на горѣхъ стѣнѣтъ воды. ѡ запреѣеніѣ твоегѣ повѣгнѣтъ, ѡ гласѣ грѣма твоегѣ ѡубѣѣтъ. вохѣдѣтъ горы, и низходѣтъ полѣ въ мѣсто, еже ѡсновѣѣи еси и мѣ. предѣлѣ положѣи еси, егѣже не прѣидѣтъ, ниже ѡбратѣтъ покрѣти зѣмлю. посылаѣи и стѣчѣники въ дѣрѣхъ, посредѣ горъ прѣидѣтъ воды. напѣютъ всѣ свѣри еѣльныѣ, ждѣтъ ѡнагрѣи въ жѣждѣ своѣ. на тѣхъ птѣицы нѣныѣ привѣтаютъ, ѡ средѣ каменѣа дадѣтъ гласѣ. напѣѣи горы ѡ превѣспреннихъ своѣхъ, ѡ плодѣ дѣлѣ твоѣхъ насытитѣя зѣмля. прозвѣѣи травѣи скотѣмъ, и слѣкѣ на слѣжѣи чѣловѣкѣмъ, и звестѣи хлѣбѣи ѡ землѣ. и вѣнѣ веселѣтъ сѣрдѣе чѣловѣка, ѡмѣстѣти лицѣ еѣлемъ, и хлѣбѣи сѣрдѣе чѣловѣка ѡкрѣпѣтъ. насытѣтъ дѣвѣа польскѣа, кѣдри лѣванстѣи, и хже еси насадѣи. тѣмъ птѣицы вогнѣздѣтъ: ерѣдѣво жилище предводѣтельствѣетъ и мѣ. горы выѣкѣа еѣленѣмъ, каменѣи прѣѣжѣице зѣацѣмъ. сотворѣи еѣтъ лѣнѣ во времена, солнѣе познѣа зѣпадѣи своѣ. положѣи еси тѣмѣ, и бѣтъ нѣщѣ, въ нѣйже прѣидѣтъ вси свѣрѣи дѣрѣвнѣи: икѣмни рыкаѣущѣи вохѣтитѣи, и възыкаѣти ѡ еѣа пѣщѣи сеѣѣ. возѣа солнѣе, и собѣрашѣа, и въ лѣжахъ своѣхъ лѣгѣтъ. и зѣдетъ чѣловѣкѣи на дѣло своѣ, и на дѣланіѣ своѣ до вечера. ѧкѣ возвелѣчѣшѣа дѣла твоѣа гд҃и, всѣа прѣмѣдрѣстѣю сотворѣи еси: испѣннаѣ зѣмля тѣвѣри твоѣа. еѣ мѣре великѣе и простѣанное, тѣмъ гд҃и, и хже нѣтъ

дајеш храну на време (своје), кад им дадеш, они се окупљају. Када отвориш руку Твоју, све и сва се испуњује добротом. А када лице Твоје окренеш, смуте се (и колебају); кад им одузмеш дах њихов они нестају, и у прах се свој враћају. Кад им пошаљеш Духа Твога, опет се изграђују, и (тако) обнављаш лице земље. Нека је довека слава Господња, радоваће се Господ делима Својим. Он Који погледа на земљу, и чини да се тресе; Који се дотиче гора, и оне се диме. Певаћу Господу у животу моме, псалмопојаћу Богу моме докле постојим. Њему ће мио бити разговор мој, и ја ћу се радовати Господу (своме). Нека нестану са земље безбожници, и безаконици да их више не буде. Благосиљај, душо моја, Господа. Сунце познаје залазак свој. Простиреш таму и настаје ноћ. Како су величанствена дела Твоја, Господе! Све си премудрошћу створио.

Слава Оцу и Сину и Светоме Духу сада и увек и у векове векова. Амин.
Алилуја, Алилуја, Алилуја Слава теби Боже **(трипут)**

Тада Ђакон: говори (Велику) јектенију

- Ђакон:** У миру Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј
- Ђакон:** За вишњи мир и спасење душа наших, Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За мир свега света, за непоколебљивост светих Божјих Цркава, и сједињење свих, Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За овај свети храм, и за оне који са вером, побожношћу и страхом Божјим улазе у њега, Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За најсветијег Патријарха (**или:** високопреосвештеног митрополита, **или:** преосвештеног епископа) нашега (**име**), за часно презвитерство, у Христу ђаконство, за сав клир и верни народ, Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За благоверни и христољубиви род наш и православне хришћане, да им Господ Бог помогне и да одоле сваком непријатељу и противнику Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За овај град (**или:** за ово село; **или:** за свету обитељ ову), за сваки град и оне који вером живе у њима, Господу се помолимо.
- Народ:** Господе помилуј.
- Ђакон:** За благорастворење ваздуха, за изобиље плодова земаљских и времена мирна, Господу се помолимо.

Народ: Господе помилуј.
Ђакон: За оне који плове, за путнике, паћенике и сужње, и за њихово спасење, Господу се помолимо.
Народ: Господе помилуј.
Ђакон: Да нас избави од сваке невоље, гњева, опасности и нужде, Господу се помолимо.
Народ: Господе помилуј.
Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас, Боже, благодаћу твојом.
Народ: Господе помилуј.
Ђакон: Поменувши Пресвету, пречисту, преблагословену, славну Владичицу нашу Богородицу и приснодјеву Марију са свима Светима, сами себе и једни друге и сав живот овој Христу Богу предајмо.
Народ: Теби Господе.

Свештеник:

Јер Теби приличи свака слава, част и поклоњење, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова.

Појац: Амин.

На: Господе Тебе зовем, **узимамо стихове на 10.**

И певамо стихире самогласне дана 4 по двапут, а две по једном, глас 1.

Господе, Теби зовем, услиши ме; чуј глас мољења мога, када вапим теби.

Услиши ме, Господе.

Нека се уздигне молитва моја, као кад пред лице Твоје; уздизање руку мојих -жртва вечерња. Услиши ме, Господе.

И стихови по реду:

Постави, Господе, стражу устима мојим, и двор ограде око усана мојих.

Не допусти срце моје у речи лукаве, да измишља изговоре за грехе.

Са људима који чине безакоња, а нећу се дружити са изабранима њиховим.

Покараће ме праведник са милошћу, и изобличиће ме; а уље грешника да не намести главу моју.

Јер је и молитва моја против воље њихове - расуше се низ камење моћници њихови.

Чуће речи моје као угодне; као што се грумен земље просу по земљи, расуше се кости њихове до пакла.

Јер Теби, Господе, Господе, управих очи моје; у Тебе се уздах, не одбаци душу моју.

Сачувај ме од мреже коју ми поставише, и од замке оних који чине безакоња.

Пашће у мрежу своју грешници, а ја једини остадох докле не прођох.

Гласом мојим завах ка Господу, гласом мојим ка Господу се помолих.

Излићу пред Њим молитву моју, жалост моју пред Њим објавићу.

Кад ишчезава дух мој из мене, Ти си познао стазе моје.

На путу овоме по којем ходих, они ми поставише замку.

Гледах надесно и разгледах, и не беше ни-кога ко ме познаје.

Дѣла: Гдѣ, помилуй.

Дѣлаконъ: Ѡ плавающихъ, пѣтешествующихъ, недѣлующихъ, страждующихъ, плѣнныхъ, и ѡ спасеніи ихъ, гдѣ помолитца.

Дѣла: Гдѣ, помилуй.

Дѣлаконъ: Ѡ избавитца насъ ѡ всѣхъ скорби, гнѣва и нужды, гдѣ помолитца.

Дѣла: Гдѣ, помилуй.

Дѣлаконъ: Заступи, спаси, помилуй и сохрани насъ, бже, твоею благоудію.

Дѣла: Гдѣ, помилуй.

Дѣлаконъ: Престѣлю, прѣчѣлю, прѣблагословеннѣю, славною блѣщѣю нашѣмъ бжѣ и принодѣмъ мрїю, со всѣми стѣми помандѣше, самъ себѣ, и дрѣгъ дрѣга, и всѣхъ живѣтъ нашихъ хрѣтѣ бжѣ предадимъ.

Дѣла: Тебѣ, гдѣ.

Возглашеніе:

Гдѣ подобаетъ тебѣ всѣхъ слава, честь, и поклоненіе, Ѡцѣ и снѣ и стѣмъ дхѣ, нынѣ и прѣнѣ и во вѣки вѣковъ.

Дѣла: Амѣнъ.

Тѣже поѣмъ Гдѣ воззвахъ, въ гласѣ ѡ:

Гдѣ, воззвахъ къ тебѣ, оубѣши мѣ. оубѣши мѣ гдѣ.

Гдѣ, воззвахъ къ тебѣ, оубѣши мѣ: конми гласѣ моленіѣ моегѣ, внигда воззвати ми къ тебѣ. оубѣши мѣ гдѣ.

Да избавитца мѣтва моѣ, гдѣ кадѣло предъ тобою, воздѣланіе рѣкѣ моею, жертва вечернаѣ. оубѣши мѣ гдѣ.

И по чинѣ стѣхъ:

Положи, гдѣ, храненіе оустѣмъ моимъ, и двѣрь ѡграженіѣ ѡ оустнѣхъ моихъ. не оуклонѣ сердце мое въ словеса лѣкаствѣа, нещевати вни ѡ грѣбѣхъ. съ человекѣми дѣлающимъ беззаконіе, и не сочѣла со избранными ихъ. накажетъ мѣ праведникъ мѣтѣю, и ѡбличитъ мѣ: сѣи же грѣшнагѣ да не намѣститъ главы моеѣ. гдѣ ещѣ и мѣтва моѣ во благоуденіихъ ихъ, пожертвы быша при камени сѣдѣихъ ихъ. оубѣшатца глаголи мои, гдѣ возмогѣша: гдѣ тѣща земли прѣдѣла на земли, расточѣшася кѣсти ихъ при ѡдѣ. гдѣ къ тебѣ гдѣ, гдѣ, Ѡчи мои, на тѣ оуповахъ, не ѡнми дѣшѣ мои. сохрани мѣ ѡ стѣти, ѡже сочѣвши ми, и ѡ соблѣзѣ дѣлающимъ беззаконіе. падѣтъ во мрѣжѣ своѣ грѣшницы: сѣи же сѣмъ ѡзѣ, дондеже прѣидѣ.

Гласомъ моимъ ко гдѣ воззвахъ, гласомъ моимъ ко гдѣ помолѣхъ. пролиѣ предъ нимъ моленіе мое, печаль мою предъ нимъ возвѣщѣ. внигда нещевати ѡ менѣ дѣшѣ моегѣ, и ты познаѣ сѣи стѣзи моѣ. на пѣти сѣмъ, по немѣже хождѣхъ, скрѣши стѣти миѣ. смотрѣхъ ѡдѣснѣю и возгладѣхъ, и не бѣ знѣи менѣ. погнѣе бжѣство ѡ менѣ, и нещѣтъ взыскѣи дѣшѣ мои. воззвахъ къ тебѣ гдѣ, рѣхъ: ты сѣи оупованіе

Нестаде уточишта за мене, а нико не мари за душу моју.
 Виках Теби, Господе, и рекох: Ти си Нада моја, удео си мој на земљи живих.
 Послушај молитву моју, јер се понизих веома.
 Избави ме од гонитеља мојих, јер се утврдише већма од мене.

Васкрсне, Глас 1.

Изведи из тамнице душу моју, да бих исповедао Име Твоје.

Вечерње наше молитве, прими Свети Господе, и даруј нам опроштај грехова, јер си једини који си показао у свету Васкрсење.

Мене чекају праведници докле ми не узвратиш.

Опколите народи Сион, и обухватите га, и дајте славу у њему Васкрсом из мртвих, јер је Он Бог наш, Који нас избавља од безакоња наших.

Из дубине вичем Теби, Господе, Господе, услиши глас мој.

Ходите народи запевајмо, и поклонимо се Христу, славећи његово из мртвих Васкрсење, јер је Он Бог наш, Који је од преваре непријатељске свет избавио.

Друге стихире самогласне, Велике Суботе три, понављајући прву. Глас 8.

Да буду уши Твоје пажљиве на глас мољења мојега.

Данас Ад стењући вапије: Боље би ми било да Рођеног од Марије нисам примио, јер дошавши на ме, државу моју разруши, врата бакарна разби; душе, које сам раније држао, Бог будући, васкрсе, слава, Господе, Крсту твоме, и Васкрсењу твоме.

Ако на безакоња будеш гледао, Господе, Господе, ко ће опстати? Јер је у Тебе очишћење.

Данас Ад стењући вапије: Разруши се моја власт, примих Мртвога као једног од умрлих, Њега више држати не могу, но губим са Њим и оне над којима царовах; ја имадох мртваце од века, но Овај гле све васкрсава. Слава, Господе, Крсту твоме, и Васкрсењу твоме.

Данас Ад стењући вапије: Жртвована би моја држава; Пастир се разапел и Адама васкрсе; лиших се оних над којима царовах; и које победивши прогутах, све их избљувах; испразни гробове Распети, слаби држава смрти. Слава, Господе, Крсту твоме и Васкрсењу твоме.

Слава, Глас 6.

Данашњи дан тајно прасликоваше велики Мојсије говорећи: И благослови Бог дан седми. Јер то је благословена Субота; она је дан одмора, у којем почину од свих дела својих Јединородни Син Божији, домостројем кроз смрт телом суботствовавши. И у оно што би враћајући се опет васкрсењем, дарова нам живот вечни, као једини благ и Човекољубац.

И сада, **Богородичан, Глас 1.**

моѣ, часть моѣ єи на землѣ живыихъ. конми молѣнію моѣмъ, ѣкѡ смирихѡ сѣбѣ:
нзбави мѣ ѿ гонѣщихъ мѣ, ѣкѡ оукрѣпѣшасѣ пѣче менѣ.

На ѿ: Нзведи нзъ темницы души моѣ, неповѣдатисѣ имени твоѣмъ.

**Поставимъ стѣховъ ѿ, и поѣмъ стѣхѣры самогласны дне ѿ по двѣжды, а двѣ по
єдиножды, гласъ ѿ:**

Вечерниѣ наша млтвы прѣимѣ стѣи гди, и подѣждь намъ ѡставленіе грѣховъ, ѣкѡ
єдинъ єи ѡблѣи въ мирѣ воскресіе.

ѡбыдѣте людіе єиѡнъ, и ѡбымѣте єго, и дадѣте славу въ немъ воскресемъ нзъ
мертвыхъ: ѣкѡ тои єсть бгъ нашъ, нзбавленъ насъ ѿ беззаконіи нашихъ.

На и. Стѣхъ: Нзъ глбены възвѣхъ къ тебѣ гди, гди, оуслыши гласъ мой.

Прѣидѣте людіе воспомѣ, и поклонимѣ хртѣ, славу же єгѡ нзъ мертвыхъ воскресіе: ѣкѡ
тои єсть бгъ нашъ, ѿ лѣсти вѣжитѣ миръ нзбавленъ.

Ины стѣхѣры самогласны, великіѣ сѣбѣоты три, повтѡряюще єдинъ, гласъ и:

Днесъ ѡдъ стѣнѣ вопіѣтъ: оу не мнѣ бѣше, ѡце быхъ ѿ мрѣи рѡждашасѣ не прѣлѣ:
пршѣдъ бо на мѣ, державъ мою разрѣши, вратѣ мѣднаѣ сокрѣши: души, ѣже содержѣхъ
прѣжде, бгъ сыи воскресѣ. слава гди, кртѣ твоѣмъ, и воскресію твоѣмъ. **[Двѣжды.]**

Днесъ ѡдъ стѣнѣ вопіѣтъ: разрѣшисѣ моѣ власть, прѣлѣхъ мертвѡго ѣкѡ єдинаго ѿ
оумершыхъ: сегѡ бо держѣти ѡниѡдъ не могѣ, но погубленъ єзъ нимъ, ѣмнже царѣтвѡвахъ:
ѡзъ имѣхъ мертвецѣ ѿ вѣка, но єи [є] вѣхъ воздѣнзѣтъ. слава гди кртѣ твоѣмъ, и
воскресію твоѣмъ.

Днесъ ѡдъ стѣнѣ вопіѣтъ: пожѣрѣта моѣ вѣсть держѣва, пѣстырь распѣтѣ, ѣдѣма
воскрѣи: ѣмнже царѣтвѡвахъ, лишѣхѣ, и ѣже пожрѡхъ возмоги вѣхъ нзбавѣхъ. нстоци
гробы распныисѣ, нзнемогѣтъ смѣртнаѣ держѣва. слава гди кртѣ твоѣмъ, и воскресію твоѣмъ.

Глава, гласъ є:

Днешниѣ дѣнь тайнѡ великіи мѡнѣи провѣрѡвашѣ, глаголѣ: и бгѡсловѣ бгъ дѣнь
седьмыи. єѣ бо єсть бгѡсловѣннаѣ сѣбѣота, єи єсть оупокоѣниѣ дѣнь, конѣже почѣ ѿ
вѣхъ дѣлъ своихъ, єдннорѡдный єнъ вѣи, смѡтрѣнемъ єже на смѣртъ, плѡтѣю
сѣбѣотѣтвѡвахъ: и во єже бѣ, пѣки възвѣрѣсѣ воскресіемъ, дарѡвѣ намъ живѡтъ
вѣчныи, ѣкѡ єдинъ бгъ, и члѣтѣколюбѣцъ.

И нынѣ, бгѡрѡдиченъ, гласъ ѿ:

Свесветску славу, која је од људи изникла, и Владикy родила, небеску двор, појмо Марију Дјеву, песму Бестелесних, и украс верних. Јер Она се показа небо, и храм Божанства; Она разрушивши преграду непријатељства, мир уведе, и Царство отвори. Ову, дакле, имајући утврђење вере, имамо браниоца рођеног из Ње Господа. Не бој се, дакле, не бој се народе Божији, јер Он победи непријатеље, као Свесилан.

Вход са Еванђељем.

Ђакон: Премудрост, смерно стојмо.

Затим: (Песма старохришћанска, Светог Мученика Атиногена)

Светлости тиха, свете Славе, Бесмртнога Оца Небескога, Светога, Блаженога; Исусе Христе! Дошавши на запад сунца, Видевши светлост вечерњу, Певамо Оца, Сина, И Светога Духа Бога. Достојан си у сва времена Да певан будеш гласима светим, Сине Божији, Који живот дајеш; Зато Те свет слави.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из књиге СТВАРАЊА. (Глава 1,1-13).

У почетку створи Бог небо и земљу. А земља бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божији дизаше се над водом. И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост. И видје Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме. И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први. Потом рече Бог: нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде. И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако. А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други. Потом рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо. И би тако. И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора; и видје Бог да је добро. Опет рече Бог: нека пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме његово на земљи. И би тако. И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме његово по његовијем врстама. И видје Бог да је добро. И би вече и би јутро, дан трећи.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из пророштава ИСАИЈЕ. (Глава 60,1-16).

У стани, свијетли се, јер дође свјетлост твоја, и слава Господња обасја те. Јер, гле, мрак ће покривати земљу и тама народе; а тебе ће обасјати Господ и слава његова показаће се над тобом. И народи ће доћи к видјелу твојему и ка свјетлости која ће те обасјати. Подигни очи своје унаоколо и види: сви се скупљају и иду к теби, синови ће

Всемірнѣю славою ѿ человекъ прозвѣшнѣю, и влѣкѣю рождшнѣю, нѣнѣю двѣрь воспоимъ мрїю дѣвѣ, безплотныхъ плѣснь, и вѣрныхъ оудобрѣнїе: сїа бо гавнѣа нѣо, и храмъ бжества: сїа преграждѣнїе вражды разрѣшнѣши, мнрз введе, и црѣтвїе ѿверзе. сїю оубо имѣще вѣры оутверждѣнїе, поборника имамы нз неа рождшагоа гда.

Входъ съ ѡвїемъ.

Творѣнїе ѿфронїа, патрїарха іерлїмскаго.

Свѣтѣе тнхїи стѣа славы, безсмѣртнаго оца нѣнаго, стаго блженнаго, исе хрѣте: пришедше на западъ солнца, видѣвше свѣтъ вечернїи, поемъ оца, сїа и сѣго дха, бга. достоннъ ѡсн во вс. времена плѣтъ быти гласы прпбыми, снѣ бжїи, животъ длаи: тѣмже мнрз тѣа славитъ.

Прокїменъ не глаголемъ, но ѡбїе:

Премдрость. И начиняетъ чтѣцъ чтѣнїа.

Бытїа чтѣнїе. [Глава ѡ, ст. ѡ-гї]

Въ началѣ сотвори бгъ нѣо и зѣмлю. Земля же бѣ невннма, и неустроѣна, и тьма верхѣ бездны: и дхъ бжїи ношашеа верхѣ воды. И рече бгъ: да бдетъ свѣтъ: и бысть свѣтъ. И видѣ бгъ свѣтъ, гакъ добрѣ: и разлчн бгъ междѣ свѣтомъ, и междѣ тьмою. И нарече бгъ свѣтъ дѣнь, а тьмѣ нарече нѣщъ. И бысть вечеръ, и бысть оутро, дѣнь ѡдннъ. И рече бгъ: да бдетъ твѣрдъ посреде воды, и да бдетъ разлчяющн посреде воды и воды: и бысть такъ. И сотвори бгъ твѣрдъ: и разлчн бгъ междѣ водѣю, гже бѣ подъ твѣрдїю, и междѣ водѣю, гже бѣ надъ твѣрдїю. И нарече бгъ твѣрдъ, нѣо: и видѣ бгъ, гакъ добрѣ. и бысть вечеръ, и бысть оутро, дѣнь вторїи. И рече бгъ: да соберѣтсѣ вода, гже подъ нѣсѣмъ, въ собранїе ѡднѣо, и да гавнѣтсѣ дша. и бысть такъ: и собрѣа вода, гже подъ нѣсѣмъ, въ собранїа своѣа, и гавнѣа дша. И нарече бгъ дшѣ, зѣмлю: и собранїа водъ нарече морѣа: и видѣ бгъ, гакъ добрѣ. И рече бгъ: да прорастїтъ земля бїлїе травнѣе, стѣющее стѣма по родѣ и по подобїю, и древо плодовнѣе творѣщее плодъ, ѡмѣже стѣма ѡгѣ въ нѣмъ по родѣ на землн: и бысть такъ. И нзнесѣ земля бїлїе травнѣе, стѣющее стѣма по родѣ и по подобїю, и древо плодовнѣе творѣщее плодъ, ѡмѣже стѣма ѡгѣ въ нѣмъ по родѣ на землн: и видѣ бгъ, гакъ добрѣ. И бысть вечеръ, и бысть оутро, дѣнь третїи.

Пррочества нсїнна чтѣнїе. [Глава ѡ, ст. ѡ-ѡ.]

Свѣтнѣа свѣтнѣа іерлїме, прїнде бо твои свѣтъ, и слава гднѣа на тебѣ возсїа. Сѣ тьма покрїетъ зѣмлю, и мрѣкѣ на гзыки, на тебѣ же гавнѣтсѣ гдѣ, и слава ѡгѣ на тебѣ оузрѣтсѣ. И пондѣтъ царїе свѣтомъ твоимъ, и гзыцы свѣтлостїю твоѣю. Возведн ѡкрѣтъ ѡчи твои, и внждѣ собранїа чда твоѣа: сѣ прїндѣа всн сынове твои

твоји из далека доћи и кћери твоје носиће се у наручју. Тада ћеш видјети, и обрадоваћеш се, и срце ће ти се удивити и раширити, јер ће се к теби окренути мноштво морско и сила народа доћи ће к теби. Мноштво камила прекрилиће те, дромедари из Мадијама и Ефе; сви из Саве доћи ће, злато и кад донијеће, и славу Господњу јављаће. Сва стада Кидарска скупиће се к теби, овнови Навајотски биће ти на потребу; принесени на олтару мом биће угодни, и дом славе своје прославићу. Ко су оно што лете као облаци и као голубови на прозоре своје? Острва ће ме чекати и прве лађе Тарсиске, да доведу синове твоје из далека, и с њима сребро њихово и злато њихово, имену Господа Бога твојега и свеца Израиљева, јер те прослави. И туђини ће сазидати твоје, и цареви њихови служиће ти; јер у гњеву свом ударих те, а по милости својој помиловаћу те. И твоја ће врата бити свагда отворена, неће се затворити ни дању ни ноћу, да ти се доведе сила народа, и цареви њихови да се доведу. Јер народ и царство, које ти не би служило, погинуће, тако ће се народи сасвијем затрти. Слава Ливанска теби ће доћи, јела, бријест и шимшир, да украсе мјесто светиње моје да би прославио мјесто ногу својих. И синови онијех који су те мучили доћи ће к теби клањајући се, и сви који те презираше падаће к стопалима ногу твојих, и зваће те градом Господњим, Сионом свеца Израиљева. Што си био остављен и мрзак тако да нико није пролазио кроза те, мјесто тога ћу ти учинити вјечну славу, и весеље од кољена до кољена. Јер ћеш млијеко народа сати, и сисе царске дојићеш, и познаћеш да сам ја Господ спаситељ твој и избавитељ твој, силни Јаковљев.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из књиге ИЗЛАСКА. (Глава 12,1-11).

И рече Господ Мојсију и Арону у земљи Мисирској говорећи: Овај мјесец да вам је почетак мјесецима, да вам је први мјесец у години. Кажите свему збору Израиљеву и реците: десетого дана овога мјесеца сваки нека узме јагње или јаре, по породицама, по једно на дом; Ако ли је дом мали за јагње или јаре, нека узме к себи сусједа, који му је најближи, с онолико душа колико треба да могу појести јагње или јаре. А јагње или јаре да вам буде здраво, мушко, од године; између оваца или између коза узмите. И чувајте га до четрнаестого дана овога мјесеца, а тада сав колики збор Израиљев нека га закоље увече. И нека узму крви од њега и покропе оба довратка и горњи праг на кућама у којима ће га јести. И нека једу месо исте ноћи, на ватри печено, с хљебом пријеснијем и са зељем горким нека једу. Немојте јести сирово ни у води кухано, него на ватри печено, с главом и с ногама и с дробом. И ништа немојте оставити до јутра; ако ли би што остало до јутра, спалите на ватри. А овако једите: опасани, обућа да вам је на ногу и штап у руци, и једите хитно, јер је пролазак Господњи.

и́здаде́ча, и́ дщѣри твоѣи на ра́мѣхъ во́змѣтца. Тогда́ о́зриши, и́ возра́дѣешица, и́ оубо́ишица, и́ оубо́ишишица се́рдцемъ, ꙗ́кѡ приложи́тца къ тебѣ́ бога́тство мореко́е, и́ ꙗзы́кѡвъ и́ люде́и. И́ прии́дутъ къ тебѣ́ стада́ вельблѣ́дъ, и́ покрѣ́ютъ тѣ́ вельблѣ́ди ма́дѣмстѣи и́ гефа́рстѣи: вси́ ѿ савы́ прии́дутъ, носѣ́ще злѣ́то, и́ лѣва́нъ принесѣ́тъ, и́ ка́мень че́стенъ, и́ спсѣ́нїе гдѣ́не блго́возвѣстѣ́тъ. И́ всѣ́ о́вцы кѣ́дрскїа соберѣ́тца тебѣ́, и́ о́вни навѣ́дстѣи прии́дутъ къ тебѣ́, и́ вознесѣ́тца прѣ́дънаа на же́ртвенникъ мо́и, и́ до́мъ мѣ́твы моеѣ́ просла́витца. Кїи́ сѣ́тъ, ꙗ́кѡ о́блацы, летѣ́тъ, и́ ꙗ́кѡ го́лден со́птенцы ко́ мнѣ́; Мене́ о́строви жа́дша, и́ корабли́ дарсі́нстѣи въ пе́рвыхъ, принесѣ́ти ча́да твоѣ́ и́здаде́ча, и́ сере́ро и́ злѣ́то ꙗ́кѡ съ нѣ́ми, ꙗ́мене ра́ди гдѣ́на стѣ́гѡ, и́ за ѣ́же стѣ́омѣ́ и́и́левѣ́ сла́внѣ́ быти. И́ сози́ждѣ́тъ сы́новеи́нороднїи стѣ́ны твоѣ́, и́ ца́рїе ꙗ́кѡ предсто́ати бѣ́дутъ тебѣ́: за грѣ́въ ко́ мо́и порази́хъ тѣ́, и́ за мѣ́тъ моѣ́ возлюбѣ́хъ тѣ́. И́ ѡ́берзѣ́тца врата́ твоѣ́ прише́нъ, де́нь и́ но́чь не затво́рѣ́тца, ввесе́ти къ тебѣ́ сї́лѣ́ ꙗзы́кѡвъ, и́ ца́рїи ꙗ́кѡ ве́до́мыа. ꙗ́зыцы ко́ и́ ца́рїе, ꙗ́кѡ не порабо́таютъ тѣ́, погнѣ́нѣ́тъ, и́ ꙗзы́цы запѣ́стѣ́нїемъ запѣ́стѣ́ютъ. И́ сла́ва лѣ́ваѡва къ тебѣ́ прїи́детъ, кѣ́парїсо́мъ, и́ пѣ́нгомъ, и́ ке́дромъ, вкѣ́пѣ́ просла́вити мѣ́сто стѣ́е моѣ́, и́ мѣ́сто но́гъ мо́ихъ просла́влю. И́ по́ндѣ́тъ къ тебѣ́ бо́ащеца сы́нове смири́вшїхъ тѣ́, и́ раздражи́вшїхъ тѣ́, и́ покло́натца слѣ́дѣ́мъ но́гъ твои́хъ вси́ прогнѣ́ваши́и тѣ́: и́ наре́чешца гра́дъ гдѣ́нь, сї́онъ стѣ́гѡ и́и́лева. За сї́е, ꙗ́кѡ бы́лъ е́си ѡ́ста́вленъ и́ возненави́дѣ́нъ, и́ не бѣ́ помога́ющагѡ тѣ́: положи́ тѣ́ въ ра́дость вѣ́чнѣ́ю, весѣ́лїе родо́мъ родо́въ. И́ и́сцѣ́ши млекѡ́ ꙗзы́кѡвъ, и́ бога́тство ца́рей снѣ́си, и́ оубра́зумѣ́ши, ꙗ́кѡ ꙗ́зъ гдѣ́ спсѣ́аи́ тѣ́, и́ и́збавлѣ́аи́ тѣ́ бѣ́и и́и́левъ.

Исхода́ чтѣ́нїе. [Гла́вѣ́ вї, ст. ѡ́лї.]

Рече́ гдѣ́ къ мо́исею́ и́ ааро́нѣ́ въ зе́млю е́гїпетскѣ́ю, глаго́ла: Ме́сѡцъ сї́и ва́мъ нача́ло ме́сѡцевъ, пе́рвыи́ бѣ́детъ ва́мъ въ ме́сѡцѣ́хъ лѣ́та. Рцы́ ко́ все́мъ со́нмѣ́ сыно́въ и́и́левыхъ, глаго́ла: въ де́сятый ме́сѡца сего́ да во́зметъ кї́иждо о́вчѣ́ по до́мѡмъ о́тѣ́чествъ, кї́иждо о́вчѣ́ по до́мѣ́. ꙗ́ще же ма́лѡ ꙗ́кѡ е́сть въ до́мѣ́, ꙗ́кѡ недовѡ́льнымъ бы́ти на о́вчѣ́, да во́зметъ съ собо́ю сосе́да бли́жняго свое́го по числѣ́ дѣ́шъ, кї́иждо дово́льное себѣ́ сочтѣ́тъ на о́вчѣ́. О́вчѣ́ соверше́нно, мѣ́жеи́къ по́лъ, непоро́чно и́ е́днѡлѣ́тно бѣ́детъ ва́мъ, ѡ́ агнѣ́цъ и́ ѡ́ ко́злицы прїи́мете. И́ бѣ́детъ ва́мъ соблю́дено да́же до четве́ртагѡна́десѡтъ днѣ́ ме́сѡца сего́: и́ зако́лютъ тѣ́ все́ мно́жество собо́ра сыно́въ и́и́левыхъ къ ве́черѣ́. И́ прїи́мѣ́тъ ѡ́ кро́ве, и́ пома́жѣ́тъ на о́бею́ подво́ю, и́ на пра́гахъ въ до́мѣ́хъ, въ нї́же снѣ́да́тъ тѣ́. И́ снѣ́да́тъ ма́сѡ въ но́щи то́и печѣ́на о́гнемъ́ и́ о́прѣ́сноки съ го́рькимъ се́лїемъ снѣ́да́тъ. Не снѣ́сте ѡ́ нї́хъ сѣ́рѡво, ннї́же варе́но въ водо́ѣ́, но печѣ́ное о́гнемъ́ гла́вѣ́ съ но́гамнѣ́ и́ со о́утрѡ́кою. Не ѡ́ста́вѣ́те ѡ́ негѡ́ до о́утрѣ́а, и́ ко́сти не сокрѣ́шите ѡ́ негѡ́: ѡ́ста́ннїи же ѡ́ негѡ́ до о́утрѣ́а, о́гнемъ́ сожже́те. Снѣ́те же снѣ́сте е́: чре́ла ва́ша препѡ́асна, и́ сапо́зи ва́ши на но́гахъ ва́шихъ, и́ же́злы ва́ши въ рѣ́ка́хъ ва́шихъ: и́ снѣ́те е́ со тѣ́нїемъ: па́сха е́сть гдѣ́на.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из пророштава ЈОНИНИХ. (Глава 1-4,11).

Дође ријеч Господња Јони сину Аматијеву говорећи: Устани, иди у Ниневију град велики, и проповиједај против њега, јер изађе злоћа њихова преда ме. А Јона уста да бјежи у Тарсис од Господа, и сишав у Јопу нађе лађу која иђаше у Тарсис, и платив возарину уђе у њу да отиде с њима у Тарсис од Господа. Али Господ подиже велик вјетар на мору, и поста велика бура на мору да мишљаху да ће се разбити лађа. И лађари уплашивши се призиваху сваки својега бога, и бацаху што бјеше у лађи у море да би била лакша; а Јона бјеше сишао на дно лађи, и легао спаваше тврдо. А управитељ од лађе приступи к њему и рече му: шта ти спаваш! устани, призивај Бога својега, не би ли нас се опоменуо Бог да не погинемо. Потом рекоше један другоме: ходите, да бацимо ждријеб да видимо са кога дође на нас ово зло. И бацише ждријеб, и паде ждријеб на Јону. Тада му рекоше: кажи нам за што дође ово зло на нас; које си радње? и одакле идеш? из које си земље? и од кога си народа? А он им рече: Јеврејин сам, и бојим се Господа Бога небескога, који је створио море и суху земљу. Тада се врло уплашише људи, и рекоше му: што си учинио? Јер дознаше људи да бјежи од Господа, јер им он каза. И рекоше му: што ћемо чинити с тобом, да би нам море утолило? Јер бура на мору биваше све већа. А он им рече: узмите ме и баците ме у море, и море ће вам утолити, јер видим да је с мене дошла на вас ова велика бура. А људи стадоше веслати да би дошли ка крају; али не могаху, јер им бура на мору биваше све већа. Тада призваше Господа и рекоше: молимо ти се, Господе, да не погинемо ради душе овога човјека, ти немој метнути на нас крви праве, јер ти, Господе, чиниш како хоћеш. По том узеше Јону и бацише га у море, и преста бура на мору. Тада се побојаше они људи Господа врло, и принесоше жртву Господу и учинише завјете. А Господ заповједи, те велика риба прогута Јону; и Јона би у трбуху рибљем три дана и три ноћи. И замоли се Јона Господу Богу својему из трбуха рибљега, и рече: завапих у невољи својој ка Господу, и услиши ме; из утробе гробне повиках, и ти чу глас мој. Јер си ме бацио у дубине, у срце мору, и вода ме оптече; све поплаве твоје и вали твоји прелазише преко мене. И рекох: одбачен сам испред очију твојих; али ћу још гледати свету цркву твоју. Оптекоше ме воде до душе, бездана ме опколи, сита омота ми се око главе. Сидох до крајева горских, пријеворнице земаљске нада мном су до вијека; али ти извади живот мој из јаме, Господе Боже мој. Кад нестајаше душе моје у мени, поменух Господа, и молитва моја дође к теби, у свету цркву твоју. Који држе лажне таштине, остављају своју милост. А ја ћу ти гласом захвалнијем пријети жртву, испунити што сам завјетовао; спасење је у Господа. И Господ заповједи риби, те избљува Јону на земљу. И дође ријеч Господња Јони други пут говорећи: Устани, и иди у Ниневију град велики, и проповиједај му оно што ти ја кажем. И устав Јона отиде у Ниневију по ријечи Господњој; а Ниневија бјеше град врло велик, три дана хода. И Јона поче ићи по граду један дан хода, и проповиједа и рече: јоште четрдесет дана, па ће Ниневија

Прѣрочества іѡннѣ чтеніе. [Гл. ѧ, ст. ѧ.Ѣ. Гл. Ѥ, ст. ѧ.Г.]

Бысть слово гдѣ ко іѡнѣ сынѣ амадинѣ, глагола: Востани и иди въ ниневію градъ великѣй: и проповѣждай въ немъ, ѣкѡ възиде вопль слобы егѡ ко мнѣ: И воста іѡна, ѣже еѣжаѣти въ дарсіѣхъ ѡ лица гдѣа: и сиѣде во іѡппію, и ѡверѣте корабель идѡщѣхъ въ дарсіѣхъ: и даде наемъ своѣ, и вниде конь плыѣти съ нимъ въ дарсіѣхъ ѡ лица гдѣа. И гдѣ възвѣже вѣтръ великѣ на морѣ, и бысть буря великаѧ въ морѣ, и корабель еѣдествоваше ѣже сокрѣшнѣтисѧ. И ѡубоашасѧ корабельницы, и возопіша кѣждо къ бгѣ своему, и изметаніе сотвориша соудѡвѣхъ, иже въ кораблѣ, въ морѣ, ѣже ѡблегчнѣтисѧ ѡ нихъ: іѡна же сиѣде во дно корабля, и спаше тѣ, и хрѣпаше. И прїиѣде къ немѣ кормчѣй, и рече еѣмѣ: что ты хрѣплѣши; востаѣн, и молѣ бгѣ твоегѡ, ѣкѡ да спѣетъ ны бгѣ, да не погнѣнемъ. И рече кѣждо ко искреннемѣ своему: прїидѣте вѣржемъ жрѣбїѧ, и ѡраздѣлемъ, когѡ радѣ еѣтъ слѡ еѣ на насъ: и метнѣша жрѣбїѧ, и паде жрѣбїѣ на іѡнѣ. И рѣша къ немѣ: возвѣстѣи намъ, когѡ радѣ еѣтъ слѡ на насъ, и что твоѣ дѣланіе еѣтъ, и ѡкѡдѣ градѣши, и каѡмъ иѣдѣши, и ѡ коѣмъ страны, и ѡ кѣмъхъ людеѣ еѣси ты; И рече къ нимъ: рабъ гдѣнъ еѣмъ ѧзъ, и гдѣ бгѣ нѣнаго ѧзъ чѣтѣ, иже сотвори морѣ и сѣшѣ. И ѡубоашасѧ мѡжїѣ стѣрахомъ великимъ, и рѣша къ немѣ: что еѣ сотвориѧ еѣси; занѣ раздѣлѣша мѡжїѣ, ѣкѡ ѡ лица гдѣа еѣжаѣше, ѣкѡ возвѣстѣи намъ. И рѣша къ немѣ: что тебе сотвориѧ, и ѡѣтолиѣтѣ морѣ ѡ насъ; занѣ морѣ вохѡждаѣше и възвѣзѣше пѣче волненіе. И рече къ нимъ іѡна: возмѣте мѧ, и вверзѣте въ морѣ, и ѡѣтолиѣтѣ морѣ ѡ насъ: понѣже познахъ ѧзъ, ѣкѡ менѣ радѣ волненіе еѣ великое на вы еѣтъ. И нѡждахѣсѧ мѡжїѣ возвратнѣтисѧ къ землѣ, и не можахѣ, ѣкѡ морѣ вохѡждаѣше, и възвѣзѣшасѧ пѣче на нихъ. И возопіша къ гдѣви, и рѣша: никакоже гдѣ, да не погнѣнемъ дѣшнѣ радѣ чѣловѣка сѣгѡ, и не даждѣ на насъ крѡве праведныхъ: занѣ ты гдѣ, ѣкоже вохѡтѣѧ, сотвориѧ еѣси. И взѡша іѡнѣ, и ввергѡша егѡ въ морѣ, и прѣстѣ морѣ ѡ волненїѧ своего. И ѡубоашасѧ мѡжїѣ стѣрахомъ великимъ гдѣ, и пожрѡша жѣртѣ гдѣви, и помолнѣшасѧ мѣтвами. И повелѣ гдѣ кнѣтѣ великомѣ пожрѣти іѡнѣ: и бѣ іѡна во чрѣвѣ кнѣтовѣ трѣ дни и трѣ нѡщн. И помолнѣ іѡна ко гдѣ бгѣ своему ѡ чрѣва кнѣтова, И рече: возопнѣхъ въ скорѣи моѣи ко гдѣ бгѣ моему, и ѡслышѧ мѧ: и зѣ чрѣва ѧдова вопль моѣ, ѡслышалѧ еѣси гласъ моѣ. ѡвергѧ мѧ еѣси въ глѣбннѣ сѣрдца морскѧго, и рѣкнѣ ѡбыдѡша мѧ: всѧ вышѣтѣ твоѧ, и волны твоѧ на мнѣ прѣнѡша. И ѧзъ рѣхъ: ѡрнѣхѣ ѡ очїю твоѣю: еѣда приложѣ призрѣти мнѣ къ храмѣ стѡмѣ твоему; Возлѣѣсѧ на мѧ вода до дѣшнѣ моѣ, бѣзѣна ѡбыде мѧ послѣднѧ, понрѣ глѣвѣ моѣ въ раздѣлннѣ горѣ. Снѣдохъ въ землю, еѣже верѣнѣ еѣ заклѣпнѣ вѣчннн: и да възидѣтъ и зѣ нечлѣннѧ живѡтъ моѣ къ тебе, гдѣ еѣже моѣ. Инегда скончавѣтисѧ ѡ менѣ дѣшнѣ моѣи,

пропасти. И Ниневљани повјероваше Богу, и огласише пост, и обукоше се у костријет од највећег до најмањег. Јер кад дође та ријеч до цара Ниневијскога, он уста са својег пријестола, и скиде са себе своје одијело, и обуче се у костријет и сједе у пепео. И прогласи се и каза се по Ниневији по заповијести царевој и кнезова његовијех говорећи: људи и стока, говеда и овце да не окусе ништа, ни да пасу ни да пију воде. Него и људи и стока да се покривају костријећу, и да призивају Бога јако, и да се врати сваки са свога злога пута и од неправде која му је у руку. Ко зна, еда се поврати и раскаје Бог и поврати се од љутога гњева својег, те не изгинемо. И Бог видје дјела њихова, гдје се вратише са злога пута својег; и раскаја се Бог ода зла које рече да им учини, и не учини. А Јони би врло недраго, и расрди се. И помоли се Господу и рече: Господе! не рекох ли то кад још бијех у својој земљи? за то шћах прије побјећи у Тарсис; јер знах да си ти Бог милостиви и жалостив, спор на гњев и обилан милосрђем, и кајеш се ода зла. Сада Господе, узми душу моју од мене, јер ми је боље умријети него живјети. А Господ рече: је ли добро што се срдеш? И Јона изиде из града, и сједе с истока граду, и начини ондје колибу, и сјеђаше под њом у хладу да види што ће бити од града. А Господ Бог заповједи, те узрaste тиква над Јоном да му буде сјен над главом да му поможе у муци његовој; и Јона се обрадова тикви веома. По том заповједи Бог, те дође црв у зору сјутрадан, и подгризе тикву, те усахну. И кад ограну сунце, посла Бог сух источни вјетар; и сунце стаде жећи Јону по глави тако да обамираше и пожеље да умре говорећи: боље ми је умријети него живјети. А Бог рече Јони: је ли добро што се срдеш тикве ради? А он рече: добро је што се срдим до смрти. А Господ му рече: теби је жао тикве, око које се нијеси трудио, и које нијеси одгајио, него једну ноћ узрaste а другу ноћ пропаде. А мени да не буде жао Ниневије, великога града, у ком има више од сто и двадесет тисућа људи који још не знају шта је десно шта ли лијево, и много стоке?

гдѣ поманихъ, ѿ да прїидетъ къ тебѣ мѣтва моѧ къ храмѣ сѣомѣ твоемѣ. Хранѧщїи
 сѣтнѧ ѿ лѣжнаѧ, мѣть своѧ ѡстѧвїша. Иъ же со глаголюхъ хвалѣнїѧ ѿ исповѣданїѧ
 пожрѣ тебѣ, сѣлика ѡбѣщѧхъ, воздѧмъ тебѣ во спсѣнїе моѣ гдѣи. И повелѣ гдѣ кнѣговн,
 ѿ ѿзвѣрже іѡнѣ на сѣшѣ. И бысть слово гдѣе ко іѡнѣ вторїцѣю, глагола: Востѧни, ѿ
 ндѧ въз нїневїю градъ великіи, ѿ проповѣждь въз нѣмъ по проповѣди прѣждней, ѿже ѡзъ
 глаголахъ тебѣ. И востѧ іѡна, ѿ ндѣ въз нїневїю, ѿкоже глагола гдѣ: нїневїѧ же бѧше
 градъ великѣ бѣ, ѿкоже шестѣѧ пѣтї трѣхъ днѣи. И начѧтъ іѡна вхѡдїти во градъ, ѿкоже
 шестѣѣ пѣтї днѣ сѣднѧгѡ, ѿ проповѣда ѿ рече: сѣще трѣ днѣ, ѿ нїневїѧ превратїтѣсѧ. И
 вѣрѡвашѧ мѣжѣ нїневїѣстїи бѣговн, ѿ заповѣдаша поустѣ, ѿ ѡблекѡшасѧ во вѣрѣтнїца ѡ
 велика ѿхъ дѧже до мѧла ѿхъ. И доидѣ слово къ царѣ нїневїѣкомѣ, ѿ востѧ сѣ престѡла
 своегѡ, ѿ свѣрже рнѣзы своѧ сѣ себѣ, ѿ ѡблечѣсѧ во вѣрѣтнїце, ѿ сѣде на пѣпелѣ. И
 проповѣдасѧ, ѿ рече но бысть въз нїневїи ѡ царѣ ѿ вельмѡжъ сѣгѡ, глаголющїхъ:
 челоѣцы ѿ скѡтн, ѿ волѡве, ѿ ѡвцы да не вкѣдѧтъ ничеѡже, ни да паѣдѣсѧ, ниже
 воды да пїѡтъ. И ѡблекѡшасѧ во вѣрѣтнїца челоѣцы, ѿ скѡтн, ѿ возопїша прилѣжнѡ
 къ бѣ: ѿ возвратїсѧ кїиждѡ ѡ пѣтї своегѡ лѣкаѡгѡ, ѿ ѡ неправды сѣщїѧ въз рѣкахъ
 ѿхъ, глаголюще: Ктѡ вѣстѣ, ѧще раскѧетсѧ ѿ ѡмѡленъ бѣдетъ бѣ, ѿ ѡбратїтѣсѧ ѡ
 гнѣѡвѧ ѿрѡстнї своеѧ, ѿ не погнѣнемъ, И вндѣ бѣ дѣлѧ ѿхъ, ѿкоже ѡбратїшасѧ ѡ пѣтї
 своѧхъ лѣкаѡвѣхъ: ѿ раскѧѡсѧ бѣ ѡ слѣ, сѣже глаголаше сотворїти нѣмъ, ѿ не сотворнѣ. И
 ѡпечѧлнѣсѧ іѡна печѧлїю великою, ѿ смѣтїсѧ. И помолнѣсѧ ко гдѣ, ѿ рече: ѡ гдѣ, не сїѧ
 ли ѡѣѡ словесѧ моѧ, ѿкоже глаголахъ, сѣще сѣщѣ мнѣ на землн моѣи; сѣгѡ рѧдн прѣдварнхъ
 бѣжѧтн въз дарїсѣ, занѣ разѣмѣхъ, ѿкоже мнѡгнѣхъ тѣ сѣи ѿ цѣдрѣ, долготерпѣлнѣхъ ѿ
 мнѡгомнѡстнѣхъ, ѿ клѧнѣсѧ ѡ слѡбѧхъ [челоѣчїекнхъ] И нынѣ влѣко гдѣ, прїемнѣ дѣшѣ
 моѧ ѡ менѣ, ѿкоже ѡѣне мнѣ ѡмрѣтн, нѣжелн жнѣтн. И рече гдѣ ко іѡнѣ: ѧще сѣѡѡ
 ѡпечѧлнѣсѧ сѣи тѣ; И ѿзыдѣ іѡна ѿ града, ѿ сѣде прѧмѡ града: ѿ сотворнѣ себѣ кѣщѣ,
 ѿ сѣдѧше подѣ нѣю въз сѣнн, дѡндеже ѡвнѣднѣтъ, чтѡ бѣдетъ градъ. И повелѣ гдѣ бѣ
 тѣкѡѣ, ѿ возрѡстѣ надѣ глаѡю іѡннїю, да бѣдетъ сѣнѣ надѣ глаѡю сѣгѡ, сѣже ѡсѣннїтн
 сѣгѡ ѡ слѣхъ сѣгѡ: ѿ возрѧдовѧсѧ іѡна ѡ тѣкѡѣ рѧдѡстїю великою. И повелѣ гдѣ бѣ
 чѣрѡїю рѧннѣмѣ во ѡтрїе, ѿ подѧдѣ тѣкѡѣ, ѿ ѿзѣше: И бысть вкѣпѣ внѣгдѧ возсѣѧтн
 сѡлнцѣ: ѿ повелѣ бѣ вѣтрѣ знѡнѣ жегѣщѣ, ѿ порѧзнѣ сѡлнцѣ на глаѣ іѡнннѣ: ѿ
 малѡдѣшѣствовашѣ, ѿ ѡрнѣцѧшеѧ дѣшнї своѧ, ѿ рече: ѡѣне мнѣ ѡмрѣтн, нѣжелн жнѣтн. ѿ
 рече гдѣ бѣ ко іѡнѣ: сѣѡѡ ли ѡпечѧлнѣсѧ сѣи тѣ ѡ тѣкѡѣ; ѿ рече [іѡна]: сѣѡѡ
 ѡпечѧлнѣсѧ ѡзъ дѧже до смѣртн. И рече гдѣ: тѣ ѡскѡрѣнѣсѧ сѣи ѡ тѣкѡѣ, ѡ нѣнѣже не
 трѣднѣсѧ сѣи, ни вокѡрмнѧз сѣи сѣ, ѿкоже роднѣсѧ ѡбнѡщѣ, ѿ ѡбнѡщѣ погнѣѣ. Иъ же
 не пощѧждѣ ли нїневїи града великагѡ, въз нѣмѣже жнѣдѣтъ мнѡжѧншїи, нѣже двѧдѣѡѡтъ
 тѣмъ челоѣкѣхъ, нѣже не познѧша деснїцы своѧ, ниже шѣнїцы своѧ, ѿ скѡтн ѿхъ
 мнѡзн;

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из књиге ИСУСА НАВИНА. (Глава 5,10-15).

И синови Израилјеви стојећи у околу у Галгалу, славише пасху четрнаестог дана онога мјесеца увече у пољу Јерихонском. И сјутрадан послије пасхе једоше од жита оне земље хљебове пријесне и зрна пржена, исти дан. И преста мана сјутрадан по што једоше жита оне земље, и већ више не имаше мане синови Израилјеви, него једоше од рода земље Хананске оне године. И кад Исус бијаше код Херихона, подиже очи своје и погледа, а то човјек стоји према њему с голијем мачем у руци. И приступи к њему Исус и рече му: јеси ли наш или наших непријатеља? А он рече: нијесам; него сам војвода војске Господње, сада дођох. А Исус паде ничице на земљу, и поклони се, и рече му: шта заповиједа господар мој служи својему? А војвода војске Господње рече Исусу: изуј обућу с ногу својих, јер је мјесто гдје стојиш свето. И учини Исус тако.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из књиге ИЗЛАСКА. (Глава 13,20-14,31).

Тако отишавши из Сохота стадоше у око у Етаму, крај пустиње. А Господ иђаше пред њима дању у ступу од облака водећи их путем а ноћу у ступу од огња свијетлећи им, да би путовали дању и ноћу. И не уклањаше испред народа ступа од облака дању ни ступа од огња ноћу. И рече Господ Мојсију говорећи: Кажи синовима Израилјевим нека савију и стану у око пред Пи-Аирот између Мигдола и мора према Вел-Сефону; према њему нека стану у око покрај мора. Јер ће Фараон рећи за синове Израилјеве: зашли су у земљу, затворила их је пустиња. И учинићу да отврдне срце Фараону, те ће поћи у потјеру за вама, и ја ћу се прославити на њему и на свој војсци његовој, и Мисирци ће познати да сам ја Господ. И учинише тако. А кад би јављено цару Мисирском да је побјегао народ, промијени се срце Фараоново и слуга његовијех према народу, те рекоше: шта учинисмо, те пустисмо Израилја да нам не служи? И упреже у кола своја, и узе народ свој са собом. И узе шест стотина кола изабраних и што још бјеше кола Мисирских, и над свјема војводе. И Господ учини, те отврдну срце Фараону цару Мисирском, и пође у потјеру за синовима Израилјевијем, кад синови Израилјеви отидоше под руком високом. И тјеравши их Мисирци стигоше их, сва кола Фараонова, коњици његови и војска његова, кад бјеху у околу на мору код Пи-Аирота према Вел-Сефону. И кад се приближи Фараон, подигоше синови Израилјеви очи своје, а то Мисирци иду за њима, и уплашише се врло, и повикаше синови Израилјеви ка Господу. И рекоше Мојсију: зар не бјеше гробова у Мисиру, него нас доведе да изгинемо у пустињи? Шта учини, те нас изведе из Мисира? Нијесмо ли ти говорили у Мисиру и рекли: прођи нас се, нека служимо Мисирцима?

Иисуса нави́на чтѣнїе. [Глава ѿ, ст. 1. ѿ1]

Ѿполчїшасѧ сынове іисавы въ галгалѣхъ, и сотвориша пѧсхъ въ четвертыйнадесять дѣнь мѣсѧца ѿ вечера на западѣ на полнї іерїхѡнскомъ. и їадоша ѿ пшеницы земли ѡноѧ ѡпрѣсноки и нѡваѧ. въ тоѣ дѣнь преста мѧнна, повнегда їадоша ѿ пшеницы земли, и ктомѹ не бысть сыновѣмъ іисавымъ мѧнны, но їадоша ѿ плодѡвъ земли фїнічєскїѧ въ лѣто ѡное. и бысть ѣгда бѧше иисусъ оу іерїхѡна, и воззрѣвъ очїма своїма, видѣ чєловѣка стоѧща предъ нїмъ, и мѣчь ѣгѡ ѡбнаженъ въ рѡцѣ ѣгѡ. и пристѹпївъ иисусъ, рече ѣмѹ: нѧшъ ли єси, илї ѿ спорѣтъ нѧшихъ; ѡнъ же рече ѣмѹ: ѧзъ архїстратїгъ сїлы гѧни, нынѣ прїидѡхъ [сѣмѡ.] и иисусъ падѣ лицѣмъ своїмъ на зѣмлю, и поклонїсѧ ѣмѹ, и рече: гѧи, что повелѣѧеши рабѹ твоѣмъ; и рече архїстратїгъ гѧнъ ко иисусѹ: иззѡи сапогъ съ ногѹ твоѣю, мѣсто бо на нѣмъже ты стоїши стѡ єсть. и сотвори иисусъ такѡ.

Исхода чтѣнїе. [Гл. 11, ст. 1-16. Гл. 12, ст. 1-16. Гл. 13, ст. 1-16.]

Воздвїгшесѧ сынове іисавы ѿ сокѡда, ѡполчїшасѧ во ѡдѡмѣ при пѹстыни. бѣ же вождѧше ихъ, въ дѣнь оубѡ столпѡмъ ѡблачнымъ, показати нїмъ пѹть, нѡщїю же столпѡмъ ѡгненнымъ свѣтити нїмъ. и не ѡскѡдѣ столпъ ѡблачный во днї, и столпъ ѡгненный нѡщїю, предъ всѣми людѣми. и рече гѧь къ мѡѡсѣю, глагола: рцы сыновѣмъ іисавымъ, и ѡбратївшесѧ да ѡполчїтсѧ прѧмѡ прїдѡрїю, междѹ магдѡломъ и междѹ моремъ, прѧмѡ вєельсєпфѡнѹ: предъ нїми ѡполчїшесѧ при морн. и речѣтъ фараѡнъ людемъ своїмъ ѡ сынѣхъ іисавыхъ: заблѡждѧютъ сїи по земли, затвори бо ихъ пѹстынѧ. ѧзъ же ѡжесть оу сѣрдцѣ фараѡново, и поженѣтъ созаднї ихъ: и проглагола въ фараѡнѣ, и во вѣсѣмъ вѡннствѣ ѣгѡ, и оуразѡмѣютъ вѣн ѣгѹптѧне, ѧкѡ ѧзъ єсмь гѧь: и сотвориша такѡ. и возвѣщєно бысть царю ѣгѹпетскомѹ, ѧкѡ вѣжѧша людїе. и превратїсѧ сѣрдцѣ фараѡново, и рабѡвъ ѣгѡ на людн, и рекѡша: что сїѣ сотворїхомъ, ѡпѹстївшє сыны іисавы, да не рабѡтѧютъ нѧмъ; впрѧжѣ оубѡ фараѡнъ колѣеницы своѧ, и всѧ людн своѧ собра съ собою. и поѧтъ шѣсть сѡтъ колѣеницъ изѡбрѧнныхъ, и всѧ коннї ѣгѹпетскїѧ, и трїстѧты надъ всѣми. и ѡжесть оу гѧь сѣрдцѣ фараѡна царѧ ѣгѹпетскагѡ, и рабѡвъ ѣгѡ, и погна созаднї сыновѣхъ іисавыхъ: сынове же іисавы ихождѧхѹ рѡкою высокою. и погнаша ѣгѹптѧне въ слѣдъ ихъ, и ѡбѣтѡша ихъ ѡполчївшихѧ при морн: и всѧ коннї и колѣеницы фараѡновы, и коннїцы, и вѡннство ѣгѡ прѧмѡ прїдѡрїю, прочїеѹ вєельсєпфѡна. и фараѡнъ прїблїжѧшесѧ: воззрѣвшє же сынове іисавы очїма, видѣша: и сїѣ ѣгѹптѧне ѡполчїшасѧ въ слѣдъ ихъ, и оубѡшасѧ

јер би нам боље било служити Мисирцима него изгинути у пустињи. А Мојсије рече народу: не бојте се, станите па гледајте како ће вас Господ избавити данас; јер Мисирце које сте видјели данас, нећете их нигда више видјети до вијека. Господ ће се бити за вас, а ви ћете мучати. А Господ рече Мојсију: што вичеш к мени? кажи синовима Израљевијем нека иду. А ти дигни штап свој и пружи руку своју на море, и расцијепи га, па нека иду синови Израљеви посред мора сухим. И гле, ја ћу учинити да отврдне срце Мисирцима, те ће поћи за њима; и прославићу се на Фараону и на свој војсци његовој, на колима његовијем и на коњицима његовијем. И Мисирци ће познати да сам ја Господ, кад се прославим на Фараону, на колима његовијем и на коњицима његовијем. И подиже се анђео Господњи, који иђаше пред војском Израљском, и отиде им за леђа; и подиже се ступ од облака испред њих, и стаде им за леђа. И дошав међу војску Мисирску и војску Израљску бјеше онијем облак мрачан а овијем свијетљаше по ноћи, те не приступише једни другима цијелу ноћ. И пружи Мојсије руку своју на море, а Господ узби море вјетром источнијем, који јако дуваше цијелу ноћ, и осуши море, и вода се раступи. И пођоше синови Израљеви посред мора сухим, и вода им стајаше као зид с десне стране и с лијеве стране. И Мисирци тјерајући их пођоше за њима посред мора, сви коњи Фараонови, кола и коњици његови. А у стражу јутрењу погледа Господ на војску Мисирску из ступа од огња и облака, и смете војску Мисирску. И позбаца точкове колима њиховијем, те их једва вуцијаху. Тада рекоше Мисирци: бјежимо од Израља, јер се Господ бије за њих с Мисирцима. А Господ рече Мојсију: пружи руку своју на море, нека се врати вода на Мисирце, на кола њихова и на коњике њихове. И Мојсије пружи руку своју на море, и дође опет море на силу своју пред зору, а Мисирци нагоше бјежати према мору; и Господ баци Мисирце усред мора. А вративши се вода потопи кола и коњике са свом војском Фараоновом, што их год бјеше пошло за њима у море, и не оста од њих ни један. И синови Израљеви иђаху посред мора сухим; и стајаше им вода као зид с десне стране и с лијеве стране. И избави Господ Израља у онај дан из руку Мисирских; и видје Израљ мртве Мисирце на бријегу морском. И видје Израљ силу велику, коју показа Господ на Мисирцима, и народ се побоја Господа, и вјерова Господу и Мојсију слуги његову.

сѣлѣ. и возопѣша сынове иѿлавы ко гдѣ, и рекѣша къ мѡѵсею: за ѣже не быти грѣшны во егѣпѣ, и зѣла еси насъ оумертвѣти въ пѣстыни: что еи сотвори азъ еси намъ, и зѣла еси насъ и зъ егѣпта; не еи ли бѣше глагола, егѣже рекохомъ къ тебѣ во егѣпѣ, глаголюще: остави насъ, да рабѣемъ егѣптяномъ; лѣше бо бѣше намъ рабѣти егѣптяномъ, нежели оумрѣти въ пѣстыни еи. рече же мѡѵсей къ людемъ: держайте, стоите, и зрите спсѣнїе ѣже ѡ гдѣ, ѣже сотворитъ намъ днѣсь. имже бо ѡбразомъ видѣте егѣптянъ днѣсь, не приложитѣ ктомѣ видѣти ихъ въ вѣчное время. гдѣ побѣдетъ по васъ, вы же оумолкните. и рече гдѣ къ мѡѵсею: что вопїеши ко мнѣ: рцы сыномъ иѿлавымъ, и да пѣтешѣтвуютъ. ты же возми жѣлазъ твоѣхъ, и простри рѣкѣ твою на море, и расторгни е: и да видѣтъ сынове иѿлавы посредѣ моря по сѣхъ. и еи азъ ѡжесть оу сердце фараѡново, и вѣхъ егѣптянъ, и видѣтъ въ слѣдъ ихъ, и прославиша въ фараѡнѣ, и во всемъ вѣнствѣ егѣ, и въ колесницѣхъ, и въ конехъ егѣ. и оубѣдѣтъ вси егѣптяне, ѣкѡ азъ есмь гдѣ, егда прославиша въ фараѡнѣ, и въ колесницѣхъ, и въ конехъ егѣ. взѣтъ же аггѣлъ бжїи ходѣи предъ полкомъ сыновъ иѿлевыхъ, и поиде создѣи ихъ: взѣтъ же и столпъ ѡблачный ѡ лица ихъ, и стѣ создѣи ихъ. и видѣ посредѣ полка егѣпетска, и посредѣ полка сыновъ иѿлевыхъ, и стѣ: и бысть тьма и мракъ, и прїиде нѣчь, и не смѣшиша дръгъ съ дръгомъ во всю нѣчь. простре же мѡѵсей рѣкѣ на море: и возгна гдѣ море вѣтромъ южнымъ сильнымъ всю нѣчь, и сотвори море сѣхъ, и разстѣпша вода. и видѣша сынове иѿлавы посредѣ моря по сѣхъ: и вода имъ стѣна бысть ѡдеснѣю, и стѣна ѡшѣю. погнаша же егѣптяне, и видѣша въ слѣдъ ихъ, и всѣкъ конь фараѡновъ, и колесницы, и вѣдники посредѣ моря. бысть же въ стражѣ оутреннюю, и воззрѣ гдѣ на полкъ егѣпетскїи въ столпѣ ѡгненномъ и ѡблачномъ, и смѣтѣ полкъ егѣпетскїи. и свѣзѣ ои колесницъ ихъ, и ведѣше ихъ съ надею. и рекѣша егѣптяне: бѣжимъ ѡ лица иѿлевы, гдѣ бо побѣдетъ по нихъ на егѣптяны. и рече гдѣ къ мѡѵсею: простри рѣкѣ твою на море, и да совокѣпнѣтъ вода, и да покрѣетъ егѣптяны, колесницы же и вѣдники. простре же мѡѵсей рѣкѣ на море, и оустрѣнша вода ко дну на мѣсто: егѣптяне же бѣжѣша подъ водою: и истрѣсе гдѣ егѣптяны посредѣ моря. и ѡбратѣвшиша вода, покрѣ колесницы и вѣдники, и всю силѣ фараѡновъ, вшѣдши въ слѣдъ ихъ въ море, и не оставѣ ѡ нихъ ни едїнъ. сынове же иѿлавы пронѣша по сѣхъ посредѣ моря: вода же имъ стѣна [бысть] ѡдеснѣю и стѣна ѡшѣю. и зѣла гдѣ иѿла въ днѣ ѡнъ и зъ рѣкѣ егѣпетскїа: и видѣша сынове иѿлавы егѣптянъ и змѣршихъ, при краи моря. видѣ же иѿла рѣкѣ великѣю, ѣже сотвори гдѣ егѣптяномъ: и оубѣдѣша люде гдѣ, и вѣрѣваша бгѣ, и мѡѵсею оугѣдникѣ егѣ. тогда вопѣ мѡѵсей, и сынове иѿлавы пѣснь сїю гдѣви, и рекѣша глаголюще:

Чтец: Појмо Господу:

А појци поју на глас 5: Јер се славно прослави.

И Чтец редом сваком хору говори стихове 15-е главе, додајући сваком стиху: Појмо Господу, **а хорови (певнице) допевавају:** Јер се славно прослави.

Чтец: Коња и коњика врже у море.

Народ: Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Помоћник и заштитник би ми на спасење. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Он је Бог мој, и славићу Га, Бог оца мојега и узвишаваћу Га. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Господ је велик ратник; име му је Господ. Кола Фараонова и војску његову врже у море. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Избране војводе његове утопише се у црвеном мору. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Бездани их покрише; падоше у дубину као камен. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Десница твоја, Господе, прослави се у сили; десница твоја, Господе, сатре непријатеља. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Пустио си гњев свој, и прождрије их као сламу, и духом гњева твога раздвоји се вода. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Стаде у гомилу вода; стинуше се вали усред мора. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Непријатељ рече: тераћу, стигнућу, дијелићу плијен; наситиће их се душа моја, извућићу мач свој, истребиће их рука моја. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Ти дуну вјетром својим, и море их покри, и утонуше као олово у дубокој води. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Ко је као ти међу силнима, Господе? ко је као ти славан у светлости, страшан у хвали, и да чини чудеса? Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Ти пружи десницу своју, и прождрије их земља. Водиш милошћу својом народ, који си искупио. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Чтѣцъ глаголетъ: Поимъ гдѣи:

И поютъ на гласъ ѿ: Славнѣ бо прославнѣ.

И чтѣцъ коемждо лику стѣхъ предглаголетъ:

Конѣ и владника вверже въ море. Поимъ гдѣи:

И людѣ на ѿба лика поютъ: Славнѣ бо прославнѣ.

Помощникъ и покровитель бысть мнѣ во спсѣніе. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Сей мой бгъ, и прославлю его, бгъ оца моего, и вознесу его. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Гдѣ сокрѣшиши брѣни, гдѣ има смѣ, колесницы фараоновы, и силъ его вверже въ море.

Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Избранныя владники трѣстаты потопи въ чернильмъ мори. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Пучиною покрыи ихъ, погрозѣша во гдѣни ихъ камень. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Десница твоѣ гдѣи, прославнѣ въ крепости. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Десница твоѣ рѣка гдѣи, сокрѣши враги, и множетвомъ славы твоѣ стѣрла съи сопротивныхъ. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Послалъ съи гнѣвъ твоѣ, поиде ѿ нихъ стѣблѣе, и дхомъ жарости твоѣ разстѣпнѣ вода.

Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Ѡгдѣстѣша ихъ стѣна воды, Ѡгдѣстѣша и волны посредѣ моря. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Рече врагъ: гнавъ постигну, разделю корысть, исполню душъ мою, оубѣю мечемъ моимъ, господствовать едетъ рѣка моя. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Послалъ съи дха твоего, покрыи ѿ моря: погрозѣша ихъ слово въ водѣ стѣльнѣи.

Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Кто подобенъ тебѣ въ воздѣхъ гдѣи; кто подобенъ тебѣ; прославленъ во стѣхъ, дивенъ въ славу твою чюдеса. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Простѣрла съи десницѣ твоѣ, пожре ѿ земли. наставилъ съи правдою твою люди твоѣи, иже избавилъ съи. Поимъ гдѣи:

Славнѣ бо прославнѣ.

Водиш крјепошћу својом у стан светости своје. Чуће народи и задрхтаће; мука ће спасти оне који живе у земљи Филистејској. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Тада ће се препати старјешине Едомске, јунаке Моавске спопашће дрхат, уплашиће се сви који живе у Хананској. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Спопашће их страх и трепет; од величине руке твоје замукнуће као камен. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Докле не прође народ твој, Господе, докле не прође народ, који си задобио. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Одвешћеш их и насадићеш их на гори наслѣдства својега, на мјесту које си себи за стан спремио, Господе, у светињи, Господе, коју су твоје руке утврдиле. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Господ ће царовати до вијека. Јер уђоше коњи Фараонови с колима његовијем и с коњицима његовијем у море, и Господ поврати на њих воду морску. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

А синови Израилјеви прођоше сухим посред мора. Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

Слава, Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

И сада, Појмо Господу.

Јер се славно прослави.

И на крају чтец пева исто: Јер се славно прослави.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из пророштава Софонија. (Глава 3,8-15).

За то чекајте ме, говори Господ, до дана кад ћу се подигнути на плијен; јер је суд мој да саберем народе и покупим царства, да излијем на њих гњев свој, сву жестину јарости своје, јер ће огањ ревности моје прождријети сву земљу. Јер ћу тада промијенити народима усне, те ће бити чисте, да би сви призивали име Господње и служили му сложнијем раменима. Испреко ријека Хуских који се мени моле, расијани моји, донијеће ми даре. Тада се нећеш више стидјети ни једнога својих дјела, којима си ми згријешо; јер ћу онда узети из тебе оне који се хвале славом твојом, и нећеш се више величати на светој гори мојој. И оставићу у теби народ невољан и сиромашан, и он ће се уздати у име Господње. Остатак Израилев неће чинити безакоња нити ће говорити лажи, нити ће се наћи у устима њиховијем језик пријеваран; него ће пасти и лежати и неће бити никога да их плаши. Пјевај, кћери Сионска; кликуј, Израилју; радуј се и весели се из свега срца, кћери Јерусалимска!

Оутѣшилъ єси крѣпостію твоєю во обитель сѣбѣ твою. слышаша языцы, и прогнѣваша, болѣзнь пріаша жнвѣщій въ флѣстѣмѣ. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Тогда потщашася владыки едомскіи, и князи мавицкѣи, пріаху ꙗже трепетъ: расташа вси жнвѣщій въ ханаѣнѣ. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Да нападѣтъ на нѣ страхъ и трепетъ, величїемъ мышцы твоѣ да ѡкаменѣтъ. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Дондеже пріидѣтъ люди твоѣ гдѣи, дондеже пріидѣтъ люди твоѣ сѣи, ꙗже стажалъ єси. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Введъ насъ ꙗже въ гору достоѣнїа твоегѡ, въ готѡвое жилище твоѣ, ꙗже содѣлалъ єси гдѣи, сѣбѣи гдѣи, ꙗже оутѣшилъ єси гдѣи, сѣбѣи гдѣи, ꙗже оутѣшилъ єси гдѣи, сѣбѣи гдѣи. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Гдѣ црѣтедай вѣки, и на вѣкы, и єще. ꙗже видѣ конница фараѡнова съ колесницами и всадники въ море: и наведе на нѣхъ гдѣи вода морскѡю. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Сынове же іисавы пріидѡша сѣшою посреде моря. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

Слава ѡцѣ и сѣи и сѣомѣ дхѣ. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

И нынѣ и прїенъ и во вѣки вѣкѡвъ, ѡминь. Поимъ гдѣи:

Славно бо прославлено.

И послѣднѣи чтѣтъ поѣтъ тѡжде: Славно бо прославлено.

Прѡрочества софонїева чтѣніе. [Глава 7, ст. 11-13.]

Такъ глаголетъ гдѣи: потерпи мене въ день возкресенїа моего во свидѣтельство: зане сѣдъ мой въ сѡнница языкѡвъ ꙗже пріаху царей, ꙗже изліаху на нѣ гнѣвъ мой, весь гнѣвъ ꙗросѣи моеѡ: зане огнемъ рвенїа моего поидѣна вѣдетъ всѡ земля. ꙗкъ тогда ѡбращѣ къ людемъ ѡзыкѡвъ въ родѣ єгѡ, ꙗже призываетъ вѣмъ ѡма гдѣи, работати ємѣ подъ ѡгомъ єдинѣмъ. ѡ конѣцъ рѣкѡвъ єдіопикнѣхъ, прїимѣ молѡщыѡ ма, въ разсѣанныхъ моихъ принесѣтъ жѣртвы мнѣ. въ день ѡнъ не ѡмаши постыдѣтисѡ ѡ вѣхъ начинанїи твоихъ, ѡмаже нечѣствовалъ єси въ ма: ꙗкъ тогда ѡма ѡ тебе ѡкорнѣны доидѣнїа твоегѡ, и котомѣ не ѡмаши приложити величїа твѡ на горѣ сѣбѣи моеї. и ѡстаблю въ тебе люди кротки и смиренны, и вѣдѣтъ бѣгоговѣти ѡ ѡмени гдѣи. ѡстанцы іисавы, и не сотворѣтъ неправды, и не возглаголютъ сѣтнѣхъ, и не ѡбращѣтисѡ во оутѣхъ ѡхъ ѡзыкѡвъ льстѣхъ: зане тѣи пожрѣютъ, и оутѣждѣтисѡ, и не

Уклони Господ судове твоје, одврати непријатеље твоје; цар Израилев Господ усред тебе је, нећеш се више бојати зла.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из треће књиге о царевима (тј. прве у српској Библији). (Глава 17,8-24).

Тада дође њему ријеч Господња говорећи: Устани, иди у Сарепту Сидонску, и сједи ондје; ево заповједио сам ондје жени удовици да те храни. И уставши отиде у Сарепту; и кад дође на врата градска, гле, жена удовица купљаше ондје дрва; и он је дозвола и рече јој: донеси ми мало воде у суду да се напијем. И она пође да донесе; а он је викну и рече: донеси ми и хљеба мало. А она рече: тако да је жив Господ Бог твој, немам печена хљеба до грст брашна у здјели и мало уља у крчагу; и ето купим дрваца да отидем и зготовим себи и сину својему, да поједемо, па онда да умremo. А Илија јој рече: не бој се, иди, зготови како си рекла; али умијеси прво мени један колачић од тога, и донеси ми, па послије готови себи и сину својему. Јер овако вели Господ Бог Израилев: брашно се из здјеле неће потрошити нити ће уља у крчагу нестати докле не пусти Господ дажда на земљу. И она отиде и учини како рече Илија; и једе и она и он и дом њезин годину дана; Брашно се из здјеле не потроши нити уља у крчагу неста по ријечи Господњој, коју рече преко Илије. А послије тога разбоље се син жени домаћици, и болест његова би врло тешка, тако да издахну. И она рече Илији: шта је теби до мене, човјече Божији? Јеси ли дошао к мени да споменеш безакоње моје и да ми умориш сина? А он јој рече: дај ми сина својега. И узев га из наручја њезина однесе га у горњу клијет, гдје он сјеђаше, и положи га на постељу своју. Тада завапи ка Господу и рече: Господе Боже мој, зар си и ову удовицу код које сам гост тако уцвијелио уморивши јој сина? И пружио се над дјететом три пута завапи ка Господу говорећи: Господе Боже мој, нека се поврати у дијете душа његова. И Господ услиши глас Илијин, те се поврати у дијете душа његова, и оживје. А Илија узев дијете снесе га из горње клијети у кућу, и даде га матери његовој, и рече Илија: види, жив је твој син. А жена рече Илији: сада знам да си човјек Божији и да је ријеч Господња у твојим устима истина.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо

Читање из четврте књиге о царевима (тј. друге у српској Библији). (Гл. 4,8-37).

Послије тога једном иђаше Јелисије кроз Сунам, а ондје бијаше богата жена, која га устави да једе хљеба; и од тада кад год пролажаше, увраћаше се к њој да једе хљеба. И она рече мужу својему: гле, видим да је свет човјек Божији овај што све пролази овуда. Да начинимо малу клијет, и да му намјестимо постељу и сто и столицу

вѣдетъ оустрашѣнъ и хъ. радѣнъ дщи сѣнобова сѣлѣ, проповѣдѣнъ дщи іерусалимова, веселѣнъ и предкрасѣнъ ѿ всего сердца твоего, дщи іерусалима: ѿвѣтъ гдѣ неправды твоѣ: и збавилъ тѣ ѣсть и зъ рѣкѣи вѣгъ твоихъ: воцарѣнъ гдѣ посреде тебѣ, и не оузриши сла к томѣ.

Царствъ третїихъ чтенїе. [Глава зї, ст. и- кѣ]

Бысть глагола гдѣи ко илїи, глагола: востани, иди въ сарептѣ сїдонскѣю, и превди тамъ: се бо заповѣдахъ тамъ женѣ вдовицѣ препитати тѣ. и воста, и иде въ сарептѣ сїдонскѣю, и прїиде ко вратѣмъ града: и се тамъ жена вдова собрѣше дрова: и возопи илїа въ слѣдъ еѣ, и рече еи: принеси нынѣ ми мѣлѣ воды въ сосудѣ, и испїю. и иде взѣти, и возопи въ слѣдъ еѣ илїа, и рече еи: прїими оубо мнѣ и оукрѣхъ хлѣба въ рѣцѣ своей, да ѣмъ. и рече жена: живъ гдѣ бгъ твой, аще есть оу мене опрѣснокъ: но токму гореть мѣкѣи въ водоносѣ, и мѣлѣ елѣа въ чванцѣ: и се ѣзъ соберѣ двѣ полѣнца, и внидѣ, и сотвори е себѣ и дѣтемъ своимъ, и снѣмы е, и оумремъ. и рече къ ней илїа: дерзай, вниди, и сотвори по глаголѣ твоему: но сотвори ми ѿтѣдѣ опрѣснокъ мѣлѣ прежде, и принеси ми: себѣ же и чадомъ своимъ да сотвориши послѣжде. ѣкѣ такѣ глаголетъ гдѣ бгъ илїевъ: водносъ мѣкѣи не ѡскѣдетъ, и чванецъ елѣа не оумалнетъ до дне, дондеже дастъ гдѣ дождь на зѣмлю. и иде жена, и сотвори по глаголѣ илїи, и даде е мѣ, и ѣде тѣи и тѣ, и чада еѣ. и ѿ того дне водносъ мѣкѣи не ѡскѣдѣ, и чванецъ елѣа не оумалнетъ, по глаголѣ гдѣи, егѣже глагола рѣкою илїиною. и бысть по сѣхъ, и разболѣеа сынъ жены госпожи домѣ, и бѣ болѣзнь егѣ крѣпка сѣлѣ, дондеже не ѡстѣа въ немъ дѣхъ егѣ. и рече ко илїи: что мнѣ, и тебѣ, человекѣе бжїи; вшелъ еси ко мнѣ воспоминаѣти неправды моѣ, и оуморити сына моего; и рече илїа къ женѣ: даждь ми сына твоего: и взѣтъ егѣ ѿ нѣдра еѣ, и вознесе егѣ въ горницѣ, и дѣже самъ почивѣше, и положи егѣ на одрѣ своемъ. и возопи илїа ко гдѣ, и рече: оубы мнѣ гдѣи, свидѣтелю вдовы, оу неаже ѣзъ нынѣ пребываю, ты ѡслобвилъ еси е же оуморити сына еѣ. и дѣнъ на отроцица трижды, и призвѣ гдѣа, и рече: гдѣи бже мой, да возвратѣтѣа оубо душа отроцица сего вѣнь, и бысть такѣ. и возопи отроцицъ: и сведѣ егѣ съ горницы въ домъ, и даде егѣ матерѣ егѣ. и рече илїа: виждь, живъ есть сынъ твой. и рече жена ко илїи: се оуразумѣхъ, ѣкѣ человекѣе бжїи стѣи ты, и глагола гдѣи во оустѣхъ твоихъ истиненъ.

Царствъ четвѣртыхъ чтенїе.

[Глава д, ст. и- лз.]

Бысть во едїнъ день, и прїиде елїсѣй въ сѣманъ, и тѣ жена велїа, и оудержѣ егѣ снѣсти хлѣба. и бысть е мѣ входить, и иходить множицею, и оуклонѣшеа тамъ ѣсти хлѣба. и рече жена къ мѣ своему: се нынѣ разумѣхъ, ѣкѣ человекѣе бжїи стѣи мѣи мѣи ходитъ насъ прїенъ: сотвори мѣ оубо е мѣ горницѣ, мѣсто мѣло, и постѣвнмъ

и свијетњак, па кад дође к нама, нека се ту склони. Потом он дође једном онамо, и ушав у клијет почину ондје. И рече момку својему Гијезију: зови Сунамку. И он је дозво; и она стаде пред њим. И он рече Гијезију: кажи јој: ето стараш се за нас свакојако; шта хоћеш да ти учиним? имаш ли што да говорим цару или војводи? А она рече: ја живим усред својега народа. А он рече: шта бих јој дакле учинио? А Гијезије рече: ето нема сина, а муж јој је стар. А он рече: зови је. И он је дозво, и она стаде на вратима. А он рече: до године у ово доба грлићеш сина. А она рече: немој господару мој, човјече Божији, немој варати слушкиње своје. И затрудње жена, и роди сина друге године у исто доба, као што јој рече Јелисије. И дијете одрасте. И једном изиде к оцу својему к жетеоцима; И рече оцу својему: јаох глава, јаох глава! А он рече момку: носи га матери. И он га узе и однесе матери његовој, и лежа на крилу њезину до подне, па умри је. Тада отиде она горе, и намјести га у постељу човјека Божијега, и затворивши га изиде. По том викну мужа својега и речему: пошљи ми једнога момка и једну магарицу да отрчим до човјека Божијега и да се вратим. А он рече: за што данас хоћеш да идеш к њему? нити је младина ни субота. А она рече: не брини се. И она осамаривши магарицу рече момку својему: води и иди и немој застајати мене ради на путу докле ти не кажем. Тако пошавши дође к човјеку Божијему на гору Кармилску. А кад је човјек Божији угледа гдје иде к њему рече Гијезију служи својему: ево Сунамке. Трчи сад пред њу и реци јој: јеси ли здраво? је ли здраво муж твој? је ли здраво син твој? А она рече: здраво смо. А кад дође к човјеку Божијему на гору, загрли му ноге, а Гијезије приступи да је отјера; али човјек Божији рече: остави је, јер јој је душа у јаду, а Господ сакри од мене и не јави ми. А она рече: јесам ли искала сина од господара својега? нијесам ли казала: немој ме варати? А он рече Гијезију: опаши се и узми штап мој у руку, па иди; ако сретеш кога, немој га поздрављати, а ако те ко поздрави, немој му одговарати, и метни мој штап на лице дјетету. А мати дјетиња рече: тако да је жив Господ и тако да је жива душа твоја, нећу те се оставити. Тада он уста и пође за њом. А Гијезије отиде напријед и метну штап на лице дјетету, али не би гласа ни осјећања. Тада се врати преда њ, и јави му говорећи: не пробуди се дијете. И Јелисије уђе у кућу, и гле, дијете мртво лежи на његовој постељи. И ушав затвори се с дјететом и помоли се Господу. По том стаде на постељу, и леже на дијете метнув уста своја на уста дјетету, и очи своје на очи његове, и дланове своје на његове дланове, и пружи се над њим, те се загрија тијело дјетету. Потом уста, и пријеђе по кући једном тамо и једном амо, потом отиде опет и пружи се над дјететом. И кихну дијете седам пута, и отвори дијете очи своје. Тада дозво Гијезија и рече му: зови Сунамку. И он је дозво, те дође к њему. И он јој рече: узми сина својега. И она ушавши паде к ногама његовијем, и поклони му се до земље, и узевши сина својега отиде.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из проштава Исаије. (Глава 61,1-10).

Дух је Господа Бога на мени, јер ме Господ помаза да јављам добре гласе кроткима, посла ме да завијем рањене у срцу, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница, да огласим годину милости Господње и дан освете Бога нашега, да утјешим све жалосне, да учиним жалоснима у Сиону и дам им накит мјесто пепела, уље радости мјесто жалости, одијело за похвалу мјесто духа тужнога, да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову. И они ће сазидати давнашње пустолине, подигнуће старе развалине и поновиће градове пуне, што леже разваљени од много нараштаја. И туђини ће стајати и пасти стада ваша, и иностранци ће бити ваши орачи и виноградари. А ви ћете се звати свештеници Господњи, слуге Бога нашега говориће вам се, благо народа јешћете и славом њиховом хвалићете се. За двоструку срамоту вашу, и што се пјеваше: руг је дио њихов, за то ће у земљи њиховој наслиједити двојином и имаће вјечну радост. Јер ја Господ љубим правду и мрзим на грабеж са жртвом паљеницом, и даћу им плату у истину, и вјечан завјет учинићу с њима. И сјеме ће се њихово знати у народима и натражје њихово међу племенима; ко их год види познаће их да су сјеме које је благословио Господ. Веома ћу се радовати у Господу, и душа ће се моја веселити у Богу мојем, јер ме обуче у хаљине спасења и плаштем правде огрте ме као кад женик намјести накит и као кад се невјеста уреси уресом својим.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из четврте књиге о царевима (тј. друге у српској Библији). (Гл. 4,8-37).

Послије тога једном иђаше Јелисије кроз Сунам, а ондје бијаше богата жена, која га устави да једе хљеба; и од тада кад год пролажаше, увраћаше се к њој да једе хљеба. И она рече мужу својему: гле, видим да је свет човјек Божији овај што све пролази овуда. Да начинимо малу клијет, и да му намјестимо постељу и сто и столицу и свијетњак, па кад дође к нама, нека се ту склони. Потом он дође једном онамо, и ушав у клијет почину ондје. И рече момку својему Гијезију: зови Сунамку. И он је дозво; и она стаде пред њим. И он рече Гијезију: кажи јој: ето стараш се за нас свакојако; шта хоћеш да ти учиним? имаш ли што да говорим цару или војводи? А она рече: ја живим усред својега народа. А он рече: шта бих јој дакле учинио? А Гијезије рече: ето нема сина, а муж јој је стар. А он рече: зови је. И он је дозво, и она стаде на вратима. А он рече: до године у ово доба грлићеш сина. А она рече: немој господару мој, човјече Божији, немој варати слушкиње своје. И затрудње жена, и роди сина друге године у исто доба, као што јој рече Јелисије. И дијете одрасте. И једном изиде к оцу својему к жетеоцима; И рече оцу својему: јаох глава, јаох глава! А

седмѣжды, и ѿверзе ѿтрочицъ очн своихъ. и возопи елїссей ко гїезїю, и рече: призови ми ѿманїтаныню сїю, и призва ю, и вниде кз немѡ. и рече елїссей прїимн сына твоего. и вниде жена, и падє на ногѡ егѡ, и поклонїса емѡ до земли, и прїацтз сына своего, и нзы.

Прѡрочества исаїина чтенїе. [Глава ҃а, ст. 1- 11]

Дхъ гднъ на мнѣ, егѡже ради помаза мѡ, бгговѣстїти нїшымз, посла мѡ, ищелїтн сокршєнныа ердцемз, проповѣдатн плѣнникѡмз ѡпшєнїе, и слѣпымз прозрѣнїе: нареци лѣто гднє прїацтно, и дєнь воздѡнїа, оутѣшитн всѡ плѣшцыа: дѡтн плѣшцымз сїѡна слава вмѣстѡ пєпєла, помазанїе веселїе плѣшцымз: оукрашенїе славы вмѣстѡ дхѡ оубнїнїа, и нарекутса родѡе правды, наслаженїе гднє вк слава. и созиждутз пшєтнн вѣчныа, запшєтѣвшыа прєждє воздѡнїдтз, и ѡбновѡтз грады пшєтнн, ѡпшєтошєнныа вк роды. и прїидутз инокороднн, пшєщїн ѡвцы твоѡ, и иноплеменнїцы ѡратєлн, и вїноградарн вѡшн. вѣ же свѡщеннїцы гднн наречѣтса, слдженїелїе бга вѡшегѡ. речѣтса вѡмз: крѣпѡсть ѡзыкз снѣстє, и вк богѡтєствѣ нхъ чднн бдєтє. снцє зємлю свою вторїцєю наслѣдѡтз, и веселїе вѣчноє над главою нхъ. ѡзз бо есмь гдъ любѡн правды, и ненавїданн граблєнїа ѡ неправды: и дамз трдз нхъ праведннкѡмз, и звѣтз вѣченз звѣщїаю нмз. и познѡетса во ѡзыцѣхъ сѣмѡ нхъ, и вншцы нхъ посредн людєй: всѡкз вндѡн ѡ, познѡетз ѡ, ѡкѡ сн сѡтѣ сѣмѡ бггловєннѡе ѡ бга и радѡстїю возрадѡютса ѡ гдѣ.

Царствъ четвєртыхъ чтенїе.

[Глава 11, ст. 1- 13.]

Бысть во єдннз дєнь, и прїидє елїссей вк ѿманнз, и тѡ женѡ велїа, и оудержѡ егѡ снѣстн хлѣба. и бысть емѡ вхѡдїтн, и нсхѡдїтн мнѡжнцєю, и оуклонѡшєса тѡмѡ ѡстн хлѣба. и рече жена кз мѡжѡ своему: сє нынѣ раздѡмѣхз, ѡкѡ челѡвѣкз бжїн сѣтз сєн мнѡм хѡднтз насз прїснѡ: сотворнмз оубѡ емѡ гѡрннцѡ, мѣсто мѡло, и постѡбнмз емѡ тѡмѡ ѡдрз, и трапєзѡ, и прєстѡлз, и свѣщннкз: и бдєтз внєгдѡ вхѡдїтн емѡ кз нѡмз, и оуклонѡетса тѡмѡ. и бысть во єдннз дєнь, и внїдє тѡмѡ, и оуклонїса вк гѡрннцѡ, и спѡ тѡмѡ. и рече ко гїезїю ѡтрочнцѡ своему: призови ми ѿманїтаныню сїю. и призва ю, и стѡ прѣд нмз. и рече емѡ: рцы оубѡ єн, сє оуднвїла єсн насз всѣмз попеченїемз снмз: что̀ подобѡетз сотворїтн тѣбѣ; ѡцє єсть тѣбѣ слѡво кз царю, илн ко кнѡзю снлы; ѡнѡ же рече: [нѣсть.] посредѣ людєй моїхъ ѡзз есмь жнвѡщн. и рече ко гїезїю: что̀ подобѡетз сотворїтн єн; и рече гїезїн ѡтрочнцѡ егѡ: воїстнннѡ сына нѣсть оу нєѡ, и мѡжз єѡ стѡрз. и рече, призовн ю: и призва ю, и стѡ прн двєрєхъ. и рече елїссей кз нєн: во врѣмѡ сїє, ѡкоже чѡсз сєн, жнвѡщн ты зчнєшн сына. ѡнѡ же

он рече момку: носи га матери. И он га узе и однесе матери његовој, и лежа на крилу њезину до подне, па умрије. Тада отиде она горе, и намјести га у постељу човјека Божијега, и затворивши га изиде. По том викну мужа својега и речему: пошљи ми једнога момка и једну магарицу да отрчим до човјека Божијега и да се вратим. А он рече: за што данас хоћеш да идеш к њему? нити је младина ни субота. А она рече: не брини се. И она осамаривши магарицу рече момку својему: води и иди и немој застајати мене ради на путу докле ти не кажем. Тако пошавши дође к човјеку Божијему на гору Кармилску. А кад је човјек Божији угледа гдје иде к њему рече Гијезију служи својему: ево Сунамке. Трчи сад пред њу и реци јој: јеси ли здраво? је ли здраво муж твој? је ли здраво син твој? А она рече: здраво смо. А кад дође к човјеку Божијему на гору, загрли му ноге, а Гијезије приступи да је отјера; али човјек Божији рече: остави је, јер јој је душа у јаду, а Господ сакри од мене и не јави ми. А она рече: јесам ли искала сина од господара својега? нијесам ли казала: немој ме варати? А он рече Гијезију: опаши се и узми штап мој у руку, па иди; ако сретеш кога, немој га поздрављати, а ако те ко поздрави, немој му одговарати, и метни мој штап на лице дјетету. А мати дјетиња рече: тако да је жив Господ и тако да је жива душа твоја, нећу те се оставити. Тада он уста и пође за њом. А Гијезије отиде напријед и метну штап на лице дјетету, али не би гласа ни осјећања. Тада се врати преда њ, и јави му говорећи: не пробуди се дијете. И Јелисије уђе у кућу, и гле, дијете мртво лежи на његовој постељи. И ушав затвори се с дјететом и помоли се Господу. По том стаде на постељу, и леже на дијете метнув уста своја на уста дјетету, и очи своје на очи његове, и дланове своје на његове дланове, и пружи се над њим, те се загрија тијело дјетету. Потом уста, и пријеђе по кући једном тамо и једном амо, потом отиде опет и пружи се над дјететом. И кихну дијете седам пута, и отвори дијете очи своје. Тада дозвоа Гијезија и рече му: зови Сунамку. И он је дозвоа, те дође к њему. И он јој рече: узми сина својега. И она ушавши паде к ногама његовијем, и поклони му се до земље, и узевши сина својега отиде.

рече: нн, господине, не солжн раетѣ твоѣи. и зачатъ во чревтѣ женѣ, и родн сына во время сѣе, ѣкоже часъ сѣи жнвѣщи, ѣкоже глагола къ ней ѣлїсеѣи. и возмѣжѣ ѡтрочицъ: и бысть, егда нзыде ко ѡтцѣ своему, къ жнвѣщымъ, и рече ко ѡтцѣ своему: глава моѣ, глава моѣ [волитъ] и рече ко ѡтроку: неси егѡ къ матери егѡ. и несе егѡ къ матери егѡ и лежаше на колѣнѣхъ еѣ до полдне, и оумре. и вознесе егѡ, и положи егѡ на ѡдрѣ чловека бжїа: и затвори егѡ, и нзыде, и призвѣ мѣжа своего, и рече емѣ: пошли ми оубо единаго ѡ ѡтрукъ, и едино ѡ ѡслѣтъ, и текѣ до чловека бжїа, и возвращѣся. и рече: что ѣкѡ ты идешн къ немѣ днесь; не нѡвѣ мѣжѣ, ниже сѣбѣѡта. она же рече: мнрз. и ѡстѣла ѡслѣ, и рече ко ѡтрочицѣ своему: ведн, и ндн, да не оудержиши мене, еже всѣстн, ѣкоже рекѣ тебеѣ. градн, и ндн, и прїидн къ чловеку бжїю на горѣ кармїльскѡю. и иде, и прїиде до чловека бжїа въ горѣ кармїльскѡю. и бысть ѣкѡ видѣ ю ѣлїсеѣи градѣщѡю, и рече къ гїезїю ѡтрочицѣ своему: се оубо сѡманїтѣнына ѡна. нынѣ тецѣи въ срѣтенїе еѣ, и речеши еѣ: мнрз ли тебеѣ; и тецѣи во срѣтенїе еѣ, и рече еѣ: мнрз ли тебеѣ; мнрз ли мѣжѣ твоемѣ; мнрз ли ѡтрочицѣ твоемѣ; она же рече: мнрз. и прїиде къ ѣлїсеѣю на горѣ, и ѣтсеа за нѡзѣ егѡ: и прїблїжнсеа гїезїи ѡрїнѣтн ю. и рече ѣлїсеѣи: ѡстаѣн ю, ѣкѡ дѡша еѣ болѣзненна въ ней, и гдѣ оукрѣи ѡ мене, и не возвѣстн мнѣ. она же рече: еѣ просїхъ сына оубо господина моего; ѣкѡ рекѡхъ: не прѣльстн мене; и рече ѣлїсеѣи ко гїезїю: препѡаши чреслѣ твоѣ, и возмн жѣзлз моѣ въ рѣцѣ твоѣ, и ндн, ѣкѡ аще ѡбращеши мѣжа, да не благословїши егѡ, и аще благословїтъ тѣ мѣжѣ, не ѡвѣщѣи емѣ: и возложн жѣзлз моѣ на лице ѡтрочица. и рече матн ѡтрочица: жнвѣ гдѣ, и жнвѣ дѡша твоѣ, аще ѡстаѣлю тебе. и востѣ ѣлїсеѣи, и иде въ слѣдѣ еѣ. и гїезїи иде прѣд нею, и возложн жѣзлз на лице ѡтрочица, и не бѣ гласа, и не бѣ слышанїа. и возвратїсеа въ срѣтенїе егѡ, и повѣда емѣ, глагола: не востѣ ѡтрочицъ. и внїде ѣлїсеѣи въ храмнѣ, и се ѡтрочицъ оумѣрыи положѣнъ на ѡдрѣ егѡ. и внїде ѣлїсеѣи въ дѡмъ, и затвори двѣрь за двою собою, и помолїсеа гдѣ. и възыде, и лаже на ѡтрочици, и положи оубѣтѣ своѣ на оубѣтѣхъ егѡ, и ѡчи свои на ѡчи егѡ, и рѣцѣ свои на рѣцѣ егѡ, и плеснѣ свои на плеснѣ егѡ: и слачѣсеа над нїмъ, и дѡнѣ на него, и согрѣсеа плѡтъ ѡтрочица. и ѡбратїсеа, и походн въ храмннѣ сїудѣ и сїудѣ: и възыде и слачѣсеа над ѡтрочицемъ седмїжды, и ѡвѣрзе ѡтрочицъ ѡчи свои. и возопн ѣлїсеѣи ко гїезїю, и рече: призовн ми сѡманїтѣныню сїю, и призвѣ ю, и внїде къ немѣ. и рече ѣлїсеѣи прїимн сына твоегѡ. и внїде женѣ, и падѣ на нѡгѣ егѡ, и поклонїсеа емѣ до землн, и прїѣтъ сына своего, и нзыде.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из пророштава Исаије. (Глава 63,11-19-64,1-5).

Али се опомену старијех времена, Мојсија, народа својега: гдје је онај који их изведе из мора с пастирем стада својега? гдје је онај што метну усред њих свети дух свој? Који их води славном мишицом својом за десницу Мојсијеву? који раздвоји воду пред њима, да стече себи вјечно име? Који их води преко бездана као коња преко пустиње, да се не спотакоше? Дух Господњи води их тихо, као кад стока слази у долину; тако си водио свој народ да стечеш себи славно име. Погледај с неба, и види из стана светиње своје и славе своје, гдје је ревност твоја и сила твоја, мноштво милосрђа твојега и милости твоје? еда ли ће се мени устегнути? Ти си заиста отац наш, ако и не зна Аврам за нас, и Израил нас не познаје; ти си, Господе, отац наш, име ти је од како је вијека избавитељ наш. За што си нам дао да зађемо, Господе, с путова твојих? да нам отврдне срце да те се не бојимо? Врати се ради слуга својих, ради племена нашљедства својега. За мало наслиједи народ светости твоје; непријатељи наши погазише светињу твоју. Постасмо као они којима нијеси нигда владао нити је призивано име твоје над њима. О да би раздро небеса и сишао, да се растопе горе од тебе, као што се на огњу разгори грање и вода узаври од огња, да име твоје познаду непријатељи твоји и да народи дркћу од тебе. Кад си чинио страхоте којима се не надасмо, ти си слазио, и горе се растапаху од тебе. Од како је вијека не чу се, нити се ушима дозна, нити око видје Бога осим тебе да би тако учинио онима који га чекају. Сретао си онога који се радује творећи правду; помињу те на путови ма твојим; гле, ти си се разгњевио што гријешисмо; да на њима једнако остасмо, бисмо се спасли.

Ђакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Ђакон: Премудрост пазимо.

Читање из пророштава Јеремије. (Глава 31,31-34).

Ево иду дани, говори Господ, кад ћу учинити с домом Израилевијем и с домом Јудинијем нов завјет, не као онај завјет, који учиних с оцима њиховијем, кад их узех за руку да их изведем из земље Мисирске, јер онај завјет мој они покварише, а ја им бијех муж, говори Господ; него ово је завјет што ћу учинити с домом Израилевијем послѣ овијех дана, говори Господ: метнућу завјет свој у њих, и на срцу њихову написаћу га, и бићу им Бог и они ће ми бити народ. И неће више учити пријатељ пријатеља ни брат брата говорећи: познајте Господа; јер ће ме знати сви од малога до великога, говори Господ; јер ћу им опростити безакоња њихова, и гријеха њиховијех нећу више помињати.

Прѣрочества иереміина чтеніе.

[Глава ѡг, ст. ѡг-дѣ, глава ѡд, ст. ѡг-ѡ.]

Тако глаголетъ гдѣ: гдѣ возведыи ѿ земли пастыра овецъ своихъ, гдѣ есть вложивыи въ нихъ дѣла сѣаго; возведшаа десницею мѡисѣа мышца славы егѡ, раздѣлиа вода предъ лицемъ егѡ, сотвори ти емоу има вѣчно. проведѣ ихъ сквозѣ бѣзднѣ, якоже конѣ сквозѣ пѣтыню, и не оутрѣдишаа. и яко скоты по полю, и сиидѣ дѣх ѿ гдѣ, и настѣви ихъ: тако проведѣ еси людѣ твоѣ, сотвори ти тебѣ самому има славно. ѡбратиша гдѣ ѿ небесе, и виждѣ ѿ домѣ сѣаго твоегѡ и славы твоеѣ гдѣ есть ревностъ твоѣ и крѣпость твоѣ; гдѣ есть множество мѣти твоеѣ, и щедрѡтъ твоихъ, яко терпѣлѣ еси на мѣ; ты бо еси оцѣ нашѣ, понеже авраамѣ не оубѣдѣ насѣ, и иѣль не позна насѣ, но ты гдѣ, оцѣ нашѣ, и зѣаки ны, и сперва има твое на насѣ есть. что оуклонилѣ еси насѣ, гдѣ, ѿ пѣти твоегѡ, и ѡжесточилѣ еси сердца наша еже не боѡтиа тебѣ; ѡбратиша ради рѣвѣ твоихъ, ради племенѣ достоѡнїа твоегѡ: да [поне] малѡ наследимъ горы сѣбѣ твоеѣ: противницы наши попраша сѣбѣ твое. быхомъ яко и сперва, егда не владѣлѣ еси на мѣ, ниже бѣ наречѣнное има твое на насѣ. аще ѡверзешѣ некое, трепетѣ прїимѣтъ ѿ тебѣ горы, и расчѣютѣ. яко чѣетѣ вѡскѣ ѿ лица огнѣ и попалитъ огнѣ испостѣты, и явлено бѣдетѣ има твое въ сопротивныхъ твоихъ: ѿ лица твоегѡ языцы возмѣтѣтѣ. егда сотвориши славаа, трепетѣ прїимѣтъ ѿ тебѣ горы. ѿ вѣка не слышѣхъ, ниже очѣ наши видѣша бѣга, рѣзвѣ тебѣ, и дѣла твоѣ, еже сотвориши ждѣщымъ мѣти. мѣть бо срѣщѣтъ творѣщихъ правѣ, и пѣти твоѣ помѣнѣтѣ.

Прѣрочества иереміина чтеніе.

[Глава ѡа, ст. ѡа-ѡд]

Тако глаголетъ гдѣ: еи днѣ градѣтъ, и завѣщѣю домѣ иѣлевѣ, и домѣ иѣднѣ завѣтъ нѡвѣ, не по завѣтѣ, егѡже завѣщѣахъ оцѣмъ ихъ, въ дѣнь, вѡньже емоу мѣ за рѣкѣ ихъ, и звестнѣ а ѿ земли егѣптецкїа: яко тѣи не пребыша въ завѣтѣ моѣмъ, и азъ небрегохъ ихъ, глаголетъ гдѣ. яко еи завѣтъ, егѡже завѣщѣю домѣ иѣлевѣ, по днѣхъ ѡнѣхъ, глаголетъ гдѣ: даа законы моѣ въ мѣслѣ ихъ, и на сердцахъ ихъ напишѣ а, и бѣдѣ имъ въ бѣга, и тѣи бѣдѣтъ мѣ въ людѣ. и не надрѣтъ кїиждо ближнѣаго своего, и кїиждо брата своего, глагола: познаи гдѣ: яко вси познаютѣ ма ѿ мѣла даже и до великагѡ ихъ: яко мѣтнѣвѣ бѣдѣ неправдамъ ихъ, и грѣхѡвѣ ихъ не помѣнѣ ктомоу.

Бакон: Премудрост.

Свештеник: Мир свима.

Чтец: И духу твоме.

Бакон: Премудрост пазимо.

Читање из пророштава Данилових. (Глава 3,1-23).

Цар Навуходоносор начини златан лик, којему висина бјеше шездесет лаката, а ширина шест лаката; и намјести га у пољу Дури у земљи Вавилонској. И посла цар Навуходоносор да саберу кнезове, управитеље и војводе, старјешине, ризничаре, судије, настојнике и све властеље зе-маљске, да дођу да се освети лик што га постави цар Навуходоносор. Тада се скупише кнезови, управитељи и војводе, старјешине, ризничари, судије, настојници, и сви властељи зе-маљски, да се освети лик што га постави цар Навуходоносор; и стадоше пред ликом што га постави Навуходоносор. А гласник повика иза гласа: народи, племена и језици, вама се говори. Кад чујете рог, свирале, китаре, гусле, псалтире, пјевање и сва-којаке свирке, нападајте и поклоните се златному лику, који постави цар Навуходоносор. А ко не би пао и поклонио се, онај час биће бачен у пећ огњену ужарену. Зато сви народи како чуше рог, свирале, китаре, гусле, псалтире и свакојаке свирке, попадале сви народи, племена и језици, и поклонили се злат-номе лику који постави цар Навуходоносор. А неки Халдеји тај час дођоше и тужише Јевреје, и проговорише и рекоше цару Навуходоносору: царе, да си жив до вијека! Ти си, царе, запо-вједио, сваки ко чује рог, свирале, китаре, гусле, псалтире, и пјевање и свакојаке свирке, да падне и поклони се златному лику; а ко не би пао и поклонио се, да се баци у пећ огњену ужарену. А имају људи Јевреји, које си поставио над пословима земље Вавилонске, Седрах, Мисах и Авденаго; ти људи, царе, не хају за те, не поштују твојих богова, и не клањају се златном лику, који си поставио. Тада Навуходоносор у гњеву и љутини заповједи да доведу Седраха, Мисаха и Авденага. И доведоше те људе пред цара. Навуходоносор проговори и рече им: је ли истина, Седраше, Мисаше и Авденаго, да ви не служите мојим боговима и да се не клањате златному лику који поставих? Јесте ли дакле готови, кад чујете рог, свирале, китаре, гусле, псалтире и пјевање и свакојаке свирке, да паднете и поклоните се лику који начиних? ако ли се не поклоните, онај час бићете бачени у пећ огњену ужарену; а који је бог што ће вас избавити из мојих руку? Одговорише Седрах, Мисах и Авденаго, и рекоше цару Навуходоносору: није нам тријебе да ти одговоримо на то. Ево, Бог наш, којему ми служимо, може нас избавити из пећи огњене ужарене; и избавиће нас из твојих руку, царе. А и да не би, знај, царе, да боговима твојим нећемо служити нити ћемо се поклонити златном лику, који си поставио. Тада се Навуходоносор напуни гњева, и лице му се промијени на Седраха, Мисаха и Авденага, и одговарајући заповједи да се ужари пећ седам пута већма него што бјеше обичај. И заповједи најјачим људима што бијаху у војсци његовој да свежу Седраха, Мисаха и Авденага, и да их баце у пећ огњену ужарену. Тада свезаше оне људе у плаштима њиховијем и у обући и под капама и у свему одијелу њихову, и бацише их у пећ огњену ужарену. Како заповијест царева бјеше хитна и пећ врло ужарена, пламен огњени уби оне људе који бацаху Седраха, Мисаха и Авденага. А та три човјека, Седрах, Мисах и Авденаго, падоше усред пећи огњене ужарене. И хођаху усред пламена појући Бога, и благосиљајући Господа. И ставши с њима Азарија

помоли се овако, и отворивши уста своја усред огња, рече: Благословен си Господе Боже отаца наших, нека је хваљено и прослављено Име Твоје до века. Јер си праведан у свему што си нам учинио, и сва дела твоја су истина, и прави путеви твоји, и сви судови твоји истинити, и пресуде твоје су истините у свему што си пустио на нас и на град свети отаца наших Јерусалим. Јер си истинским судом све ово навео на нас због грехова наших. Јер сагрешисмо и безаконовасмо от-ступивши од тебе, и погрешисмо у свему. И заповести твоје не послушасмо, нити сачувасмо, као што си нам заповедио, да би нам било добро. И све, што си нам учинио, и све што си пустио на нас, учинио си истинским судом. И предао си нас у руке непријатеља безаконих, мрских отступника; и цару неправед-ном и лукавијем од свих на земљи. И сада не смемо ни уста да отворимо, стид и срам бисмо слугама твојим, и онима који те поштују. На погуби нас, дакле, сасвим Имена Твога ради, и не разори завет твој; и не уклони милост твоју од нас, ради Аврама кога си заволео, и ради Исака слуге твога, и Израиља свеца твога. Којима си обећао да ћеш умножити семе њихово, као звезде небеске, и као песак покрај мора. Јер, Владико, пос-тадосмо мањи од свих народа, и понижени смо данас по целој земљи ради грехова наших. И нема у овом времену кнеза, ни пророка, ни вође; нити паљеница, ни жртава, ни приноса, ни када, ни места, где би смо принели жртву пред тобом и нашли милост, него душом понизном, и душом смиреном да будемо примљени, као у паљеницама овнова и јунаца, и као у хиља-дама претилих јагањаца. Таква да буде данас жртва наша пред тобом, и да се изврши иза тебе, јер нема срамоте онима који се на тебе надају. И сада следујемо свим срцем, и бојимо се тебе, и тражимо лице твоје. Не посрами нас, но учини с нама по кротости твојој, и по обиљу милости твоје. И избави нас по чудесима твојим, и дај славу Имену Твоме, Господе. И нек се посраме сви који су наговештавали зло слугама твојим, и нек се постиде од сваке силе, и моћ њихова нека се скрши. И нека разумеју да си ти Господ Бог Једини, и славан по свој васеље- ни. И не престаше, који их бацише, слуге цареве, распаљивати пећ нафтом, и смолом, и кудељом, и сувим грањем. И дизаше се пламен над пећи четрдесет девет лаката. И обузе и попали, оне који беху око пећи халдејске. А Анђео Господњи сиђе заједно са онима који беху са Азаријем у пећи. И одби пламен огњени од пећи, и учини унутрашњост пећи као свежи пове-тарац који ћарлија; и огањ их се не дотаче, и не повреди, нити им досади. Тада та тројица која једним устима појаху, и бла-госиљаху, и слављаху Бога у пећи, говорећи: Благословен си Господе Боже отаца наших, и певан и преузношен у векове; и благословено Име славе твоје свете, и певано и преузношено у векове. Благословен си у храму свете славе твоје, и певан и преузношен у векове. Благословен си Ти који надгледаш без-дане, Који седиш на Херувимима, и певан и преузношен у векове. Благословен си на престолу славе Царства твога и певан и преузношен у векове. Благословен си на своду небеском, и певан и преузношен у векове.

разгорѣтца. и мѡжѣмъ сильнымъ крѣпостію рече: ѡковавше седрѣха, мѣсаха и ѡвденагѡ
вверзните въ пещь огнемъ горѣщю. тогда мѡжѣе ѡнѣи ѡковани быша съ гѣщамн
своимн, и покрывалы и сапогнѣ, и со ѡдеждами своимн, и вверженн быша посреде пещи
огнемъ горѣщѣа. понеже глаголз царевз превозможе, и пещь разжжена бысть
прензлѣшше: и мѡжѣи ѡныхз, иже ввергоша седрѣха, мѣсаха и ѡвденагѡ, оубѣи пламень
огненный. и мѡжѣе тѣи трѣе, седрѣхз, мѣсахз и ѡвденагѡ, падоша посреде пещи огнемъ
горѣщѣа ѡковани, и хождѣхѡ посреде пламене поюще бѣа, и бѣгословѣще гдѣа. и стабз съ
нѣмн ѡзарѣа помолѣа сице, и ѡвверзз оубѣа своѣа посреде огня, и рече: бѣгословѣнз єсѣи
гдѣи бѣже ѡтѣцз нашнхз, хвалѣно и прославлено ѣма твоѣ во вѣки. ѣакъ прѣведенз єсѣи
ѡ вѣхз, ѣаже сотворѣлз єсѣи намз, и всѣа дѣла твоѣа истинна, и правн пѣтѣе твоѣи, и
всѣи сдѣа твоѣи истинни, и сдѣбѣи истинны сотворѣлз єсѣи по вѣемъ, ѣаже навѣлз єсѣи на
ны, и на градъ свѣтъи ѡтѣцз нашнхз іерлѣимъ: ѣакъ истинною и сдѡмъ навѣлз єсѣи сѣа всѣа
на ны грѣхз радн нашнхз. ѣакъ согрѣшнхомъ и беззаконновахомъ ѡстѣпнѣше ѡ тебе,
и прегрѣшнхомъ во вѣхз. и заповѣдей твоихъ не послушахомъ, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворѣхомъ, ѣакоже заповѣдалз єсѣи намъ, да бѣго намъ бѣдетъ. и всѣа, єлѣика
сотворѣлз єсѣи намъ, и всѣа, єлѣика навѣлз єсѣи на ны, истиннымъ сдѡмъ сотворѣлз єсѣи.
и предѣлз єсѣи насъ въ рѣки враговъ беззаконныхъ, мѣрзкихъ ѡстѣпникъвз: и царѡ
неправеднѡ, и ѡкѡвѣнѣнѡ пѣче всѣа землѣи. и нынѣ нѣсть намъ ѡвверззети оубѣа, стѣдз
и поношеніе бѣхомъ рабѡмъ твоимъ, и чѣщымъ тѣа. не предѣждь оубѣо насъ до конца
ѣмене твоегѡ радн, и не разорѣ завѣта твоегѡ, и не ѡстѣви мѣтн твоеѣа ѡ насъ,
ѡвраѣма радн возлюбленнагѡ ѡ тебе, и за ісаѣа раба твоегѡ, и іѣла свѣаго твоегѡ,
ѣмже глаголалз єсѣи оумножити сѣма ѣхъ, ѣакъ свѣзды нѣныа, и ѣакъ песѡкъ вскрѣпн
мѡра. ѣакъ вѣко, оумѣлнхомъ пѣче вѣхъ ѣзыкъ, и єсмы смрѣнн по всѣи землѣи днѣсь
грѣхъ радн нашнхъ. и нѣсть во вѣма єе кнѣзѣа, и пророка, и вождѣа: ниже всеожженѣа,
ниже жѣртвы, ниже приношенѣа, ниже кадѣла, ни мѣста, єже пожрѣти предъ тобою, и
ѡвѣрѣтн мѣтн: но дѡшею сокрѡшенною, и дѡхомъ смрѣннымъ, да прѣѣтн бѣдемъ. ѣакъ
во всеожженѣихъ ѡвннхъ и ѣнчнхъ, и ѣакъ во тмахъ ѡгнѣцз чѣчнхъ: тѣакъ да бѣдетъ
жѣртва наша предъ тобою днѣсь, и да совершнѣтца по тебѣ, ѣакъ нѣсть стѣдѣа
оубѡвѡщымъ на тѣа. и нынѣ возслѣдѣемъ вѣемъ єрдѣемъ, и воимѣа тебе, и ѣщемъ
лицѣа твоегѡ. не пограмн насъ, но сотворн съ нами по крѡтѡсти твоѣи, и по множествѣ
мѣтн твоеѣа. и ѣзмн насъ по чѣдѣемъ твоимъ, и дѣждь слѣвѣ ѣмени твоегѡ гдѣи. и да
пограмѣтца всѣи ѣвлѡющѣи рабѡмъ твоимъ слѣа, и да постыдѣѣтца ѡ всѣкѣа сѣлы, и
крѣпѡсть ѣхъ да сокрѡшнѣтца. и да раздѣлѣютъ, ѣакъ ты єсѣи гдѣ бѣз єднѣнъ, и слѣвенъ
по всѣи вселѣннѣи. и не престѣа, ввергшѣи ѣхъ, слѣгнѣ царѣвы жгѡще пещь нѣфѣою, и
смолою, и ѣзгрѣбми, и хвѣстѣемъ. и разнѣвѣшеа пламень надъ пещю на лѣктн
четырѣдѣсѣтъ дѣвѣтъ. и ѡбѣде и пожжѣ, иѣже ѡвѣрте ѡкрѣстъ пещи халдѣнскѣа. ѡгнѣз
же гдѣи снѣде кѡпнъ съ сѣщми со ѡзарѣею въ пещь, и ѡтрасѣ пламень огненный ѡ
пещи, и сотворн среднее пещи ѣакъ дѡхъ росы шѡмѣщз: и не прикоснѣа ѣхъ ѡнѡдъ

Овде устајемо, и певамо: Господа појте и преузносите у све векове.

А Чтец говори стихове: Благословите сва дела Господња.

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите Ангели Господњи,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите небеса,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите воде све, које сте над небесима,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите све силе Господње,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите сунце и месец,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите звезде небеске,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите свака киша и роса,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите сви ветрови,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите огањ и жега,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите зиме и врућине,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите росе и иње,

Господа појте и преузносите у све векове.

Благословите светлост и тама,

Господа појте и преузносите у све векове.

Огнь, и не ѡскорен, ниже стѣженъ имъ. тогда триѣ ѿкъ единымн оуты поахъ, и блгословлахъ, и славахъ бга въ печь, глаголюще: блгословенъ еси гди бже отецъ нашихъ, и препѣтый и превозносимый во вѣки: и блгословено имя славы твоеѧ стое, и препѣтое и превозносимое во вѣки. блгословенъ еси въ храмѣ стѣхъ славы твоеѧ, и препѣтый и превозносимый во вѣки. блгословенъ еси вндаи бздны, сѣдѧи на херувимѣхъ, и препѣтый и превозносимый во вѣки. блгословенъ еси на прѣтолѣ славы црѣтвѣѧ твоегѡ, и препѣтый и превозносимый во вѣки. блгословенъ еси на тверди небнѣхъ, и препѣтый и превозносимый во вѣки.

Востаемъ здѣ и поемъ: Гда пойте и превозносите во всѧ вѣки.

Чтецъ же глаголетъ стѣхъ: Блгословите всѧ дѣла гднѧ,

И мы: Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите аггел гднѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите небѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите воды всѧ, ѿже превыше небсз,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите всѧ силы гднѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите солнце и лна,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите свѣзды небныѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите всѧкъ дождь и росѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите вси дшнѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите Огнь и вѣръ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите стѣдъ и зноѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите росы и иней,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите нѡщнѧ и днѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Блгословите свѣтъ и тьмѧ,

Гда пойте и превозносите егѡ во вѣки.

Благословите лед и мраз,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите слане и снегови,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите муње и облаци,
Господа појте и преунесите у све векове.
Нека благослови земља,
Господа да поје и преуноси у све векове.
Благословите горе и брда,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите сва растиња на земљи,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите извори,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите мора и реке,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите китови и све што се креће у водама,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите све птице небеске,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите зверови и сва стока,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите синови људски,
Господа појте и преунесите у све векове.
Нека благослови Израилъ,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите свештеници Господњи,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите слуге Господње,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите духови и душе праведних,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите преподобни и смирени срцем,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите Ананија, азарија и Мисаил,
Господа појте и преунесите у све векове.
Благословите Апостоли, Пророци и Мученици Господњи,
Господа појте и преунесите у све векове.

Бл҃гословѣте лѣдѣ и мр҃зѣ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте сл҃ны и инѣзи,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте молніѣ и ѿбл҃цы,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Да бл҃гословѣтъ землѣ,
 Гд҃а да поетъ и превозноситъ єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте горы и холми,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте всѣ прозвѣщающа на землѣ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте источницы,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте морѣ и рѣки,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте кнѣзи и всѣ движущаѣя въ водѣхъ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте всѣ птицы нѣбныѣ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте звѣрїе и вси ікѣти,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте сынове человѣчестїи,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Да бл҃гословѣтъ ѿль,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте іерѣи гд҃ни,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте раби гд҃ни,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте дѣси и дѣшы праведныхъ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте преподѣбни и смиренни сѣрдцемъ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте ананїа, азарїа и мїсїахъ,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.
 Бл҃гословѣте аплї, прѣрѣцы и мѣнцы гд҃ни,
 Гд҃а пойте и превозносите єго во вѣки.

Благосиљајмо Оца, и Сина, и Светога Духа,
Господа појте и преунесите у све векове.
И сада и увек, и у векове векова, амин,
Господа појте и преунесите у све векове.
Хвалимо, благосиљамо, клањамо се Господу,
Појући и преуносећи у све векове.

Затим, ЈЕКТЕНИЈА мала.

Ђакон: Опет и опет, у миру, Господу се помолимо.
Народ: Господе помилуј.
Ђакон: Заштити, спаси, помилуј и сачувај нас Боже, благодаћу Твојом.
Народ: Господе помилуј.
Ђакон: Поменувши пресвету, пречисту, преблагословену, славну
Владичицу нашу Богородицу и Приснодјеву Марију са свима
Светима, сами себе и једни друге и сав живот свој Христу Богу
предајмо.
Народ: Теби Господе.

Свештеник:

Јер је Твоја моћ и Твоје је царство и сила и слава, Оца и Сина и Светога Духа, сада и
увек и у векове векова.

Народ: Амин.

А уместо Трисветог:

Сви који се у Христа крстисте, у Христа се обукосте. Алилуја.

Ђакон: Премудрост.

Чтец: Прокимен, Глас 5. Сва земља нек се поклони Теби, и пева Теби, нека пева
Имену Твоме Вишњи.

Стих: Усклики Господу сва земљо, а појте Имену Његовом.

Ђакон: Премудрост.

Чтец: Апостол, Римљанима, зачало 91 (6,3-11).

Ђакон: Пазимо.

Браћо, сви који се крстимо у Христа Исуса, у смрт његову се крстимо. Тако се с
њим погребосмо кроз крштење у смрт, да би, као што Христос устаде из мртвих
славом Очевог, тако и ми ходили у новом животу. Јер ако постадосмо сједињени са
обликом смрти његове, онда ћемо и са васкрсењем. Знајући ово, да се стари наш
човјек разапе са Њиме, да би се уништило тијело грјеховно, да више не робујемо
гријеху. Јер ко умрије ослободи се од гријеха. Ако ли умријесмо са Христом,
вјерујемо да ћемо и живјети са њиме, знајући да Христос уставши из мртвих, више не
умире; смрт више не влада њиме. Јер што је умро, гријеху је умро једном за свагда; а
што живи, Богу живи. Тако и ви сматрајте себе да сте мртви гријеху, а живи Богу у
Христу Исусу, Господу нашем.

Бл҃гословѣмъ оца и сѣа и сѣаго дха,
 Гда поэмъ и превозносимъ єго во вѣки.
 И нынѣ и прѣснѣ и во вѣки вѣкѡвѣ, ѡмнѣ.
 Гда пойте и превозносите єго во вѣки.
 Хвалѣмъ, бл҃гословѣмъ, поклонѣемъ гдѣи,
 Поюще и превозносающе во всѣ вѣки.

Тѣже, єктенїа малѣ.

Дїаконъ: Пѣки и пѣки мїромъ гдѣ помолѣмъ.

Ан҃къ: Гдѣ помнѣи.

Дїаконъ: Застѣпнѣ, спснѣ, помнѣи, и сохранѣи насъ єже, твоєю благодѣтїю.

Ан҃къ: Гдѣ помнѣи.

Дїаконъ: Престѣю, прѣчѣю, пребл҃гословѣннѣю, славною влѣцѣи насѣ вѣцѣи и прѣснодѣѣ
 мрїю со вѣсѣи є. ѡмнѣи помнѣи, є. ѡмнѣи себѣ, и дрѣздрѣга, и вѣсѣи жнѣотѣ
 насѣи хрѣтѣи бгѣи предадѣмъ.

Ан҃къ: Тебѣ гдѣ.

Возглашенїе:

Гдѣ бл҃гословѣи твоєи ѡмнѣи, и прославиѣи твоєи црѣтво, оца, и сѣа, и сѣаго дха, нынѣ
 и прѣснѣ, и во вѣки вѣкѡвѣ.

Ан҃къ: ѡмнѣи

Вмѣстѣ трѣтїаго поэмъ:

Єлицы во хрѣтѣи крѣтїиѣ, во хрѣтѣи ѡблекѡсѣи, ѡмнѣи. Трѣжды.

Прокїменъ, гласъ є. ѡмнѣи дѣдовъ не глаголемъ, но ѡмнѣи прокїменъ:

Всѣа землѣа да поклонїтѣа тебѣ, и поѣтѣа тебѣ, да поѣтѣа же ѡмнѣи твоємѣи вѣшнїи.

Єтїхъ: Восклїкнѣи гдѣи всѣа землѣа, пойте же ѡмнѣи єго.

ѡмнѣи кз рѣмланѡмъ, зачѣло єа.

Братїе, єлицы во хрѣтѣи ина крѣтїиѣ, вѣ смѣртѣи єго крѣтїиѣ; спогрѣбѡхѡмъ
 оубѡ ємѣи крѣтїиѣ вѣ смѣртѣи: да ѡкоже вѡстѣи хрѣтѡсѣи ѡ мѣртѣиѣхъ славою оѣю, тѣко
 и мы во ѡновлѣнїи жнѣни ходїти начнемъ. ѡмнѣи во сообразнїи бѣхѡмъ подобїю смѣртнїи
 єго, то и воскресѣнїю єдемъ. сїє вѣдаѣе, ѡкоже вѣтхїи насѣи чѡлѡвѣкѣи єи нѣмъ
 распѣтѣа, да оупразднїтѣа тѣло грѣхѡвноє, ѡкоже ктомѣи не рабѡтѣи намъ грѣхѣи.
 оумѣрнїи во ѡправдѣнїи ѡ грѣхѣи. ѡмнѣи ли оумрѡхѡмъ со хрѣтѡмъ, вѣрѣдемъ, ѡкоже и жнѣи
 єдемъ єи нѣмъ: вѣдаѣе, ѡкоже хрѣтѡсѣи вѡстѣи ѡ мѣртѣиѣхъ, ктомѣи оубѡ не оумрѣетѣи,
 смѣртѣи ємѣи ктомѣи не ѡбладѣетѣи. єже во оумрѣи, грѣхѣи оумрѣи єднїю: ѡ єже жнѣетѣи,
 бгѡви жнѣетѣи. тѣкоже и вѣи помышлѣнѣи себѣ, мѣртѣиѣмъ оубѡ бѣтнѣи грѣхѣи, жнѣиѣмъ
 же бгѡви, ѡ хрѣтѣи ина гдѣи насѣемъ.

Алилуја не певамо, но пошто свештеник каже:

Свештеник: Мир ти.

Чтец говори уместо алилуја, Глас 7:

Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

И појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

И Чтец, стих: Бог стаде на сабору богова, међу боговима судиће.

И појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

Стих: Докле ћете судити неправедно, и лица грешника примати?

Појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

Стих: Судите сирочету и убогоме, смиреног и сиромашног оправдајте.

Појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

Стих: Избавите сиромаша и убогога, из руку грешникових избавите га.

Појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

Стих: Не познаше, нити разумеше, да у тами ходе нек се потресу сви темељи земље.

Појци: Васкрсни Боже суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

Стих: Ја рекох: богови сте, и синови Вишњегга сви. А ви као људи умирате, и као један од кнезова падате.

И опет: Васкрсни Боже, суди земљи, јер ћеш Ти наследити у свим народима.

А док се пева: Васкрсни Боже, суди земљи... **Свештеник и ђакон свлаче црне одежде, и облаче се у светле.**

И даље по чину Божанствена Литургија Василија Великога.

Ἄλληλῆα не поѣтъ, но по ѣже рецѣи іерѣю: **Μήρξ** тѣ.

Ἦ ѡбѣ чтѣцъ глаголетъ **ἐμψέτω** ἄλληλῆα, **γλῶσζ** **ξ**:

Воскрѣни бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Ἦ пѣвцы поютъ **тѡжде**.

Ἦ чтѣцъ, **стѣхъ**: **Ἦγ** стѣ въ сѡнмѣ богѡвъ, посреде же бѡги **разсѣднѣхъ**.

Ἦ пѣвцы: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Стѣхъ: **Δοκότε** **сднѣ** **непрѡвдѣ**, и **лѣца** грѣшникѡвъ **прѣемлетѣ**;

Ἦ пѣвцы: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Стѣхъ: **Сднѣ** **срд** и **ѡбѡгѣ**, **смирѣнна** и **нѣца** **ѡправдѡйтѣ**.

Ἦ пѣвцы: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Стѣхъ: **Измѣнтѣ** **нѣца** и **ѡбѡга**, и **з** **рдкѣ** грѣшникѣи **избѡвѣтѣ** **сгѡ**.

Ἦ пѣвцы: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Стѣхъ: **Не** **познѡша**, **ниже** **ѡразѡмѣша**, во **тьмѣ** **хѡдѡтъ**.

Ἦ пѣвцы: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**:

Стѣхъ: **Да** **подвѣжатѣ** **всѣ** **ѡсновѡнѣа** **землѣ**. **ѡз** **рѣхъ**: **бѡзи** **сѣтѣ**, и **сынове** **вѣшнагѡ** **всѣ**. **вѣ** же **ѡк** **челѡвѣцы** **ѡмирѡетѣ**, и **ѡк** **сднѣ** **ѡ** **кнѡзѣи** **пѡдѡетѣ**.

Ἦ **пѡк**: **Воскрѣни** бже, **сдн** землѣ, **ѡк** ты наслѣдши во всѣхъ **ѡзыцѣхъ**.

Ἐгда же поютъ: **Воскрѣни** бже **сдн** землѣ: **Тогда** **іерѣи** и **дѣакѡни** **извѡчѡютѣ** **чѣрныхъ** **ѡдеждѣ**, и **ѡвѡчѡютѣ** **въ бѣлыѣ**.

Ἦ по чинѣ **бже** **сѣтвеннаѣ** **лѣтѣргѣи** **великагѡ** **васѣлѣа**.

А уместо Херувимске песме, пева се овај Тропар, Глас 8.

Нека умукне свако тело човечије, и нека у себи стоји са страхом и трепетом, и ништа земаљско нека не помишља; јер Цар царева и Господар господара, долази да буде заклан, и да даде себе за храну вернима; а испред Њега иду хорови Анђела са сваким Началством и Влашћу, мноооки Херувими, и шестокрилати Серафими, заклањајући лица, и кличући песму: Алилуја, алилуја, алилуја.

Причастен, Глас 4:

Уста као из сна Господ, и васкрсе спасавајући нас. Алилуја. **Трипут.**

По ОТПУСТУ братији се дели АНТИДОР (нафора).

Затим бива благосиљање хлеба и вина. А Црквењак треба да води рачуна, да када се заврши Литургија, буде час други ноћи (тј. осам сати увече). А по отпусту не излазимо из цркве, но седимо на својим местима, и улази Келар (трпезарац) и даје братији по једно парче хлеба, и по шест смокви или урми, и по једну красовуљу (чашу) вина. И док ми седимо, бива читање велико ДЕЛА АПОСТОЛСКИХ од почетка. А пошто Чтец каже почетак, а свештеник стих: Молитвама светих Апостола, Господе Исусе Христе Боже наш, помилуј нас. И по амин, почиње Чтец да чита. Затим, почињемо јести. И кад се заврши читање, пали Кандилник сва кандила у храму, и излазећи бије у клепало, и чтец престаје са читањем. А када свештеник благослови, почињемо: Трисвето, и остало. Ходите поклонимо се, трипут. Псалом 50. И канон Велике Суботе: Ирмос по двапут, а тропари на дванаест, са стиховима песама. Катавасија, Ирмос, оба хора (певнице). По трећој песми Сједален Велике Суботе: Гроб Твој Спасе... И читање из беседе светог Епифанија, која почиње: Шта је ово данас... или од беседа Златоустога. Тражи их у тумачењима на Еванђеље, од Матеја. Или од Јована, беседе васкрсне. А по 6-ој песми Кондак и Икос Велике Суботе. И опет читање. А по 9-ој песми Трисвето. И тропар, Глас 2: Када си сишао ... Јектенија и

ОТПУСТ.

Вмѣстѣ же херувимскіа пѣсни поѣтеа настоѡщій тропарь, гласъ ѿ:

Да молчитъ всѡкаа плоть челоуѣча, и да стоитъ со страхомъ и трепетомъ, и ничтоже земное въ себѣ да помышляетъ: црь бо царствующихъ, и гдѣ гдѣствующихъ, приходящъ заклатица и датица въ ендѣ вѣрнымъ. предходатъ же семѡ лица агглытѣи со всѡкимъ началомъ и властїю, многоочитѣи херувимъ, и шестокрылатѣи серафимъ, лица закрывающе, и вопїюще пѣснь: аллилуїа, аллилуїа, аллилуїа.

Вмѣстѣ Достѡйна, поѣмъ irmosъ, гласъ 5:

Не рыдай менѣ мѣти, зраци во гробѣ, ѡгоже во чрѣвѣ безъ сѣмене зачалъ ѡи снѡ: возтанѡ бо и проглаголаа, и вознесѡ со славою, непрестанно ѡакъ егъ, вѣрою и любобїю тѡ величующыа.

Причастенъ, гласъ 2:

Воста ѡакъ спѡ гдѣ: и воскресе спасааи насъ. аллилуїа, **трижды.**

По ѡпдѣтѣ же даѣтеа ѡ сѣенника интїдворъ.

Тѡже бывѡетъ егословенїе хлѣба и вїна.

Дїаконъ: Гдѡ помолнмса.

Лїкъ: Гдѡ, помнїдї.

Іерей:

Гдѡ иисе хрѣтѣ еже нашъ, егословивый пѡть хлѣбовъ и пѡть тысащъ насытивый, самъ егословѣ и хлѣбы сїѡ, пшеницѡ, вїно и ѡлїе: и оумножи сїѡ во градѣ семъ, [и лї: въ вѣи сѣи, и лї: во сѣбѣи ѡбїтели сѣи], и во всѣмъ мїрѣ твоѣмъ: и вкѡшающыа ѡ нїхъ вѣрныа ѡсващїи. ѡакъ ты ѡи егословлааи и ѡсѣлааи всѡчскаа, хрѣтѣ еже нашъ, и тебѣ славу возсылаемъ, со безначальнымъ твоимъ ѡцѣмъ, и всесѣимъ, и блгїмъ, и животворащимъ твоимъ дхѡмъ, нынѣ и прїенѡ и во вѣки вѣкѡвъ.

Лїкъ: ѡмнїнь.

Ѡпдѣтъ:

Хрѣтѡсъ истинный егъ нашъ, млтвами прѣчтыа своѡ мѣре, и всѣхъ сѣбѣхъ, помнїдетъ и спасѣтъ насъ, ѡакъ блгъ и челоуѣколюбецъ.

БИБЛИОГРАФИЈА

ПОСНИ ТРИОД—Света велика седмица—Страсна
превео са грчког Епископ др Артемије
Грачаница 2008.

ИЗДАВАЧ:

ЕПАРХИЈА РАШКО-ПРИЗРЕНСКА
И КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКА
МОНАСТИР ГРАЧАНИЦА
38205 КОСОВСКА ГРАЧАНИЦА
www.eparhija-prizren.com
info@eparhija-prizren.com

СЛУЖЕБНИК

Издање Архијерејског Синода
Српске Православне Цркве
Београд, 2015 год.

СТЪА И ВЕЛНВА СЕДИИЦА.

<http://azbyka.ru/bogosluzhenie/index.shtml>

Ч А С О С Л О В

СЛУЖБЕ ПО ПОРЕТКУ СВЕТИХ ЈЕРУСАЛИМСКИХ МОНАСТИРА
И ЦЕЛЕ САБОРНО-КАТОЛИЧАНСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ ХРИСТОВЕ
Српско Издање Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве
Превео са грчког и словенског језика умировљени
Епископ захумско-херцеговачки А т а н а с и ј е (Јевтић)

Богослужбене текстове Библиотека святоотеческой литературы Часослов
<http://orthlib.canto.ru/chasoslov/>

Стари Завет – Нови Завет: <http://www.rastko.rs>

Псалми Давидови, превод Ђура Даничић: <http://www.rastko.rs>

А4 Формат

Microsoft Publisher 2013

HP Officejet Pro 8600

УПОРЕДНО СРПСКИ - ЦРКВЕНОСЛОВЕНСКИ

ПРИПРЕМИО ИПОЂАКОН ЗОРАН БОБИЋ